Deniile din Săptămâna Patimilor

Materiale despre Săptămâna Patimilor (Săptămâna mare):

https://independent.academia.edu/emystea/S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na-Patimilor-(Mare)

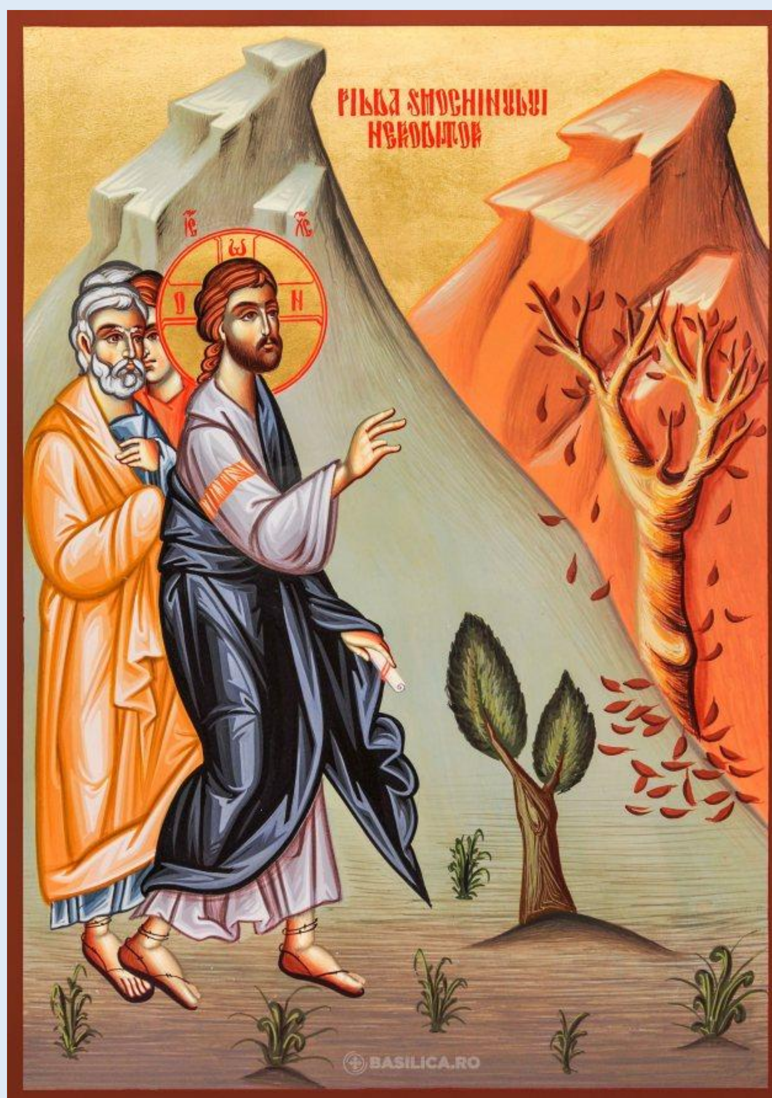
https://archive.org/details/@steaemy?query=S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na+Patimilor+

***

Săptămâna Patimilor exprimă perioada de la Florii până în Sâmbăta cea mare inclusiv. Caracteristica esenţială a acestei săptămâni sunt Deniile.

Index

În sfânta şi marea zi luni (Denia de duminică seara)

La Vecernie, duminică seara

La Doamne strigat-am..., punem **stihirile** pe 6 şi cântăm trei idiomele, repetându-le. Glasul al 8-lea:

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului; împodobeşte-te şi te bucură Biserica lui Dumnezeu. Că iată Împăratul tău a venit întru dreptate şezând pe mânz, lăudându-se de prunci. Osana, Celui dintru înălţime! Bine eşti cuvântat, Cel ce ai mulţime de îndurări, miluieşte-ne pe noi.

Venit-a Mântuitorul astăzi în cetatea Ierusalimului, să plinească Scriptura; şi toţi au luat în mâini stâlpări şi hainele lor le-au aşternut Lui, cunoscând că însuşi este Dumnezeul nostru. Căruia strigă heruvimii neîncetat: Osanna, Celui dintru înălţime. Bine eşti cuvântat Cela ce ai mulţime de îndurări, miluieşte-ne pe noi.

Cela ce te porţi pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi, ai încălecat pe mânz, bunule; şi precum zice David, pruncii te lăudau cu dumnezeiască cuviinţă, iar iudeii te huleau cu fărădelege. Şederea pe mânz însemna întoarcerea păgânilor neînfrânaţi de la necredinţă la credinţă. Slavă Ţie, Hristoase, unul cel mult milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului...

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cela ce te porţi pe heruvimi şi eşti lăudat de serafimi... (vezi-le mai sus).

Ieşire: Prochimenul obişnuit: Iată acum binecuvântaţi...

La Stihoavnă

Stihiri idiomele, glasul al 2-lea:

De la stâlpările de finic şi de la acele ramuri, ca de la un dumnezeiesc praznic, trecând la altă serbare dumnezeiască, la cinstite patimile lui Hristos, la taina cea de mântuire, să alergăm credincioşii; şi să-L vedem suferind patimă de bunăvoie pentru noi. Şi mulţumindu-I, să-I cântăm cântare cuvioasă, strigând: Izvorule al milostivirii şi limanul mântuirii, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă, laudă Lui în Biserica cuvioşilor.

Glasul al 3-lea: Înfricoşat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului Celui viu; că Acesta este judecătorul cugetelor şi gândurilor inimii. Nimenea să nu intre ispitind credinţa cea fără prihană. Ci cu blândeţe şi cu frică să ne apropiem de Hristos, ca să luăm milă şi să aflăm dar în vreme de ajutor.

Stih: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

Glasul al 7-lea: Adunare vicleană şi desfrânată, care n-ai păzit credinţa bărbatului tău, pentru ce ţii diata căreia n-ai fost moştenitoare? Pentru ce te lauzi în Tatăl, lepădându-te de Fiul? Pe proorocii care au propovăduit pe Fiul nu i-ai primit; cel puţin ruşinează-te de feciorii tăi, care strigă: Osanna, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

De la stâlpările de finic...,

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 8-lea*

Înfricoşat lucru este a cădea... (vezi-le mai sus)

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Sfinte Dumnezeule..., După, Tatăl nostru..., Troparul: Născătoare de Dumnezeu..., Şi obişnuitele metanii.

În ştiinţă să fie: Născătoare de Dumnezeu..., Se cântă în toate Duminicile Sfântului post, seara, cu cântare dulce, ca şi întru această Duminică. Iar în celelalte zile ale săptămânii celei mari se citeşte.

Duminică seara - Canoanele

La Pavecerniţă cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul. Irmosul de două ori şi Troparele câte suni; şi pe urmă Irmosul în amândouă stranele împreună. Tot aşa facem şi în celelalte seri ale săptămânii celei mari, la Pavecerniţă.

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Celui ce a sfărâmat războaiele cu braţul şi a trecut pe Israil prin Marea Roşie, să-I cântăm Lui ca Mântuitorului nostru Dumnezeu, că S-a prea slăvit.

Să urmăm credincioşilor curăţiei lui Iosif, celui ce a cinstit cu conştiinţă firea omenească cea cuvântătoare, vieţuind cu tot felul de pază prin fapta bună cea lucrătoare.

Nelucrarea bunătăţilor s-a asemănat smochinului; deci, să ne ferim de aceasta, ca să nu ne uscăm ca şi acela atunci; carele mai înainte însemna sinagoga, ceea ce se acoperea cu frunze.

Închipuirea Stăpânului însemnând mai-nainte Iosif, a fost băgat în groapă şi vândut de fraţii lui; toate le-a răbdat pururea lăudatul cu adevărat, spre închipuirea lui Hristos.

Ferindu-ne, fraţilor, de nerodirea smochinului, să înţelegem pilda, ca să nu ne uscăm ca şi acela atunci, când întorcându-se Iubitorul de oameni, a venit la dânsul flămând.

Mergând Iisus să pătimească de bunăvoie pentru lume, S-a dus împreună cu ucenicii Săi în cetatea Ierusalimului, spre cea de bunăvoie patimă, la care a venit ca să o pătimească.

Lipindu-ne de Domnul, carele se sârguieşte să pătimească toate, să fim gata spre scuipare, spre ocară şi spre batjocură; ca împreună să ne prea slăvim, credincioşilor, cu prea curatele Lui patimi.

Cu patimile Sale vindecă patimile, Cel ce a pătimit pentru noi; că voind, a pătimit, în firea omenească cea asemenea nouă, toate patimile Sale cele făcătoare de viață, ca să ne mântuim noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe trei fără de început slăvesc, trei sfinţenii laud, trei feţe împreună veșnică într-o fiinţă propovăduiesc că în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt, un Dumnezeu se prea slăveşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toiagul lui Moise şi toiagul lui Aaron au avut prefacere minunată şi rânduială mai presus de minte; iar pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, naştere nouă a odrăslit.

Sedelnă, glasul al 4-lea:

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Să nu te ajungă, suflete, vina smochinului, ci te nevoieşte să rodeşti roduri bune din brazdele inimii, aducându-le lui Hristos, Făcătorului tău, întru pocăinţă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Domnul, cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt, şi în rug a arătat lui Moise taina pururea Fecioarei, prin foc, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu curăţie împodobindu-ne viaţa şi cu înţelepciune păzind credinţa, să agonisim obiceiurile dreptăţii. Ca urmând lui Hristos vitejeşte, să ne răstignim împreună cu Dânsul.

Altă Evă aflând pe egipteanca, patriarhul Iosif nu s-a furat cu mintea spre lucrarea cea necuvioasă; ci a stătut ca un diamant, neînvins de poftele păcatului.

Trecând prin căile lumeşti, Mântuitorul meu, ai flămânzit de bunăvoie, poftind mântuirea tuturor; că de aceasta ai flămânzit, adică de întoarcerea la Tine a celor ce au greşit.

Strămoşul gustând din lemn, dacă s-a cunoscut că este gol şi ruşinat, luând frunze de smochin s-a încins că mai înainte a însemnat adunarea, cea care s-a dezgolit de Hristos.

Găteşte-te, suflete, mai înainte de ieşire, grijeşte-te spre viaţa cea de acolo şi te nevoieşte a pătimi, a muri şi a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce Se nevoieşte a pătimi pentru tine, ca să te prea slăvească.

Cum nu se va înfricoşa moartea, Mântuitorul meu? Cum nu se va teme iadul, întâmpinându-Te pe Tine, Cel ce Te grăbeşti spre patimă de bunăvoie şi văzându-Te pe Tine, Cel drept, că ai venit să pătimeşti pentru cei nedrepţi?

Văzând învierea lui Lazăr; iudeii, preoţii, leviţii şi din pizmă făcând jurământ, au dat pe Hristos lui Pilat cu vicleşug de vindere spre moarte.

Mieluşeaua Ta, slujitoarea şi Fecioara văzându-Te pe Tine, Păstorul cel bun, mergând spre patimă şi punându-Ţi sufletul pentru noi, cu milostivire, ca o Maică, s-a tânguit pentru Tine.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca pe o Unime în fiinţă Te laud, ca pe o Treime în feţe Te cinstesc, Părinte, Fiule şi PreaSfinte Duhule; stăpânia cea fără început a împărăţiei Tale o slăvesc în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-se Ţie Născătoarea de Dumnezeu, roagă-se adunarea apostolilor, să dăruieşti lumii Tale pacea Ta şi îndurările Tale să ni le hărăzeşti nouă din destul, întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Domnul, cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt, şi în rug a arătat lui Moise taina pururea Fecioarei, prin foc, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Străină este maicilor fecioria, şi fecioarelor străină este naşterea de prunci; iar întru tine, Născătoare de Dumnezeu, amândouă s-au rânduit. Pentru aceasta toate seminţiile pământului, pe tine, neîncetat te slăvim.

Străină este celor necredincioşi curăţia şi departe de la cei credincioşi fărădelegea; iar marele Iosif s-a ferit de păcat şi s-a făcut chip curăţiei şi asemănare cu adevărat lui Hristos.

Străină este celor fărădelege buna legiuire şi depărtată de la necredincioşi cunoştinţa de Dumnezeu; iudeii acestea le-au lepădat pentru fărădelege. Pentru aceasta ei singuri au moştenit blestemul, ca şi smochinul.

Flămânzit-a de mântuirea omenească Hristos, Dumnezeul meu, El carele este pâinea vieţii. Pentru aceasta venind la smochin, adică la sinagoga cea neroditoare, care era acoperită cu frunzele legii, dacă o a văzut, a blestemat-o.

Nerodirea legii a blestemat-o ca pe ceea ce a odrăslit frunze, adică; înţelegerea umbroasă a Scripturii, care roduri de fapte bune n-a avut, pentru fărădelegea lor. Iar pe noi pe toţi, fiii darului, binecuvântează-ne, Mântuitorule.

Toiagul lui Moise oarecând s-a schimbat în şarpe şi toiagul lui Aaron a înverzit şi cel neroditor şi uscat a odrăslit frunze; iar adunarea cea călcătoare de lege s-a prefăcut în smochin neroditor.

Găteşte-ţi, Iudee, preoţii tăi; rânduieşte-ţi mâinile spre uciderea lui Dumnezeu; că iată, a venit blând şi lin spre patimă, Cela ce este mielul şi păstorul nostru, Hristos, împăratul lui Israil.

Primeşte, Iudee, pe împăratul că iată, vine la patimă de bunăvoie, ca să pătimească şi să mântuiască pe cei ce strigă neîncetat: Binecuvântat este Cel ce vine să mântuiască toată lumea cu Crucea.

Întors-a, Iudee, sărbătorile tale Stăpânul întru plângere după proorocie; că te-ai arătat ucigătoare lui Dumnezeu, Celui ce a întors oarecând piatra cea vârtoasă în izvoare de ape şi în bălţi, precum cântă David.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Străin lucru este celor fărădelege a Te slăvi pe Tine, Fiinţa cea fără început, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Stăpânia a toate cea nezidită, prin care s-a întemeiat toată lumea cu voinţa puterii Tale celei dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Aducem Ţie, spre rugăciune, pe Născătoarea de Dumnezeu; pentru rugăciunile ei şi ale apostolilor Tăi, fă-ne pe noi părtaşi bunătăţilor Tale, Stăpâne, şi ne învrednLiceşte luminii învierii Tale.

Şi iarăşi Irmosul, Şi celelalte, după obicei, şi apolisul.

Cade-se a şti: Că întru această sfântă mare săptămână citim Psaltirea numai o dată, punând la Utrenie trei Catisme şi la ceasurile al treilea şi al şaselea, câte două, până Miercuri, când se sfârşeşte. În Sâmbăta cea mare se cântă: Fericiţi cei fără prihană..., Iar la Vecernie se citeşte după obicei: Către Domnul, când m-am necăjit am strigat...

În sfânta şi marea zi luni

La Utrenie

După cei şase psalmi, cântăm: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu glas mare şi cântare dulce.

Apoi cântăm tot aşa **Troparul** ce urmează: Iată mirele vine în miezul nopţii şi fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăşi pe carele va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuiezi, ca să nu te dai morţii şi afară de împărăţie să te încui; ci te deşteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. (de trei ori)

După aceasta, obişnuitele Catisme, cu metanii.

După întâia Catismă, **Sedelnă**, glasul 1:

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cinstitele patimi au răsărit lumii tot în această zi, ca nişte lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma, primeşte a Se răstigni pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedelnă**, glasul 1:

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Judecătorule cel nevăzut, cum Te-ai văzut cu trup şi mergi să Te ucizi de oameni fărădelege, judecând judecata noastră cu patima Ta! Pentru aceasta laudă, mărire şi slavă înălţând stăpânirii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a treia Catismă, **Sedelnă**, glasul al 8-lea:

Podobia: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ziua aceasta luminat aduce începuturile patimilor Domnului; veniţi dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări şi bătăi, judecându-Se de Pilat. Şi încă lovindu-Se de la rob cu palma peste cap; toate va să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să strigăm: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeule, dăruieşte iertare de greşale celor ce se închină cu credinţă prea curatelor Tale patimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Şi îndată citire din tâlcul Evangheliei de la Matei: Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, pentru smochinul cel uscat. Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi..., Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, când se întorcea în cetate, a flămânzit..., Sfârșitul: ... Şi se va da neamului, care va aduce roada ei.

I. La Utrenie: Matei 21, 18-44

În vremea aceea,
18. Dimineaţa, a doua zi, pe când se întorcea în cetate, a flămânzit;
19. Şi văzând un smochin lângă cale, S-a dus la el, dar n-a găsit nimic în el decât numai frunze, şi a zis lui: De acum înainte să nu mai fie rod din tine în veac! Şi smochinul s-a uscat îndată.
20. Văzând aceasta, ucenicii s-au minunat, zicând: Cum s-a uscat smochinul îndată?
21. Iar Iisus, răspunzând, le-a zis: Adevărat grăiesc vouă: Dacă veţi avea credinţă şi nu vă veţi îndoi, veţi face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci şi muntelui acestuia de veţi zice: Ridică-te şi aruncă-te în mare, va fi aşa.
22. Şi toate câte veţi cere, rugându-vă cu credinţă, veţi primi.

23. Iar după ce a intrat în templu, s-au apropiat de El, pe când învăţa, arhiereii şi bătrânii poporului şi au zis: Cu ce putere faci acestea? Şi cine Ţi-a dat puterea aceasta?
24. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă voi întreba şi Eu pe voi un cuvânt, pe care, de Mi-l veţi spune, şi Eu vă voi spune vouă cu ce putere fac acestea:
25. Botezul lui Ioan de unde a fost? Din cer sau de la oameni? Iar ei cugetau întru sine, zicând: De vom zice: Din cer, ne va spune: De ce, dar, n-aţi crezut lui?
26. Iar de vom zice: De la oameni, ne temem de popor, fiindcă toţi îl socotesc pe Ioan de prooroc.
27. Şi răspunzând ei lui Iisus, au zis: Nu ştim. Zis-a lor şi El: Nici Eu nu vă spun cu ce putere fac acestea.

28. Dar ce vi se pare? Un om avea doi fii. Şi, ducându-se la cel dintâi, i-a zis: Fiule, du-te astăzi şi lucrează în via mea.
29. Iar el, răspunzând, a zis: Mă duc, Doamne, şi nu s-a dus.
30. Mergând la al doilea, i-a zis tot aşa; acesta, răspunzând, a zis: Nu vreau, apoi căindu-se, s-a dus.
31. Care dintr-aceştia doi a făcut voia Tatălui? Zis-au Lui: Cel de-al doilea. Zis-a lor Iisus: Adevărat grăiesc vouă că vameşii şi desfrânatele merg înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu.
32.Căci a venit Ioan la voi în calea dreptăţii şi n-aţi crezut în el, ci vameşii şi desfrânatele au crezut, iar voi aţi văzut şi nu v-aţi căit nici după aceea, ca să credeţi în el.

33. Ascultaţi altă pildă: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn şi a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe.
34. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale la lucrători, ca să-i ia roadele.
35. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugi, pe una au bătut-o, pe alta au omorât-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre.
36. Din nou a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, şi au făcut cu ele tot aşa.
37. La urmă, a trimis la ei pe fiul său zicând: Se vor ruşina de fiul meu.
38. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să avem noi moştenirea lui.
39. Şi, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie şi l-au ucis.
40. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?

41. I-au răspuns: Pe aceşti răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor.

42. Zis-a lor Iisus: Au n-aţi citit niciodată în Scripturi: "Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta şi este lucru minunat în ochii noştri"?
43. De aceea vă spun că împărăţia lui Dumnezeu se va lua de la voi şi se va da neamului care va face roadele ei.
44. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi.

După aceasta, **Psalmul 50**
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Mântuieşte Dumnezeule poporul Tău...

Doamne miluieşte. (de 12 ori)

Canoanele

Tricântarea, facerea lui chir Cosma, Irmosul de două ori şi troparele pe 12, cu **pripeala:** ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.*** Aceasta se zice toată săptămâna şi apoi, Irmosul într-amândouă stranele împreună.

Tricântarea

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Celui ce marea cea neumblată şi cu valuri cu dumnezeiască porunca Sa o a uscat, şi a trece pedestru printr-însa, pe poporul israelitenesc l-a povăţuit; Domnului să-I cântăm, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Negrăită smerenia cuvântului lui Dumnezeu, cum că Hristos însuşi este Dumnezeu şi om; Dumnezeu, nu răpire a fi socotindu-Se când Se aseamănă în chip de rob, arată ucenicilor că s-a prea slăvit cu slavă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al căruia chip m-am îmbrăcat de bunăvoie, Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, şi să-Mi pun sufletul meu mântuire pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor după Dumnezeire.

Irmosul şi Ectenia mică.

Condac glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă a firii...

Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif şi viteazul şedea în căruţă, ca un împărat cinstindu-se; că dezmierdărilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a prea slăvit de la Cela ce vede inimile oamenilor şi trimite cunună nestricăcioasă.

Icos: Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire şi să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, pururea slăvitul şi curatul, pe cel ce s-a robit cu trupul, iar sufletul şi l-a păzit nerobit; şi a domnit peste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

Sinaxar în sfânta şi marea luni

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea luni facem pomenire de fericitul Iosif cel prea frumos şi de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la prea frumosul Iosif:
Iosif cel curat
Noian de bunătăţi s-a arătat:
Grâu a împărţit
Şi drept stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:
Smochin de roduri duhovniceşti lipsit
Pe sinagogă, Hristos o a vădit.
Hristos o blesteamă şi o usucă.
Boala ei de noi departe să se ducă!

De astăzi încep sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Înainte de altele este luat ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel prea frumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Învidiat de fraţii săi din pricina unor visuri, este ascuns mai întâi într-o groapă. Tatăl lui este înşelat de fiii lui printr-o haină muiată în sânge, spunându-i-se că a fost răpit şi a fost mâncat de fiare sălbatice. În urmă este vândut ismaeliţilor cu treizeci de arginti, iar aceştia la rândul lor îl vând lui Pentefri, mai marele eunucilor împăratului Faraon al Egiptului.

Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curăţeniei tânărului că n-a voit să săvârşească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Ea l-a grăit de rău stăpânului său, aşa că Iosif capătă temniţă grea şi lanţuri.

Apoi prin tălmăcirea unor visuri, este scos din închisoare, se înfăţişează împăratului şi este pus domn peste tot Egiptul.

Cu prilejul împărţirii grâului este cunoscut iarăşi de fraţii săi. Trăind într-un chip minunat toată viaţa lui, a murit în Egipt şi s-a arătat un om mare prin curăţenie, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Şi Hristos a fost invidiat de iudeii cei de acelaşi neam cu el, a fost vândut de ucenicul lui cu treizeci de arginţi, a fost închis într-o groapă întunecoasă, în mormânt. Sculându-Se de acolo prin El însuşi împărăţeşte peste Egipt, adică peste tot păcatul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea şi ca un Iubitor de oameni ne răscumpără prin darea hranei celei de taină, dându-Se pe El însuşi pentru noi şi ne hrăneşte cu pâinea cerească, cu trupul Lui cel purtător de viaţă. Pentru această pricină facem în această zi pomenire de prea frumosul Iosif.

****

În aceeaşi zi mai facem pomenire şi de smochinul cel care s-a uscat, pentru că dumnezeieştii evanghelişti, Matei şi Marcu adaugă după întâmpinarea Domnului cu stâlpări în Ierusalim această minune.

Marcu spune: Iar a doua zi ieşind ei din Betania, Domnul a flămânzit. Şi văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n-a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Şi a zis Iisus smochinului: Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac.

Iar Matei spune: Iar a doua zi, întorcându-Se la cetate a flămânzit. Şi văzând un smochin lângă cale, a venit la el şi n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Şi i-a zis lui: În veci să nu se mai facă rod în tine. Şi îndată s-a uscat smochinul.

Sinagoga iudeilor este un smochin, în care Mântuitorul n-a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; de aceea a luat şi legea de la ei şi i-a făcut cu totul netrebnici.

Dar dacă cineva ar întreba: Pentru ce oare un pom neînsufleţit s-a uscat prin blestem dacă n-a greşit cu nimic ? Unul ca acesta să afle că iudeii care-l vedeau pe Hristos că făcea tuturor totdeauna bine şi că n-a făcut nimănui nici cel mai mic

rău, socoteau că are numai puterea de a face bine şi nicidecum puterea de a face rău. Dar Stăpânul, fiind Iubitor de oameni, n-a vrut să arate asupra oamenilor că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător că are putere îndestulătoare şi spre a pedepsi, ca un bun nu vrea să-şi arate puterea sa de a pedepsi cu omul, ci cu ceva care are o fire neînsufleţită şi nesimţitoare.

Mai este însă şi o pricină tainică a uscării smochinului ajunsă până la noi din bătrâni înţelepţi, ***după cum zice Isidor Pelusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui şi-au făcut acoperământ strămoşii noştri călcători de poruncă.***

Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, ca un Iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului.

Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede; are dulceaţa plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă usturimea şi iuţimea conştiinţei.

Istoria smochinului a fost aşezată aici pentru a ne îndemna la umilinţă, după cum istoria lui Iosif a fost aşezată pentru a ne înfăţişa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găseşte în el odihnă, a doua zi, adică după viaţa aceasta de acum, îl usucă prin blestem şi-l trimite în focul veşnic. Smochinul uscat din Sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozeşte pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile prea frumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup, cel întru o podoabă cu sufletul al coconilor celor cu bună credinţă şi s-a depărtat focul cel neostenitor, ce se hrănise cu multă uscăciune; şi văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare veșnică se cântă: Pe Domnul toate faptele lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Atuncea vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenici ai Mei, de veţi păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul prietenilor Săi, mergând la patimă; pace să aveţi între voi şi cu toţi, şi gândind de cele smerite vă veţi înălţa şi Domn pe mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă şi Mă prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Stăpânirea voastră a celor de un neam să vă fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea întru sine volnică nu este sorţ al Meu, ci este tiranie. Deci, cel ce voieşte între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toţi ceilalţi; şi Domn pe Mine cunoscându-Mă, lăudaţi-Mă, şi Mă prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Înfricoşatu-s-a de nespurcatul trup...
Nu cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită..., Ci îndată:

Cântarea a 9-a

Irmos: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru care, Ziditorul nostru, în trup asemenea nouă patimilor Te-ai îmbrăcat, dezlegătorul greşalelor noastre. Pe aceasta fericindu-o toate neamurile, pe Tine Te slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoştinţă curată vrednică de dumnezeiasca împărăţie luaţi, zis-ai mai-nainte apostolilor Tăi, Cela ce eşti înţelepciunea cea adevărată; întru care vă veţi prea slăvi, strălucind mai luminat decât soarele.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiţi de cele înalte, ci să vă plecaţi spre cele smerite. Beţi paharul Meu, carele Eu beau şi vă veţi ferici cu Mine întru împărăţia Tatălui Meu.

Şi iarăşi Irmosul: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea..., Şi o metanie până la pământ.

Luminânda o zicem de trei ori rar şi cu cântare dulce. Aceasta se cântă până în Joia cea mare; Însăşi podobia: Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi

îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

La Laude

Punem **Stihirile** pe 4, glasul 1, singur glasul:

Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis apostolilor pe cale: Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim şi să ne omorâm pentru Dânsul, despre desfătările lumeşti; ca să şi vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El, zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru şi împreună vă voi înălţa pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru Împărăţia Cerurilor. (de două ori)

Glasul al 5-lea: Ajungând noi, credincioşii, la patima cea mântuitoare a lui Hristos Dumnezeu, să lăudăm îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El şi pe noi cei omorâţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glas acelaşi*

Doamne, venind spre patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pe dânşii: Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mai-nainte v-am spus vouă, că este scris: Că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea care am zis vouă: că iată, Mă dau în mâinile păcătoşilor să Mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniţi! Că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viaţa veşnică.

La Stihoavnă

Stihira glasul al 5-lea, singur glasul:

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruieşti fiilor ei cinstea împărăţiei celei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii;

care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne-am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Doamne, învăţând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite, le-ai zis să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi ucenicii Mei. Că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, care-Mi strigă: Slavă Ţie.

Glasul al 8-lea:

Stih: Și fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glas acelaşi*

A doua Evă aflând şarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momeli; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi zidit mai-nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... Sfinte Dumnezeule, PreaSfântă Treime, Tatăl nostru. Şi celelalte după obicei, cu metanii. Apoi Apolisul; Domnul, Cel ce vine la patimă de bunăvoie, Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru... Tot acest apolis se zice şi Marţi şi Miercuri.

În ştiinţă să fie: Că nu citim Catisme la întâiul Ceas şi la al noulea, în săptămâna aceasta mare; ci numai cei trei Psalmi ai Ceasului. Iar al treilea şi al şaselea Ceas îl citim cu Catisme. Se citeşte şi stâlpul Evangheliei: Luni, Marţi şi Miercuri, însemnare cum se citeşte slâlpul Evangheliei: Luni la al treilea ceas din zi, loveşte

paraclisierul în toacă, precum este obiceiul, şi adunându-ne în Biserică, cântăm al treilea Ceas cu Catisma, făcând şi obişnuitele metanii. Apoi troparul: Doamne, Cela ce ai trimis pe Preasfântul Tău Duh..., Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată..., Şi îndată, fiind analogul înfrumuseţat, pun deasupra lui Sfânta Evanghelie şi două făclii aprinse; noi stăm toţi cu capelele descoperite şi preotul cădeşte toată Biserica şi pe fraţi. La al şaselea Ceas cădeşte numai Evanghelia; iar la al noulea Ceas cădeşte Evanghelia, toată Biserica şi pe fraţi; şi aşa se citeşte Evanghelia şi după sfârşitul Evangheliei, zicem: Domnul, Dumnezeul, bine este cuvântat... Şi cealaltă rânduială şi se zice Condacul zilei: Iacov plângea pentru lipsirea lui Iosif... Şi obişnuitele metanii.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 6-lea: Cu suflet umilit cădem înaintea Ta şi ne rugăm Ţie, Mântuitorul lumii. Că Tu eşti Dumnezeul celor ce se pocăiesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot acesta*

Prochimen, glasul al 4-lea: Când a întors Domnul robia Sionului făcutu-ne-am ca nişte mângâiaţi.

Stih: Atuncea s-a umplut de bucurie gura noastră şi limba noastră de veselie

Din proorocia lui Iezechiil, citire:

Cap. 1, vers. 1-20.

Era în cinci ale lunii a patra, anul al treizecilea, când mă aflam între robi la râul Chebar, unde mi s-au deschis cerurile şi am văzut nişte vedenii dumnezeieşti. În cinci ale lunii a patra, anul al cincizecilea de la robirea regelui Ioachim, a fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiil, fiul lui Buzie, la râul Chebar, în ţara Caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului. Eu priveam şi iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care vărsa în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului era o lumină de flacără, în care se vedeau patru fiare, al căror chip semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau oable, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de vițel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De toate patru părţile ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, și când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea

drept înainte. Feţele lor? Toate patru aveau câte o faţă de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur îndărăt. Feţele lor şi aripile lor erau despărțite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte, şi mergea într-acolo încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea. Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, ca înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiară, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată dinaintea celor patru feţe ale lor. Aceste roți, după înfăţişarea lor, pare că erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele pare că erau vârâte una în alta. De mers ele mergeau în toate patru părţile şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşată şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau şi roțile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roțile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roțile se ridicau împreună cu dânsele, căci duh de viaţă era şi în roți.

Prochimen, glasul al 6-lea: De n-ar zidi Domnul casa, în deşert s-ar osteni cei ce zidesc.

Stih: De n-ar păzi Domnul cetatea, în deşert ar priveghea cel ce o păzeşte.

Şi se citeşte stâlpul Evangheliei după rânduiala ce s-a scris mai-nainte. Iar după citire,zicem: Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale...,Sfinte Dumnezeule..., cu închinăciuni. Şi după, Tatăl nostru..., Condacul zilei. Doamne miluieşte..., (de 40 de ori)   Şi celelalte, după obicei.

Cade-se a şti: Că Evanghelia de la Matei se citeşte toată precum şi cele de la Marcu şi Luca; iar de la Ioan se citeşte numai până la începutul sfintelor patimi, adică până la: Acum S-a proslăvit Fiul omului. Şi se citeşte aşa în trei zile, adică: Luni. Marţi, Miercuri, şi se sfârşeşte Miercuri la al noulea ceas. Şi se fac de la Luca trei citiri; iar celelalte câte 2. De toate citirile sunt 9, Iar mai mult nimic.

În sfânta şi marea zi marţi (Denia de luni seara)

În sfânta şi marea zi Luni seara

După Psalmul cel începător, obişnuita Catismă: Către Domnul când m-am necăjit..., La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 10 şi cântăm şase **Stihiri** ale zilei, repetând patru, iar două nu. Glasul 1, singur glasul:

Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis apostolilor pe cale: Iată, ne suim în Ierusalim şi se va da Fiul omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar şi noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul şi împreună să ne răstignim şi să ne omorâm pentru Dânsul despre desfătările lumeşti; ca să şi

vieţuim împreună cu Dânsul şi să-L auzim pe El zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru; şi împreună vă voi înălţa pe voi la Ierusalimul cel de sus, întru Împărăţia Cerurilor. (de două ori)

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi credincioşii la patima cea mântuitoare a lui Hristos, Dumnezeu, să slăvim îndelungă răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună şi pe noi, cei omorâţi de păcat, ca un bun şi de oameni iubitor. (de două ori)

Doamne, venind spre patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pe dânşii: Cum nu vă aduceţi aminte de cuvintele Mele, care mai-nainte v-am spus vouă, că este scris, că tot proorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea care am zis vouă. Că iată, mă dau în mâinile păcătoşilor să mă batjocorească; care şi pe Cruce pironindu-Mă şi dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort urât. Însă îndrăzniţi că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioşilor şi spre viaţa veşnică. (de două ori)

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei pentru taina cea nespusă a rânduielii Tale, a cerut de la Tine, ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăţiei celei vremelnice. Ci în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morţii; care pahar mai înainte de a-l bea, însuţi ai zis că este curăţitor de păcate. Pentru aceasta strigăm Ţie: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ţie. (de două ori)

Doamne, învăţând pe ucenicii Tăi să gândească cele mai desăvârşite le-ai zis: să nu se asemene păgânilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi aşa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi, să fie slugă tuturor şi cel ce stăpâneşte, ca cel stăpânit; şi cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că şi Eu, însumi, am venit, ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise şi să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulţi, care îmi strigă: Slavă Ţie.

Glasul al 8-lea:

Temându-ne, fraţilor, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roduri vrednice de pocăinţă lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glas acelaşi*

A doua Evă aflând şarpele pe egipteancă, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte cu momeli; dar el lăsându-şi haina, a fugit de păcat. Şi fiind gol nu s-a ruşinat, ca şi cel întâi zidit mai-nainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluieşte-ne pe noi.

Apoi Ieşire cu Evanghelia.

Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 6-lea: Binecuvânta-te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

Stih: Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui.

De la Ieşire, citire:

Cap. 1, Vers. 1-20.

Numele fiilor lui Israil, care au intrat la Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea: Ruben, Simeon, Levi şi Iuda; Isahar, Zebulon şi Veniamin; Dan, Neftali, Gad şi Asir. Sufletele însă ieşite din Iacov, erau de toate şaptezeci şi cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt. Dar au murit şi Iosif şi toţi fraţii lui şi toţi cei de pe vremea lor. Iar fiii lui Israil s-au prăsit, s-au înmulţit, au crescut şi s-au întărit foarte, foarte tare şi s-a umplut ţara de ei. Dar s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său: Iată, neamul fiilor lui Israil e mulţime mare şi e mai tare decât noi. Veniţi dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulţească, şi ca nu cumva la vreme de război să se unească cu vrăjmaşii noştri şi bătându-ne, să iasă din ţara noastră. De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israil cetăţi tari lui Faraon: Pitom şi Ramses, care serveau lui Faraon pentru pătule, şi cetatea On sau Iliopolis. Însă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulţeau şi se întăreau foarte, foarte tare, aşa că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israil. De aceea egiptenii sileau încă şi mai straşnic la muncă pe fii lui Israil, şi le făceau viaţa amară prin munci grele, la lut, la cărămidă şi la tot felul de lucru la câmp, şi prin alte felurite munci, la care-i sileau cu străşnicie.

Ba, regele Egiptului a poruncit moaşelor evreieşti, care se numeau: una Şifra şi alta Pus, şi le-a zis: Când moşiţi la evreice, să luaţi seama când nasc: de va fi băiat, să-l omorâţi, iar de va fi fată, să o cruţaţi. Moaşele însă s-au temut de Dumnezeu şi n-au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au lăsat pe băieţi să trăiască. Atunci a chemat regele Egiptului pe moaşe şi le-a zis: Pentru ce aţi făcut aşa şi aţi lăsat să trăiască şi copiii de parte bărbătească ? Iar moaşele au răspuns lui Faraon: Femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci ele sunt voinice şi nasc până nu vin moaşele la ele. De aceea Dumnezeu a făcut bine moaşelor, iar poporul lui Israil se înmulţea şi se întărea mereu.

Prochimen, glasul al 8-lea: Binecuvântat-am pe voi întru numele Domnului.

Stih: De multe ori s-a luptat cu mine din tinereţile mele şi nu m-a biruit.

De la Iov, citire:

Cap. 1, vers. 1-12.

Era odată în ţinutul Uz un om pe care îl chema Iov şi acest om era fără cusur şi drept; se temea de Dumnezeu şi se ferea de ce este rău. Şi s-au născut şapte feciori şi trei fete. El avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi şi cinci sute de asine şi slugărime în mare număr. Şi omul acesta era cel mai de seamă dintre toţi răsăritenii. Feciorii lui se duceau unul la altul şi se făceau ospeţe în casele lor, fiecare la ziua lui, şi trimite-au să cheme pe surorile lor, ca să mănânce şi să bea cu ei. Şi apoi, când isprăveau zilele petrecerii lor, Iov chema şi sfinţea pe feciorii săi şi se scula dis de dimineaţă şi aducea arderi de tot, după numărul lor al tuturor, căci Iov zicea: Se poate ca feciorii mei să fi păcătuit şi să fi cugetat cu păcat împotriva lui Dumnezeu. Şi aşa făcea Iov pururea.

Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu se înfăţişară înaintea Domnului şi satan veni şi el printre ei. Atunci Domnul zise către satan: De unde vii? Iar satan răspunse Domnului şi-i zise: Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos. Şi Domnul zise către satan: Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ, fără cusur şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău. Dar satan răspunse Domnului şi zise: Oare de flori de măr se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui, şi în jurul a tot ce este al lui, în toate părţile, şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna ta şi atinge-te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu te va blestema în faţă-ţi! Atunci Domnul zise către satan: Iată, tot ce are el este în puterea ta numai asupra lui să nu întinzi mâna ta. Şi satan pieri din faţa lui Dumnezeu.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... După aceasta, Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, când Iisus..., Și cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite, după obicei. Tot așa facem şi în marţea mare şi în Miercurea cea mare.

Iar de nu este Liturghie mai înainte sfinţită, cântăm: La Doamne strigat-am..., jumătate din Stihiri pe 6. Stihiri, glasul 1. Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie. (de două ori) Glasul al 5-lea. Ajungând noi credincioşii..., (de două ori) Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedei, pentru taina cea nespusă..., (de două ori) Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea. Doamne, venind spre patimă..., După acestea, ieşire cu Evanghelia. Lumină lină..., Apoi Prochimen, Paremiile şi Evanghelia. Şi: Învredniceşte-ne Doamne, în seara aceasta..., Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului. La Stihoavnădintru aceleaşi Stihiri, Stihira glasului al 5-lea. Doamne, invitând pe ucenicii Tăi..., Stih: Către Tine am ridicat ochii mei..., Şi iar aceeaşi Stihiră. Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne... Glasul al 8-lea. Temându-ne fraţilor, de pedeapsa smochinului..., Slavă..., Şi acum..., glas acelaşi. A doua Evă aflând şarpele..., Apoi: Acum slobozeşte pe robul Tău..., Şi celelalte după obicei, cu metanii. Şi după, Sfinte Dumnezeule..., cel din urmă, Tatăl nostru..., Şi Condacul zilei: Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif..., Doamne miluieşte! (de 12 ori)

Cade-se a şti: Că marele sobor al şaselea porunceşte să facă credincioşii zilele mântuitoarelor patimi cu post şi cu rugăciuni şi întru umilinţa inimii. Iar la miezul nopţii Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum şi dumnezeieștii evanghelişti Matei şi Luca, unul adică: târziu Sâmbătă zice, iar altul: dimineaţa de noapte, arătându-ne nouă timpul întârziat al nopţii. Iar la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; şi precum săptămâna dintâi a Sfântului post, aşa şi aceste zile, Lunea cea mare, Marţi şi Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.

În sfânta şi marea zi Luni seara

Citim Pavecerniţa cea mare după obicei, cu metaniile şi troparele cele obişnuite, la care cântăm:

Tricântarea lui Andrei Criteanul

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea

Irmos: Ia aminte cerule şi voi grăi şi voi lăuda pe Hristos, cel ce a venit din fecioară cu trup.

Să mergem împreună cu Hristos la Muntele Măslinilor şi în taină cu apostolii să petrecem împreună cu Dânsul.

Socoteşte, smerita mea inimă, ce este pilda morţii, de care mai înainte a zis Hristos, şi te trezeşte măcar acum.

Găteşte-te însuţi, o, suflete al meu, spre moarte; că s-a apropiat venirea Judecătorului, Celui nemitarnic.

A Născătoarei

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, una prea lăudată, roagă pe Fiul tău pentru robii tăi.

Altă Tricântare

Irmos: glas acelaşi: Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, carele am trecut oarecând pe Israil prin Marea Roşie şi l-am hrănit şi l-am mântuit şi din robia lui Faraon l-am liberat.

Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu, Cel mai înainte de facerea tuturor şi mainainte de întemeierea cerului şi a pământului; şi ştiu toate, ca Cel ce sunt tot în Tatăl şi pe Dânsul tot îl port întru Mine.

Cu cuvântul am făcut cerul şi pământul, că eram împreună cu Tatăl; şi cu cuvântul port toate, ca un Cuvânt şi înţelepciune, putere şi chip, împreună locuitor şi întocmai lucrător.

Cine a pus vremile? Cine păzeşte veacurile? Cine hotărăşte şi împreună mişcă toate? Fără numai Cel ce este fără început, pururea împreună cu Tatăl, ca raza în lumină.

O nemăsurată iubirea Ta de oameni, Iisuse! Că ne-ai arătat nouă mai-nainte vremea sfârşitului, ascunzând ceasul şi adeverind arătat semnele lui.

Toate le ştii, toate le cunoşti, Iisuse, ca Cel ce ai întru Tine toată vrednicia, pe care şi Tatăl o are dumnezeieşte; şi porţi întru Tine fireşte pe tot Duhul Sfânt cel pururea veşnic, împreună cu Tatăl.

Stăpâne, Doamne, Făcătorul veacurilor, învredniceşte-ne pe noi să auzim atunci acel sfânt glas, carele va chema pe cei aleşi ai Tatălui, la Împărăţia Cerurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Treime fără început, nezidită, Unime nedespărţită, ceea ce eşti trei şi una; Părinte, Fiule şi Duhule, un Dumnezeu; primeşte cântare din limbile cele de lut, ca din gurile cele de văpaie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Locaş sfânt lui Dumnezeu te-ai arătat Fecioară, că întru tine sălăşluindu-Se Împăratul cel ceresc trupeşte, a ieşit frumos, înoind iarăşi pe om întru Sine dumnezeieşte.

Sedelnă, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milei...

Îndemnându-Te din milostivire, Hristoase, ai mers de bunăvoie să pătimeşti, Făcătorule de bine, vrând să ne izbăveşti pe noi din patimi şi de osânda cea din iad. Pentru aceasta lăudăm cinstitele Tale patimi şi slăvim, Mântuitorule, milostivirea Ta cea prea înaltă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Îngerii şi cerurile, pe Cel ce Se poartă pe scaunul măririi şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat bine-L-cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu adevărat ai auzit, suflete, în ce chip mai înainte a vestit Hristos dumnezeieştilor Săi ucenici, spunându-le sfârşitul; ci cunoscându-ţi sfârşitul tău, găteşte-te dar, că vine vremea sfârşitului.

Ştii, suflete cel neroditor, pilda slugii celei viclene; teme-te şi nu fii nepurtător de grijă de darul carele ai luat, nu ca să-l ascunzi în pământ, ci ca să faci neguţătorie.

Să-ţi lumineze candela ta, să se toarne într-însa şi untdelemn, ca şi fecioarelor milostivirea; ca să afli atunci, suflete al meu, deschisă cămara cea de nuntă a lui Hristos.

Fuga cea din ziua Sâmbetei şi de iarnă, spunând-o învăţătorul, cu pildă grăieşte de tulburarea veacului de acum celui de al şaptelea, întru carele va veni ca iarna sfârşitul.

Ca iuţimea fulgerului ce trece, aşa va fi atunci venirea cea înfricoşată a Stăpânului tău, suflete al meu. Auzit-ai? Nevoieşte-te dar, să fii gata.

Când va veni Judecătorul cu întunerece şi cu mii de tabere şi de puteri îngereşti, ce frică va fi atunci, suflete al meu! Ce cutremur! Vai mie! Când vor sta toţi goi.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

A Treimii

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în faţa Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci, osebite şi împreună pe câte trele, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, primeşte rugăciunea noastră, Dumnezeule, şi trimite milele Tale spre toţi din destul şi dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Îngerii şi cerurile, pe Cel ce Se poartă pe scaunul măririi şi ca un Dumnezeu Se laudă neîncetat bine-L-cuvântaţi, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei ceea ce s-a arătat mai-nainte puitorului de lege, în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră, a credincioşilor, cu cântări neîncetat o slăvim.

Auzit-ai, suflete, pe Judecătorul strigând mai înainte şi, învăţându-te pentru vremea sfârşitului, găteşte-ţi lucrurile cele de ieşire de aici; ca nu cumva să te lepede Dumnezeu ca pe un netrebnic.

De la smochin te învaţă, o, suflete, pentru sfârşit; când îi sunt tinere frunzele şi-i odrăslesc ramurile, iată, după aceea vine vremea secerişului; şi tu, când vei vedea acestea, să cunoşti că este lângă uşi.

Cine altul, afară de Tine, ştie pe Părintele Tău? Sau cine afară de Tine ştie ceasul sau ziua? Că întru Tine sunt toate vistieriile înţelepciunii, Hristoase, Dumnezeule.

Cărțile se vor deschide atunci, când se vor pune scaunele şi se vor vădi lucrurile stând toate goale; că toate sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu.

Vine Judecătorul tuturor să Se scoată la judecată; Cel ce şade pe scaun de heruvimi, să stea înaintea lui Pilat ca un vinovat şi să pătimească toate, ca să mântuiască pe Adam.

Apropiatu-s-a nouă Paştile cele mari şi dumnezeieşti. Că Hristos ne învaţă, că după două zile vor fi, mai înainte însemnând ziua patimii, în care se va aduce jertfă Tatălui.

Lângă Crucea Ta, Mântuitorule, stând Maica Ta şi văzând junghierea Ta cea fără dreptate, a strigat: Vai mie, lumina mea cea neapusă ! Străluceşte lumină tuturor, Soare al dreptăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

O, Unime Sfântă, Treime ceea ce eşti o Dumnezeire şi Treime-Unime, Dumnezeule, fire în trei feţe, mărire întocmai cinstită şi nedespărţită, mântuieşte sufletele noastre din nevoi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Primeşte, Hristoase, pe Maica Ta, întru rugăciune; ca prin mijlocirile ei să împaci lumea, să întăreşti sceptrurile împărăţiei şi să uneşti întru una Bisericile Tale.

Apoi, Irmosul Cântării a 9-a: Naşterea pururea Fecioarei..., Şi metanie până la pământ. Sfinte Dumnezeule..., Şi după Tatăl nostru..., Condacul zilei. Apoi: Doamne al puterilor fii cu noi..., Şi cealaltă rânduială, după obicei.

În Sfânta şi marea zi marţi la Utrenie

Aliluia, pe glasul al 8-lea, Troparul, de trei ori: Iată Mirele vine în miezul nopţii..., care este scris Luni, la Utrenie.

Iată mirele vine în miezul nopţii şi fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăşi pe carele va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuiezi, ca să nu te dai morţii şi afară de împărăţie să te încui; ci te deşteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. (de trei ori)

Apoi, obişnuitele Catisme.

După întâia Catismă, **Sedelnă**, glasul al 4-lea:

Podobia: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Mirele, fraţilor, să iubim, candelele noastre să le grijim, întru bunătăţi strălucind şi în credinţă dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiţi, cu fecioarele cele înţelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor dar cunună nestricăcioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedelna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Sfat fărădelege asupra Ta, Mântuitorule, adunând din răutate cu pizmă preoţii şi cărturarii, au îndemnat pe Iuda spre vânzare. Pentru aceasta ieşind fără de ruşine, a grăit asupra Ta popoarelor celor fărădelege, zicând: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe el în mâinile voastre? Mântuieşte sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a treia Catismă, **Sedelna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărâtat asupra învăţătorului, vrăjmaşul; s-a sfătuit, a gândit vânzare, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit preţul şi a vândut pe Cel fără de preţ. Pentru aceasta a şi aflat răsplătire precum a făcut ticălosul: spânzurare şi moarte cu durere. Ci pe noi mântuieşte-ne, Hristoase, Dumnezeule, de soarta lui, iertare de greşale dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, prea curatele Tale patimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Apoi Evanghelia de la Matei: În vremea aceea fariseii s-au dus şi s-au sfătuit, cum L-ar prinde... până la: ...Binecuvântat, fie cel ce vine întru numele Domnului.

I. La Utrenie: Matei 22, 15-46; 23, 1-39

În vremea aceea
15. Atunci s-au dus fariseii şi au ţinut sfat ca să-L prindă pe El în cuvânt.
16. Şi au trimis la El pe ucenicii lor, împreună cu irodianii, zicând: Învăţătorule, ştim că eşti omul adevărului şi întru adevăr înveţi calea lui Dumnezeu şi nu-Ţi pasă de nimeni, pentru că nu cauţi la faţa oamenilor.
17. Spune-ne deci nouă: Ce Ţi se pare? Se cuvine să dăm dajdie Cezarului sau nu?
18. Iar Iisus, cunoscând viclenia lor, le-a răspuns: Ce Mă ispitiţi, făţarnicilor?
19. Arătaţi-Mi banul de dajdie. Iar ei I-au adus un dinar.
20. Iisus le-a zis: Al cui e chipul acesta şi inscripţia de pe el?
21. Răspuns-au ei: Ale Cezarului. Atunci a zis lor: Daţi deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.
22. Auzind aceasta, s-au minunat şi, lăsându-L, s-au dus.

23. În ziua aceea, s-au apropiat de El saducheii, cei ce zic că nu este înviere, şi L-au întrebat,
24. Zicând: Învăţătorule, Moise a zis: Dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soţie pe cea văduvă şi să ridice urmaşi fratelui său.
25. Deci erau, la noi, şapte fraţi; şi cel dintâi s-a însurat şi a murit şi, neavând urmaş, a lăsat pe femeia sa fratelui său.
26. Asemenea şi al doilea şi al treilea, până la al şaptelea.
27. În urma tuturor a murit şi femeia.
28. La înviere, deci, a căruia dintre cei şapte va fi femeia? Căci toţi au avut-o de soţie.
29. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciţi neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.
30. Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.
31. Iar despre învierea morţilor, au n-aţi citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, zicând:
32. "Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov"? Nu este Dumnezeul morţilor, ci al viilor.
33. Iar mulţimile, ascultându-L, erau uimite de învăţătura Lui.

34. Şi auzind fariseii că a închis gura saducheilor, s-au adunat laolaltă.
35. Unul dintre ei, învăţător de Lege, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat:
36. Învăţătorule, care poruncă este mai mare în Lege?
37. El i-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.
38. Aceasta este marea şi întâia poruncă.
39. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.
40. În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi proorocii.
41. Şi fiind adunaţi fariseii, i-a întrebat Iisus,
42. Zicând: Ce vi se pare despre Hristos? Al cui Fiu este? Zis-au Lui: Al lui David.
43. Zis-a lor: Cum deci David, în duh, Îl numeşte pe El Domn? - zicând:
44. "Zis-a Domnul Domnului meu: Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale".
45. Deci dacă David Îl numeşte pe El domn, cum este fiu al lui?
46. Şi nimeni nu putea să-I răspundă cuvânt şi nici n-a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea, să-L mai întrebe.
1. Atunci a vorbit Iisus mulţimilor şi ucenicilor Săi,
2. Zicând: Cărturarii şi fariseii au şezut în scaunul lui Moise;

3. Deci toate câte vă vor zice vouă, faceţi-le şi păziţi-le; dar după faptele lor nu faceţi, că ei zic, dar nu fac.
4. Că leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu voiesc să le mişte.
5. Toate faptele lor le fac ca să fie priviţi de oameni; căci îşi lăţesc filacteriile şi îşi măresc ciucurii de pe poale.
6. Şi le place să stea în capul mesei la ospeţe şi în băncile dintâi, în sinagogi,
7. Şi să li se plece lumea în pieţe şi să fie numiţi de oameni: Rabi.
8. Voi însă să nu vă numiţi rabi, că unul este Învăţătorul vostru: Hristos, iar voi toţi sunteţi fraţi.
9. Şi tată al vostru să nu numiţi pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.
10. Nici învăţători să nu vă numiţi, că Învăţătorul vostru este unul: Hristos.
11. Şi care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru.
12. Cine se va înălţa pe sine se va smeri, şi cine se va smeri pe sine se va înălţa.
13. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că închideţi Împărăţia Cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi.
14. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că mâncaţi casele văduvelor şi cu făţărnicie vă rugaţi îndelung; pentru aceasta mai multă osândă veţi lua.
15. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un ucenic, şi dacă l-aţi făcut, îl faceţi fiu al gheenei şi îndoit decât voi.
16. Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceţi: Cel ce se va jura pe templu nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat.
17. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfinţeşte aurul?
18. Ziceţi iar: Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat (vinovat).
19. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul?
20. Deci, cel ce se jură pe altar se jură pe el şi pe toate câte sunt deasupra lui.
21. Deci cel ce se jură pe templu se jură pe el şi pe Cel care locuieşte în el.
22. Cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu şi pe Cel ce şade pe el.
23. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar aţi lăsat părţile mai grele ale Legii: judecata, mila şi credinţa; pe acestea trebuia să le faceţi şi pe acelea să nu le lăsaţi.
24. Călăuze oarbe care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!
25. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că voi curăţiţi partea din afară a paharului şi a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire şi de lăcomie.
26. Fariseule orb! Curăţă întâi partea dinăuntru a paharului şi a blidului, ca să fie curată şi cea din afară.

27. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că semănaţi cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia.
28. Aşa şi voi, pe din afară vă arătaţi drepţi oamenilor, înăuntru însă sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege.
29. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că zidiţi mormintele proorocilor şi împodobiţi pe ale drepţilor,
30. Şi ziceţi: De am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n-am fi fost părtaşi cu ei la vărsarea sângelui proorocilor.
31. Astfel, dar, mărturisiţi voi înşivă că sunteţi fii ai celor ce au ucis pe prooroci.
32. Dar voi întreceţi măsura părinţilor voştri!
33. Şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osânda gheenei?
34. De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi ucide şi veţi răstigni; dintre ei veţi biciui în sinagogi şi-i veţi urmări din cetate în cetate,
35. Ca să cadă asupra voastră tot sângele drepţilor răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar.
36. Adevărat grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam.
37. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu aţi voit.
38. Iată, casa voastră vi se lasă pustie;
39. Căci vă zic vouă: De acum nu Mă veţi mai vedea, până când nu veţi zice: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., Doamne miluieşte: (de 12 ori) , şi ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările..., Îndată Ectenia cea mică.

Condac glasul al 2-lea:

Podobia: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

La ceasul sfârşitului, suflete, gândind şi de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ţie cu iubire de osteneală lucrează-l, ticăloase, priveghind şi strigând; ca să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

Icos: Pentru ce te leneveşti, ticălosul meu suflet? Pentru ce ţi se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce te zăboveşti cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este şi ne vom despărţi de la aceste de aici. Până când ai vreme, trezeşte-te, strigând: Greşit-am Ţie, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca un îndurat milostiveşte-Te, Hristoase, spre mine, cel ce strigă cu frică: Să nu rămânem afară din cămara lui Hristos.

Sinaxar în sfânta şi marea zi marţi

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea marţi facem pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

Stih: Marea marţi pe cele zece fecioare înainte ne pune,
Şi ele biruinţă aduc dreptului Stăpân.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos se suia la Ierusalim şi se ducea la patimă, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde. Unele din ele sunt îndreptate către iudei.

Pilda celor zece fecioare, însă, a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie şi în acelaşi timp spre a ne învăţa să fim cu toţii gata înainte de sfârşitul vieţii. Domnul a vorbit mult despre fecioare şi despre femei şi fecioria are mult merit şi este într-adevăr mare, dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se grijească şi de celelalte virtuţi şi mai cu seamă de milostenie, prin care se vădeşte strălucirea fecioriei. Domnul spune pilda aceasta.

Pe cinci din ele le numeşte înţelepte, căci împreună cu fecioria au avut şi multul şi îmbelşugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numeşte nebune, căci deşi ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeaşi măsură şi milostenie. Deci sunt numite nebune, pentru că au săvârşit cea mai mare virtute, dar nu s-au îngrijit de cea mai mică, aşa că întru nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani.

Pe când se scurgea noaptea acestei vieţi, au adormit toate fecioarele, adică au murit. În adevăr moartea se numeşte somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s-a făcut la miezul nopţii; cele care aveau untdelemn din belşug au intrat cu mirele la deschiderea uşilor, iar cele nebune, pentru că nu aveau untdelemn din belşug, îl căutau după ce s-au sculat din somn.

Cele înţelepte, deşi voiau, n-au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, aşa că le-au răspuns zicând: Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceţi-vă la cei ce vând, adică la săraci, şi cumpăraţi.

Dar nu era uşor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putinţă. Acelaşi lucru îl arată învederat şi Iisus în parabola despre bogatul nemilostiv şi săracul Lazăr.

Fecioarele nebune se apropie fără lumină şi bătând în uşă strigă aşa: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă! Iar însuşi Domnul le dă acea hotărâre înfricoşătoare zicându-le: Duceţi-vă, nu vă cunosc pe voi! Căci cum veţi putea vedea pe Mire dacă nu aveţi ca zestre milostenia.

Pentru aceasta deci au rânduit purtătorii de Dumnezeu părinţi să se aşeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem necontenit şi să fim gata să ieşim întru întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că neştiută este ziua şi ceasul sfârşitului vieţii.

Tot astfel prin istoria vieţii lui Iosif să trăim în curăţie, iar prin minunea uscării smochinului să aducem rod duhovnicesc.

Dacă vom săvârşi o singură virtute, cea mai mare chiar, şi nu ne vom griji de celelalte şi mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veşnică, ci vom fi întorşi ruşinaţi. Şi în adevăr nu-i lucru mai lipsit de sfinţenie şi mai plin de ruşine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înţelepte, rându-ieşte-ne în aleasa ta turmă şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canoanele

Apoi după cântarea lui Cosma. Irmosul de două ori, troparele pe 12 şi apoi iarăşi Irmosul întru amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea

Irmos: Poruncii muncitorului cei trei cuvioşi tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să lepădăm lenea departe de la noi şi să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase şi cu cântări, strigând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărtăşire, ca nefă-când vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: Binecuvântaţi lu-crurile Domnului pe Domnul.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Câţi aţi luat talantul de la Dumnezeu, înmulţiţi-vă darul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, celui ce l-a dat, cântând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântăndu-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Poruncii muncitorului cei trei cuvioşi tineri nesupunându-se, în cuptor fiind aruncaţi, au mărturisit pe Dumnezeu cântând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Nu cântăm: Ceea ce eşti mai cinstită... ci îndată:

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce pe Dumnezeu cel neîncăput, în pântece L-ai încăput şi bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheaţi, că nu ştiţi ceasul întru carele va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întru a doua venire a Ta, cea înfricoşată, Stăpâne, să mă rânduieşti împreună cu oile cele de-a dreapta, trecând cu vederea mulţimea greşalelor mele.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Iar în loc de: Cade-se să te fericim... **Irmosul:** Ceea ce pe Dumnezeu Cel neîncăput, în pântece L-ai încăput şi bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Luminânda, de trei ori: Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am ca să intru într-însa, luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de Lumină şi mă mântuieşte!

La Laude

Punem **Stihirile** pe patru şi cântăm Stihiri idiomele, repetându-le, glasul 1:

Întru luminările sfinţilor Tăi cum voi intra eu, nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte, că nu este de nuntă şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu şi mă mântuieşte, ca un Iubitor de oameni. (de două ori)

Glasul al 2-lea: De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din fapte bune şi m-am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvindu-mă în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale! Ci, scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi strigă neîncetat: Doamne, mărire Ţie. (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 4-lea*

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu; ci vesteşte minunile Lui; ca înmulţind darul, să intri întru bucuria Domnului Tău.

La Stihoavnă

Stihiri idiomele, glasul al 6-lea:

Veniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul darului după măsură. Unul să aducă înţelepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârşească slujba luminării, să-şi împărtăşească credinciosului cuvântul său, celui ce nu ştie tainele, şi altul să-şi împartă bogăţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte economi credincioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pe noi, Hristoase Dumnezeule, ca un Iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne-am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pe scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele de-a

dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat. Ci, alăturându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuieşti, ca un Iubitor de oameni.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale. Şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale celei înfrumuseţate, fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 7-lea*

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul Său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit: Intră slugă întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă, rânduială, după obicei. Ceasurile cu obişnuitele Catisme şi citirea Evangheliei.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul 1: Iartă-ne de prisosit, Mântuitorule, nouă, celor ce am greşit fără de măsură şi ne învredniceşte să ne închinăm sfintei învierii Tale, fără osândă; pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, unule Multmilostive.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimen, glasul al 6-lea: Că la Domnul este milă şi multă mântuire la El şi El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Stih: Dintru adâncuri ara strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

Din proorocia lui Iezechil, citire:

Cap. 1, Vers. 21-28.

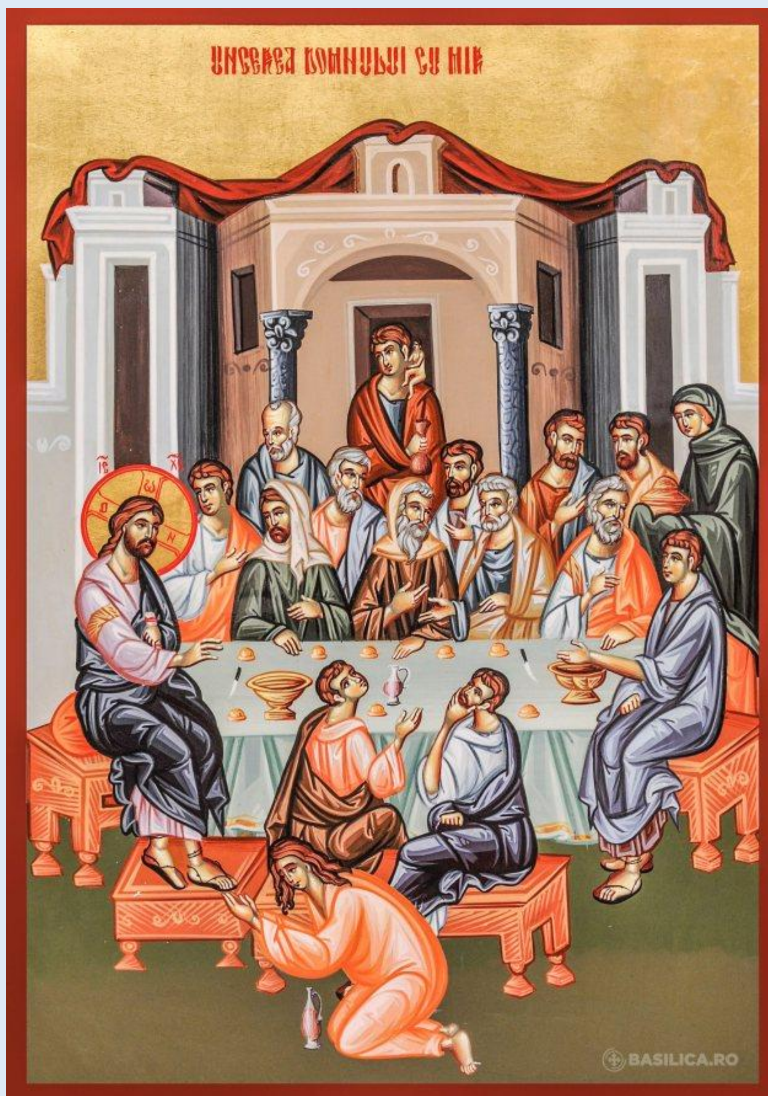
Când mergeau acelea, mergeau şi acestea, şi când acelea se opreau, se opreau şi acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau şi roțile, pentru că duh de viață era şi în roți. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, la înfăţişare ca cristalul cel mai curat; iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor unele spre altele, şi la fiecare fiară mai erau două aripi, care le acopereau trupurile; fiecare mai avea două aripi care-i acopereau trupul. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostăşesc; iar când ele se opreau, îşi lăsau aripile în jos. După ce fiarele se opreau şi-şi lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva, care semăna ca un scaun împărătesc şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest scaun împărătesc era un chip de om. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare, care-l împresura: Acela era chipul slavei Domnului.

Prochimen, glasul al 4-lea: Să nădăjduiască Israil spre Domnul, de acum şi până în veac.

Stih: Doamne, nu s-a îngâmfat inima mea, nici n-au înălţat ochii mei.

Şi celelalte, precum şi al noulea ceas; fără de Catismă. Apoi citim Evanghelia. Şi cântăm fericirile şi: Pomeneşte-ne pe noi, Doamne..., Cu metanii. Şi celelalte toate, precum s-a arătat Luni.

În sfânta şi marea zi miercuri (Denia de marţi seara)

În sfânta şi marea zi marţi seara

După Psalmul începător, obişnuita Catismă. La Doamne, strigat-am... punem Stihirile pe 10. Şi cântăm aceste **Stihiri** idiomele, glasul 1:

Întru luminările sfinţilor Tăi, cum voi intra eu nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădeşte că nu este de nuntă şi legat mă vor scoate îngerii afară. Curăţeşte-mi, Doamne, spurcăciunea sufletului meu şi mă mântuieşte, ca un Iubitor de oameni. (de două ori)

Glasul al 2-lea: De lenea sufletului meu dormind eu, Mire Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din fapte bune şi m-am asemănat fecioarelor celor nebune, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă şi mă bagă în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înţelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc şi strigă neîncetat: Doa-mne, mărire Ţie. (de două ori)

Glasul al 4-lea: Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vesteşte minunile Lui, ca înmulţind darul, să intri întru bucuria Domnului tău. (de două ori)

Glasul al 6-lea:

Veniţi, credincioşilor, să lucrăm Stăpânului, căci cu osârdie îm-parte slugilor bogă-ţie; şi fiecare din noi să înmulţim talantul darului după măsură. Unul să aducă înţe-lepciune prin lucruri bune; iar altul să săvârşească slujba luminării, să-şi împărtă-şească credinciosul cuvântul său celui ce nu ştie tainele şi altul să-şi împartă bogă-ţia săracilor. Că aşa vom înmulţi împrumutul. Şi ca nişte economi credincioşi ai darului, ne vom învrednici bucuriei celei stăpâneşti. Căreia ne învredniceşte pe noi, Hristoase, Dumnezeule, ca un Iubitor de oameni. (de două ori)

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngereşti şi vei şedea pe scaunul cel de judecată, să nu mă desparţi pe mine, Păstorule cel bun; că ştii căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci, să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înţelenit în păcat; ci alăturându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuieşti ca un Iubitor oameni.

Mire, Cela ce eşti mai frumos cu podoaba decât toţi oamenii, Carele ne-ai chemat pe noi la ospăţul cel duhovnicesc al nunţii Tale, dezbracă-mă de chipul greşalelor mele cel ticălos, prin împărtăşirea patimilor Tale şi împodobindu-mă cu haina slavei Tale, celei înfrumuseţate fă-mă împreună şezător luminat la masa împărăţiei Tale, ca un milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 7-lea*

Iată, că-şi încredinţează Stăpânul talantul său ţie, suflete al meu. Primeşte darul cu frică, împrumută pe Cel ce ţi l-a dat, împarte-l la săraci şi câştigă prieten pe Dom-nul. Ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă şi vei auzi glasul cel fericit:

Intră slugă întru bucuria Domnului tău căreia mă învredniceşte pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Ieşire cu Evanghelia: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 6-lea: Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu şi sicriul sfinţirii Tale.

Stih: Adu-Ţi aminte Doamne de David şi de toate blândețile lui.

De la Ieşire, citire:

Cap. 2, vers. 5-10.

Atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu, să se scalde, și roabele ei o însoţiră pe malul râului. Şi văzând ea sicriaşul în păpuriş, a trimis pe una din roabele sale să-l aducă. Şi deschizându-l, a văzut copilul: Era un băiat care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon şi a zis: Acesta-i dintre copiii evreilor. Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon: Voieşti să mă duc să-ţi chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul? Fata lui Faraon i-a zis: Du-te! Şi s-a dus copila şi a chemat pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis: Ia-mi copilul acesta şi mi-l alăptează, căci eu am să-ţi plătesc. Şi a luat femeia copilul şi l-a alăptat. După ce a crescut copilul, doica l-a adus la fata lui Faraon şi i-a fost ca fiu, şi i-a pus numele Moise, pentru că-şi zicea: Din apă l-am scos.

Prochimen, glasul al 4-lea: Iată acum ce este bun, sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună.

Stih: Ca mirul pe cap, ce se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron.

De la Iov, citire:

Cap. 1, Vers. 13-22.

Și într-o zi, când feciorii şi fetele lui Iov mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare, sosi un vestitor la Iov şi-i spuse: Boii erau la arătură şi măgăriţele păşteau pe lângă ei; atunci sabeenii năvăliră asupra lor, puseră mâna pe vite şi pe robi îi trecură prin ascuţişul sabiei. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de

veste! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse: Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a ars oile tale şi pe robii tăi şi i-a mistuit. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse: Caldeenii, împărţiţi în trei cete, au dat năvală peste cămilele tale şi le-au ridicat, şi pe robi i-au trecut prin ascuţitul sabiei. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste! Nu sfârşise vorba bine şi altul sosi şi spuse: Feciorii tăi şi fetele tale mâncau şi beau vin în casa fratelui lor mai mare. Şi iată că un vânt năpraznic se stârni din spre pustie şi izbi în cele patru colţuri ale casei, şi casa se prăbuşi peste tineri şi ei muriră. Şi am scăpat numai eu singur şi am venit să-ţi dau de veste. Atunci Iov se sculă şi-şi sfâşie veşmântul şi se rase pe cap şi căzând la pământ se prosternă. Şi rosti: Gol ieşit-am din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat! Şi întru toate acestea, Iov nu păcătui şi nu săvârşi nici o nerozie faţă de Dumnezeu.

Şi îndată: Să se îndrepteze rugăciunea mea...

Evanghelia de la Matei şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite.

În sfânta şi marea zi marţi, citim Pavecerniţa cea mare

La care cântăm; Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea

Irmos: Mintea mea cea neroditoare, arată-o aducătoare de roadă, Dumnezeule, Lucrătorul bunătăţilor şi Săritorul celor cuvioase, cu milostivirea Ta.

Vremea sfârşitului este; deci, să ne întoarcem, Hristos învaţă; că va veni într-o clipeală; veni-va şi nu va zăbovi, ca să judece lumea sa.

Arătând Hristos, că fără de veste va fi venirea Lui, a grăit de stricăciunea cea negândită, ce s-a adus pe pământ odinioară, pe vremea lui Noe.

Cămara s-a deschis şi împreună cu dânsa s-a împodobit şi dumnezeiasca nuntă; Mirele este aproape, chemându-ne pe noi; deci, să ne gătim.

Casa lui Simon Te-a încăput, Împărate Iisuse, pe Tine, Cel neîncăput pretutindenea şi femeia păcătoasă Te-a uns cu mir.

Umplându-se femeia de mireasma cea de taină, Mântuitorule, s-a izbăvit de împuţiciunea cea dintâi a multelor păcate; că mirul vieţii izvorăşti.

Tu însuţi, Hristoase, fiind hrana cea cerească, viaţa celor flămânzi, ai mâncat cu oamenii, arătând mai-nainte smerenia Ta.

Ucenicul cel nemulţumitor lepădându-se de Tine, Hristoase, şi întorcându-se spre vinderea Ta, a îndemnat asupra Ta toată adunarea gloatelor celor fărădelege.

Ție, Fiului împreună şi Tatălui şi Duhului celui drept, unei firi mă închin şi o laud despărţindu-o după feţe şi unindu-o după fiinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mieluşeaua care Te-a născut pe Tine, Păstorul şi Mielul, Iisuse Dumnezeule, pururea se roagă pentru toţi pământenii, cei ce cred întru Tine.

Sedelna, glasul 1:

Podobia: Ceata îngerească...

Iată, s-a adunat vrăjmăşeşte sfatul cel viclean cu adevărat, să judece spre moarte ca pe un vinovat, pe Cela ce şade sus ca un Judecător şi Domn. Acum se adună Irod cu Pilat, împreună şi Ana şi Caiafa, să întrebe pe Cel ce este unul, îndelung răbdător.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce a închipuit mai înainte în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai oarecând, lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Nu doară că nu ştia vremea sfârşitului, Cel ce stăpâneşte veacurile, a zis mai înainte că nu ştie ziua aceea; ci ca să pună hotar tuturor spre umilinţă.

Când vei ședea, Judecătorule, despărţind ca un păstor, precum ai zis, caprele de oi, să nu ne lipseşti, Mântuitorule, de starea aceea de-a dreapta Ta, cea dumnezeiască.

Tu eşti Paştile noastre, Cel ce Te-ai jertfit pentru toţi ca un miel şi ca o jertfă, şi iertare de greşale; dumnezeieştile Tale patimi, Hristoase, le prea înălţăm întru toţi vecii.

Cu moara, cu ţarina şi cu casa s-a asemănat toată viaţa aceasta, o, suflete al meu. Pentru aceasta să ai inimă curată către Dumnezeu, ca să nu laşi nimica din trup stricăciunii.

Nu numai la farisei şi la Simon ai voit a intra în casă la mâncare, Mântuitorule, ci încă şi vameşii şi păcătoasele se îndestulează de milostivirea Ta.

Iubind dragostea banilor, vânzătorul Iuda, deşertându-se mirul, a început a gândi de vinderea Stăpânului şi venind la cel fărădelege, i-a tocmit preţul.

O, ce mâini fericite! O, ce păr şi ce buze, ale păcătoasei pocăite! Cu care a vărsat mirul pe picioarele Tale, Mântuitorule, ştergându-le şi adesea sărutându-le.

Şezând Tu, Cuvinte, femeia a venit la Tine şi plângând lângă picioarele Tale, Mântuitorule, a deşertat sticla cu mirul pe capul Tău, Cel ce însuţi eşti mirul cel fără de moarte.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

A Treimii

Împreună cu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime întru o Dumnezeire o slăvim, strigând : Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, Mântuitorule, şi ale apostolilor Tăi, trimite nouă milele Tale din destul şi dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel ce a închipuit mai-nainte...

Pe ceea ce a zămislit după trup, mai presus de fire, în pântece, pe Cuvântul carele a strălucit din Tatăl fără de ani, pe singura Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă să o mărim.

Vremea lucrului este, pentru mântuire. Deci, luându-ţi talantul, suflete al meu, adică chipul cel dintâi, cumpără-ţi viaţa cea veşnică.

Împodobindu-ne sufletele ca nişte făclii luminoase, să intrăm împreună cu Mirele, care merge la nunta cea nestricăcioasă, mai înainte până ce nu se închide uşa.

Vrând să arăţi tuturor, Iisuse, umilinţa Ta cea mai presus de fire, Te-ai ospătat cinând în casa lui Simon, Cel ce eşti hrana flămânzilor.

Cela ce eşti pâinea cea făcătoare de viață, Iisuse, ai mâncat la Simon fariseul, ca păcătoasa să dobândească darul Tău cel fără de preţ, prin vărsarea mirului.

Mâinile-mi sunt spurcate, buzele-mi sunt de desfrânată, viaţa necurată, mădularele stricate; ci slăbeşte-mi şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Venind femeia la picioarele Tale, Mântuitorule, a turnat mirul, umplând locul de bună mireasmă şi umplându-se şi de mirul iertării faptelor celor rele.

De miresme sunt bogată, iar de fapte bune sunt săracă; cele ce am aduc Ţie; dă-mi şi Tu cele ce ai şi mă dezleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

La mine este mir stricăcios, iar la Tine este mir de viață, că mir este numele Tău, carele se varsă spre cei vrednici; ci mă dezleagă şi mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Fără de început eşti, Părinte, nezidit eşti, Fiule, de un scaun eşti, Duhule; unul întreit după fire şi întreit după feţe, un Dumnezeu adevărat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce te cinstesc pururea, nu înceta rugând pe Cel ce S-a născut din tine, să mă izbăvesc din nevoi şi din toate ispitele.

Şi iarăşi Irmosul: Pe ceea ce a zămislit..., Şi o metanie până la pământ. Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Şi după, Tatăl nostru..., Condacul zilei şi: Doamne al puterilor fii cu noi..., Şi cealaltă rânduială, după obicei.

În sfânta şi marea zi miercuri la Utrenie

După cei şase Psalmi, Aliluia, pe glasul al 8-lea, şi

Troparul: Iată mirele vine în miezul nopţii şi fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăşi pe carele va afla lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuiezi, ca să nu te dai morţii şi afară de împărăţie să te încui; ci te deşteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. (de trei ori)

Apoi obişnuitele Catisme.

După întâia Catismă, **Sedelna** glasul al 3-lea:

Podobia: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, Iubitorule de oameni, şi s-a vindecat cu porunca Ta de putoarea răutăţilor; iar ucenicul cel nemulţumitor, suflând împotriva darului Tău, l-a lepădat pe el şi s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedelna** glasul al 4-lea:

Podobia: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iuda cel înşelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vicleşug să Te vândă, Doamne, pe Tine, comoara vieţii. Pentru aceasta şi îmbătându-se, a alergat la iudei şi a zis călcătorilor de lege. Ce-mi veţi da mie ? Şi eu îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

După a treia Catismă, **Sedelnă**, glasul 1:

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Păcătoasa ştergând cu căldură prea curatele Tale picioare, cu părul capului ei, şi dintru adânc suspinând, a strigat cu plângere: Îndurate, nu mă lepăda, nici mă urî, Dumnezeul meu, ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc şi mă mântuieşte, ca un iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Citire din tâlcul Evangheliei Sfântului Matei. Apoi Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, poporul care fusese cu Iisus în Betania, mărturisea că El a strigat din mormânt..., Sfârşitul: ...Deci ceea ce grăiesc Eu, grăiesc cum Mi-a zis Tatăl.

La Utrenie: Ioan 12, 17-50

În vremea aceea
17. Deci da mărturie mulţimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt şi l-a înviat din morţi.
18. De aceea L-a şi întâmpinat mulţimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta.
19. Deci fariseii ziceau între ei: Vedeţi că nimic nu folosiţi! Iată, lumea s-a dus după El.
20. Şi erau nişte elini din cei ce se suiseră să se închine la sărbătoare.
21. Deci aceştia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii, şi l-au rugat zicând: Doamne, voim să vedem pe Iisus.

22. Filip a venit şi i-a spus la Andrei, şi Andrei şi Filip au venit şi I-au spus lui Iisus.
23. Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie prea slăvit Fiul Omului.
24. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.
25. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică.
26. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.
27. Acum sufletul Meu e tulburat, şi ce voi zice? Părinte, izbăveşte-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.
28. Părinte, prea slăveşte-Ţi numele! Atunci a venit glas din cer: Şi L-am prea slăvit şi iarăşi Îl voi prea slăvi.
29. Iar mulţimea care sta şi auzea zicea: A fost tunet! Alţii ziceau: Înger I-a vorbit!
30. Iisus a răspuns şi a zis: Nu pentru Mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.
32. Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine.
33. Iar aceasta zicea, arătând cu ce moarte avea să moară.
34. I-a răspuns deci mulţimea: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; şi cum zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălţat? Cine este acesta, Fiul Omului?
35. Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.
36. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus şi, plecând, S-a ascuns de ei.
37. Şi, deşi a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El,
38. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: "Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit de la noi? Şi braţul Domnului cui s-a descoperit?"
39. De aceea nu puteau să creadă, că iarăşi a zis Isaia:
40. Au orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima şi ca nu cumva să se întoarcă şi Eu să-i vindec,
41. Acestea a zis Isaia, când a văzut slava Lui şi a grăit despre El.
42. Totuşi şi dintre căpetenii mulţi au crezut în El, dar nu mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie izgoniţi din sinagogă;
43. Căci au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu.

44. Iar Iisus a strigat şi a zis: Cel ce crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine.
45. Şi cel ce Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
46. Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână întuneric.
47. Şi dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea.
48. Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus acela îl va judeca în ziua cea de apoi.
49. Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc.
50. Şi ştiu că porunca Lui este viaţa veşnică. Deci cele ce vorbesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, aşa vorbesc.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Şi Tricântarea lui Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 12; apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Tricântarea

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei; că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept, afară de tine, Doamne.

În deşert şi cu minte înrăutăţită se adună adunarea celor fărădelege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare, pe Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fărădelege fiind cu suflet împotrivitor lui Dumnezeu, se sfătuieşte să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos Cel drept; Căruia cântăm: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi îndată Ectenia cea mică.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobia: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ţi-am adus, Bunule; ci cu tăcere rugându-mă cad către Tine, sărutând cu dragoste prea curatele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greşale ca un Stăpân, mie, celui ce strig, Mântuitorule: De întinăciunea faptelor mele curăţeşte-mă.

Icos: Femeia care era mai-nainte desfrânată, degrab s-a arătat înţeleaptă, urând lucrurile păcatului celui grozav şi dezmierdările trupului; aducându-şi aminte de

ruşinea cea mare şi de osânda muncii, care vor răbda păcătoasele şi desfrânaţii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, cu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se şi sârguindu-se, a venit degrabă strigând către Mântuitorul: Iubitorule de oameni şi îndurate, izbăveşte-mă de întinăciunea faptelor mele.

Sinaxar în sfânta şi marea zi miercuri

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea miercuri dumnezeieștii părinţi au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puţin înainte de mântuitoarea patimă.

Stih: Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,
Smirna şi aloea a preînchipuit.

Când Iisus s-a suit în Ierusalim şi era în casa lui Simon leprosul o femeie păcătoasă s-a apropiat de El şi a turnat pe capul lui acel mir de mare preţ.

Pomenirea ei s-a pus în această zi, pentru ca, după cuvântul Mântuitorului, să se predice pretutindenea şi tuturor fapta ei cea plină de foarte multă căldură.

Ce a îndemnat-o oare la asta ? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toţi, prietenia Lui cu toţi oamenii şi mai cu seamă faptul de acum când L-a văzut că intră în casa unui lepros pe care legea îl socotea necurat şi poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca şi boala ei după cum a vindecat-o pe a aceluia.

Şi într-adevăr, pe când şedea la masă, i-a turnat pe capul Lui mir în valoare cam de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o, Hristos, însă i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun.

În urmă Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare şi a învrednicit pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună.

Trebuie să se ştie că femeia aceasta pare că este una şi aceeaşi la toţi evangheliştii, dar nu este aşa.

După cum spune dumnezeiescul Hrisostom, la cei dintâi trei evangheliști este vorba de una și aceeaşi femeie, numită îndeobşte femeia cea păcătoasă. La evanghelistul Ioan, însă, nu e vorba de această femeie, ci de altă femeie care are o viaţă curată. Maria, sora lui Lazăr, pe care n-ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă.

Maria, spre deosebire de celelalte, cu şase zile înainte de Paşti, pe când Domnul şedea la masă în casa ei din Betania, a întrebuinţat mir şi l-a turnat pe frumoasele Lui picioare şi le-a şters cu părul capului ei, arătând faţă de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-I mirul ca lui Dumnezeu. Ea ştia bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu, preoţii se sfinţeau cu mir, iar Iacov altădată a uns cu untdelemn stâlpul înălţat lui Dumnezeu. I-a adus lui acest mir şi l-a dăruit învăţătorului ca lui Dumnezeu, pentru că l-a sculat din morţi pe fratele ei. Din pricina asta nici Domnul nu-i făgăduieşte vreo răsplată.

Într-adevăr, cu acest prilej numai Iuda murmură din pricina iubirii sale de argint.

Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit sfinţii evanghelişti Matei şi Marcu, a turnat acel mir de preţ pe capul lui Iisus. Cu două zile înainte de Paşti, pe când Iisus, era tot în Ierusalim şi tot pe când stătea la masă. Dar în casa lai Simon leprosul. Pe această femeie păcătoasă şi ucenicii s-au supărat; şi supărarea era dreaptă, pentru că se gândeau bine la dorinţa lui Hristos de a face milostenie. Mai mult; acestei femei păcătoase s-a dat şi răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea.

Prin urmare unii spun că este vorba de una şi aceeaşi femeie, pe când învăţătorul cel cu rostul de aur spune că este vorba de două femei.

Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei: două cele amintite mai sus, care i-au turnat mir nu cu mult înainte de patima Domnului, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar mai bine spus prima care a turnat mir pe Hristos.

Aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era şi desfrânată şi păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon şi nu a lui Simon leprosul; i-a turnat numai mir pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s-a scandalizat numai fariseul; şi în sfârșit ei îi dăruieşte Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă povesteşte numai dumnezeiescul Luca pe la mijlocul Evangheliei sale după cum s-a spus mai sus. Căci după ce povesteşte fapta acestei femei păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte: După aceasta Iisus a mers prin oraşe și sate, binevestind şi propovăduind împărăţia lui Dumnezeu. Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcă-

toase nu s-a întâmplat în timpul patimilor; Prin urmare şi din pricina timpului, şi din pricina celor ce L-au primit pe Hristos, şi din pricina persoanelor şi din pricina caselor, dar încă şi din pricina chipului în care a turnat mirul, urmează că au fost trei femei: două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr-o viaţă curată, în privinţa caselor:

⇒ *una este casa fariseului Simon,*
⇒ *alta casa lui Simon leprosul în Betania, şi*
⇒ *alta iarăşi casa surorilor lui Lazăr, Maria şi Marta, tot în Betania.*

Din acestea rezultă iarăşi că Hristos a luat parte la două ospeţe în Betania; unul cu şase zile înainte de Paşti, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El şi Lazăr, după cum istoriseşte fiul tunetului, grăind aşa: ***Cu şase zile înainte de Paşti, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel ce murise şi pe care Hristos l-a înviat din morţi. Şi i-au făcut Lui acolo cină şi Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce şedeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de nard curat de mare preţ, a uns picioarele lui Iisus, şi I-a şters picioarele Lui cu părul capului ei.***

Cealaltă cină s-a făcut Lui cu două zile înainte de Paşti, pe când Hristos era tot în Betania, în casa lui Simon leprosul; atunci s-a apropiat de El femeia păcătoasă şi a turnat mirul cel de mare preţ. Că aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de Paşti o arată Sfântul evanghelist Matei când scrie că Hristos a spus ucenicilor: ***Ştiţi că după două zile sunt Paştile.*** Iar mai jos puţin, Sfântul evanghelist Matei adaugă: ***Şi fiind Iisus în Betania în casa lui Simon leprosul s-a apropiat de el o femeie păcătoasă, având un alabastru cu mir de mare preţ şi l-a turnat pe capul Lui pe când şedea la masă.***

Tot aşa spune şi Marcu: ***Şi după două zile erau Paştile și Azimile; şi pe când era în Betania în casa lui Simon leprosul şi şedea la masă, a venit o femeie*** şi celelalte.

Sunt şi unii care susţin că femeia care a uns cu mir pe Domnul despre care vorbesc cei patru evanghelişti este una şi aceeaşi. Ei socotesc că Simon fariseul şi Simon leprosul este una şi aceeaşi persoană şi fac din el şi tatăl lui Lazăr şi al surorilor sale, Maria şi Marta. Mai susţin că este una şi aceeaşi cină; apoi că este una şi aceeaşi casă, cea din Betania a lui Simon, care a pregătit foişorul cel aşternut, unde a avut loc Cina cea de taină. Părerea acestora însă nu este dreaptă. S-au dat lui Hristos două mese în Betania, în afară de Ierusalim; una cu şase zile, iar alta cu două zile înainte de Paştile evreilor, după cum s-a spus. Atunci și femeile au adus lui Hristos mir şi l-au turnat pe El în chipuri diferite.

Cina cea de taină şi foişorul cel aşternut a fost pregătit în Ierusalim şi cu o zi înainte de Paştile evreilor şi de patima lui Hristos. Unii spun că au pregătit cina în casa unui om necunoscut; alţii că au pregătit-o în Sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan cel care şedea pe pieptul lui Iisus. Aici, în adevăr, au fost ascunşi ucenicii de frica iudeilor, aici, după înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos, aici a avut loc pogorârea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii şi încă alte fapte nespuse şi tainice.

Mi se pare însă, şi este adevărat, că este mai exactă susţinerea lui Hrisostom, că donă sunt femeile care au turnat mir pe Hristos. Una, despre care vorbesc cei trei evangheliști, o femeie desfrânată şi păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir şi l-a turnat numai pe dumnezeieştile picioare ale lui Hristos.

Altele sunt cinele din Betania şi alta este cina cea de taină. Şi se vede asta din aceea că după ce se povesteşte fapta femeii păcătoase. Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paştile: ***Mergeţi, le-a spus El, în cetate la cutare şi spuneţi-i: Învăţătorul zice: La tine vreau să fac Paștile cu ucenicii.*** Şi iarăşi: ***Şi vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă.... şi el vă va arăta un foişor mare aşternut. Acolo pregătiţi-l. Iar ei plecând....*** au aflat precum le zisese şi au pregătit Paştile, adică Paştile evreilor, care băteau la uşă. Şi Mântuitorul a venit şi l-a făcut împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeiescul Hrisostom.

Apoi după ce s-a făcut cina cea de taină şi după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, s-a aşezat din nou la masă și ne-a predat pe aceeaşi masă Paștile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur.

Dumnezeiescul Ioan împreună cu Marcu, dumnezeieștii evanghelişti, au arătat şi cum era mirul. L-au numit curat şi de mare preţ. Prin curat este obiceiul să se arate ceea ce este nefalsificat şi neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir, care curge întâi. Marcu adaugă că femeia în grabă a spart vasul, care era strâmt la gură. Un astfel de vas se numeşte alabastru.

Acest vas, spune Sfântul Epifanie, este de sticlă și e făcut fără toartă; un astfel de vas se numeşte amforă. Mirul acela era făcut din multe materii; flori de smirnă, scorţişoară bine mirositoare, stânjenei, trestie aromată şi untdelemn.

Dar tu, Hristoase Dumnezeule, care ai fost uns cu mir spiritual, slobozeşte-ne de patimile ce vin asupra noastră şi miluieşte-ne pe noi ca un singur bun şi de oameni iubitor, Amin.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuvântul muncitorului pentru că biruia, de şapte ori cuptorul a fost ars oarecând; întru carele tinerii nu s-au ars, porunca împăratului călcând. Ci au strigat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Turnând femeia mir scump pe stăpânescul Tău creştet cel dumnezeiesc şi înfricoşat, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele nespurcate cu mâini spurcate şi a strigat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată întru păcate şi le-a şters cu părul său; pentru aceea nu s-a greşit de izbăvirea faptelor ei din viaţă, ci a strigat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Săvârşitu-s-a mântuirea celei cu minte bună prin mântuitoarele milostiviri şi din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a ruşinat, ci a strigat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuvântul muncitorului pentru că biruia, de şapte ori cuptorul a fost ars oarecând; întru carele tinerii nu s-au ars, porunca împăratului călcând. Ci au strigat: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu suflete curate şi cu buze nespurcate, veniţi să mărim pe cea nespurcată şi prea curată Maica lui Emmanuil, prin ea aducând rugăciuni Celui ce S-a născut

dintr-însa; milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Arătându-se nemulţumitor, viclean şi râvnitor, Iuda cel rău a vândut darul cel vrednic al lui Dumnezeu, prin carele s-a dezlegat datoria păcatelor, precupeţind darul cel iubit de Dumnezeu. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule şi ne miluieşte.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Iuda, lepădându-se de prieteşugul lui Hristos pentru aur, mergând a zis boierilor celor fărădelege: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da vouă precum voiţi pe Hristos, pe carele căutaţi? Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

O, iubirea ta de argint cea oarbă, neprietene, din care ai luat uitare de cele ce te-ai învăţat! Că nici toată lumea nu este întocmai cu sufletul şi din deznădăjduire te-ai sugrumat, spânzurându-te pe tine însuţi, vânzătorule. Milostiveşte-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte.

Şi Iarăşi **Irmosul:** Cu suflete curate...

Luminânda, de trei ori: Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

La Laude

Punem **stihirile** pe 4, glasul 1, singur glasul:

Pe tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plangere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram urâtă şi Te voi propovădui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat peste prea curatele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pe aceea îndată o ai îndreptat, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cel ce ai pătimit pentru noi şi ne mântuieşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atunci s-a tocmit ucenicul cu cei fărădelege; aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pe Domnul, iar acesta s-a despărţit de Stăpânul; aceea s-a mântuit, iar Iuda s-a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, cela ce ai pătimit pentru noi şi ne mântuieşte pe noi.

Vai de ticăloşia Iudei! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită. Că pizma nu mai ştie să cinstească mai mult lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care izbăveşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pe Făcătorul de bine şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 6-lea*

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire şi îndată, turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat: Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor! Ci mă mântuieşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea:

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, strigând: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; ci-mi dă, Doamne, iertare de răutăţi şi mă mântuieşte.

Stih: Umplutu-ne-am dimineaţa de mila Ta, Doamne, şi ne-am bucurat, şi ne-am veselit în toate zilele noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe

noi; anii întru care am văzut rele. Caută spre robii Tăi şi spre lucrurile Tale şi îndreptează pe fiii lor.

Tins-a păcătoasa părul său, Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fărădelege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai slobozit pe noi: Doamne, slavă Ţie.

Stih: Și fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi; şi lucrurile mâinilor noastre le îndreptează spre noi, şi lucrurile mâinilor noastre îndreptează.

Venit-a la Tine femeia cea necurată şi întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, mai-nainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne ? Că Tu ai venit să mântuieşti pe păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cea defăimată pentru viață şi cunoscută pentru întoarcere, ținând miresme s-a apropiat către Tine, strigând: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile mele, Cel ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Idiomela, glasul al 8-lea, facere a Casianei, călugăriţa: Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai-nainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei (patima desfrânării) şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cela ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut prea curatele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în Rai întru miazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăţilor Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... cu metanii.

Şi ceasul întâi, fără de Catismă, făcându-se şi metanii după rânduiala lor. Litie şi Apolis. Şi celelalte, precum am arătat în Lunea cea mare.

La ceasul al şaselea

Troparul proorociei, glasul al 8-lea:Astăzi s-a adunat adunarea cea vicleană şi a gândit asupra Ta cele deşarte; astăzi Iuda pentru tocmeala ce a făcut şi-a arvunit luişi spânzurare; iar Caiafa şi nevrând a mărturisit, că unul pentru toţi ai luat patimă de bunăvoie, Mântuitorul nostru, Hristoase Dumnezeule, mărire Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimen, glasul al 4-lea: Binecuvânta-Te-va Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul și pământul.

Stih: Iată, acum binecuvântaţi pe Domnul, toate slugile Domnului.

Din proorocia lui Iezechiil, citire

Cap. 2. Vers. 3. Cap. 3. Vers. 3.

Am auzit glasul unuia, care mi-a zis: Fiul omului, am să te trimit la fii lui Israil, la aceşti oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva mea; ei, ca şi părinţii lor, păcătuiesc înaintea mea până în ziua de astăzi. Aceşti fii sunt groşi de obraz şi cu inima împietrită; la ei te trimit eu, ca să le zici: Aşa grăieşte Domnul! Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam îndărătnic, să ştie însă că este între dânşii un prooroc. Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei şi de vorbele lor să nu te sperii, deşi ei vor fi pentru tine spini şi ciulini, şi ai să trăieşti între ei, ca între scorpii; să nu te temi de vorbele lor și de fața lor să nu te sperii, deşi sunt un neam îndărătnic, ci să le spui cuvintele mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam răzvrătitor. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voi să-ţi spun! Nu fii îndărătnic, ca acest neam răzvrătitor! Deschide-ţi gura şi mănâncă ceea ce am să-ţi dau! Şi căutând eu, am văzut o mână întinsă spre mine şi în ea o hârtie strânsă sul; şi a desfăşurat-o înaintea mea, şi am văzut că era scrisă şi pe o parte şi pe alta: plângere, tânguire şi jale era scris într-însa. Apoi mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă această hârtie şi mergi de grăieşte casei lui Israil! Atunci eu mi-am deschis gura şi acela mi-a dat să mănânc hârtia aceea, şi mi-a zis;

Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi-ţi satură lăuntrul tău cu această hârtie, pe care ţi-o dau eu. Şi eu am mâncat-o şi era în gura mea dulce, ca mierea.

Prochimen, glasul al 2-lea: Cei ce vă temeţi de Domnul, binecuvântaţi pe Domnul.

Stih: Lăudaţi numele Domnului, lăudaţi slugi pe Domnul.
Şi citirea Evangheliei, după rânduială.

În sfânta şi marea zi joi (Denia de miercuri seara)

În sfânta şi marea miercuri seara

După Psalmul începător, obişnuita Catismă, Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat..., Fără metanii. La, Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 10.

Şi cântăm aceste **Stihiri** idiomele, glasul 1:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că eşti Dumnezeu, a zis cu plângere rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat şi eu părul; iubeşte-mă pe mine, ceea ce Te iubesc,

care după dreptate eram urâtă şi Te voi propovădui ca şi vameşii, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preţ l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi şi l-a turnat peste prea curatele Tale picioare, sărutându-le. Deci, precum pe aceea îndată o ai îndreptat, dăruieşte-ne şi nouă iertare, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte.

Când aducea păcătoasa mirul, atunci s-a tocmit ucenicul cu cei fărădelege. Aceea se bucura, turnând mirul cel de mult preţ; iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preţ; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta s-a despărţit de Stăpânul; aceea s-a mântuit, iar Iuda s-a făcut rob vrăjmaşului. Rea este lenevirea, mare este pocăinţa, pe care dăruieşte-o mie, Mântuitorule, Cela ce ai pătimit pentru noi, şi ne mântuieşte pe noi.

Vai de ticăloşia Iudei! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului şi a gândit cu vicleşug la sărutarea vânzării. Aceea şi-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutate împuţită; că pizma nu ştie să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloşia Iudei, de care fereşte, Dumnezeule, sufletele noastre.

Glasul al 2-lea: Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preţ, să ungă pe Făcătorul de bine; şi a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung şi eu pe Cel ce a şters toate păcatele mele.

Glasul a 6-lea:Cea cufundată în păcate Te-a aflat pe Tine liman de mântuire şi îndată turnându-Ţi mirul cu lacrimi, a strigat: Iată, Cel ce aşteaptă pocăinţa păcătoşilor! Ci mă mântuieşte, Stăpâne, din valul păcatului, pentru mare mila Ta.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului şi apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui strigând: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; şi-mi dă, Doamne, iertare de răutăţi şi mă mântuieşte.

Tins-a păcătoasa părul său Ţie, Stăpânului, tins-a şi Iuda mâinile sale la cei fărădelege. Aceea să ia iertare, iar acesta să ia bani. Pentru aceasta strigăm Ţie, Celui ce Te-ai vândut şi ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ţie.

Venit-a la Tine femeia cea întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale Mântuitorule, mai-nainte vestind patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că ai venit să mântuieşti pe păcătoase. Ridică-mă dintru adânc pe mine cea moartă, Cel

ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primeşte-mă pe mine, ticăloasa, Doamne, şi mă mântuieşte.

Cea defăimată pentru viaţă şi cunoscută pentru întoarcere, ținând miresme s-a apropiat către Tine, strigând: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci lacrimile mele, Cela ce eşti bucuria îngerilor; ci mă primeşte pe mine, ceea ce mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru marea mila Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 8-lea*

Facere a Casianei călugăriţa: Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simţind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiţă şi tânguindu-se a adus Ţie mir mai-nainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea curviei şi întunecată şi fără de lună pofta păcatului. Primeşte izvoarele lacrimilor mele, Cela ce scoţi cu norii apa din mare; pleacă-Te spre suspinurile inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut prea curatele Tale picioare şi să le şterg pe ele iarăşi cu părul capului meu. Al cărora sunet auzindu-l cu urechile Eva în Rai întru miazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerca mulţimea păcatelor mele şi adâncurile judecăților Tale, de suflete Mântuitorule, Izbăvitorul meu ? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cela ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 4-lea: Mărturisiţi-vă Dumnezeului ceresc, că este bun, că în veac este mila Lui.

Stih: Mărturisiţi-vă Dumnezeului dumnezeilor, că în veac este mila Lui.

De la Ieşire, citire:

Cap. 2, Vers. 11-22.

Iar după multă vreme, când Moise se făcuse mare, a ieşit la fiii lui Israil, fraţii săi, şi a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta a văzut el pe un egiptean că

bătea pe un evreu dintre fiii lui Israil, fraţii săi; şi căutând încoace şi încolo şi nevăzând pe nimeni, a ucis pe egiptean şi l-a ascuns în nisip. Apoi ieşind iarăşi a doua zi, a văzut doi evrei certându-se şi a zis obijduitorului: Pentru ce baţi pe aproapele tău? Acela însă i-a răspuns: Cine te-a pus căpetenie şi judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori şi pe mine, cum ai omorât ieri pe egipteanul acela? Şi s-a spăimântat Moise şi a zis: Cu adevărat s-a vădit fapta aceasta!

Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit de la faţa lui Faraon şi s-a dus în ţara Madian; şi sosind în ţara Madian, s-a oprit la o fântână. Preotul din Madian însă avea şapte fete, care păşteau oile tatălui lor. Şi venind acestea, au scos apă şi au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor. Dar venind păstorii, le-au alungat.

Atunci s-a sculat Moise şi le-a apărat, le-a scos apă şi le-a adăpat oile. Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis: Cum de aţi venit astăzi aşa de curând? Iar ele au zis: Un egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă şi ne-a adăpat oile noastre. Zis-a acela către fiicele sale: Dar unde-i acela? De ce l-aţi lăsat ? Chemaţi-l şi daţi-i să mănânce pâine!

Şi a rămas Moise la omul acela, iar el a dat pe fiica sa Sefora de soție lui Moise. Aceasta luând în pântece, a născut un fiu, şi i-a pus Moise numele Gherşom, zicând: Am ajuns pribeag în țară străină. Şi luând iarăşi femeia în pântece, a născut alt fiu şi i-a pus numele Eliezer, pentru că şi-a zis: Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor şi m-a scăpat din mâna lui Faraon.

Prochimen, glasul al 4-lea: Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea şi înaintea Îngerilor voi cânta Ţie.

De la Iov, citire:

Cap. 2, Vers. 1-10.

Apoi iarăşi veniră, într-o zi, îngerii lui Dumnezeu, să se înfăţişeze înaintea Domnului şi satan veni şi el, printre ei, să se înfăţişeze înaintea Domnului. Şi Domnul zise către satan: De unde vii ? Iar satan răspunse Domnului, şi-i zise: Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos. Şi Domnul zise către satan: Uitatu-te-ai la robul meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ, fără cusur şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău? El se ține cu

putere în statornicia lui şi tu m-ai întărâtat pe nedrept împotrivă-i, ca să-l prăpădesc. Dar satan răspunse Domnului, şi zise: Cojoc pentru cojoc. Că tot ce are omul dă pentru viaţa lui. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-te de osul şi de carnea lui! Să vedem dacă nu te va blestema în faţă-ţi! Şi Domnul zise către satan: Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viaţa lui. Atunci satan a plecat dinaintea Domnului şi a lovit pe Iov cu bubat negru, din tălpile picioarelor până în creştetul capului. Şi a luat Iov un ciob ca să se scarpine şi şedea pe gunoi, afară din oraş. Atunci nevasta lui a zis către el: Te ţii mereu în statornicia ta? Blesteamă pe Dumnezeu şi mori. Dar Iov i-a răspuns: Vorbeşti cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce ? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare şi pe cele rele? Şi între toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele sale.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... Evanghelia de la Matei. Şi cealaltă rânduială a Liturghiei celei mai înainte sfinţite. După aducerea cinstitelor daruri, trei metanii. Şi îndată se părăsesc de tot metaniile, ce se fac în Biserică; în chilii se fac până în Vinerea mare.

După Pavecerniță

Citim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm: Tricântarea lui Andrei Criteanul, a Joiei celei mari.

Tricântarea

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea

Irmos: Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, şi s-a temut; că vrei să Te naşti din Fecioară şi oamenilor să Te arăţi; şi a grăit: Auzit-am auzul Tău şi m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne.

Foişor aşternut Te-a primit pe Tine, Ziditorule, şi pe tăinuitorii Tăi; acolo ai săvârşit Paştile şi acolo ai lucrat tainele; că acolo trimiţându-se doi din ucenicii Tăi Ţi s-a gătit Paştile.

Cel ce ştie toate zis-a mai-nainte apostolilor: Mergeţi la oarecine şi fericit este carele poate să primească pe Domnul cu credinţă, gătindu-şi mai-nainte inima foişor şi cină credinţa cea bună.

Mintea ta, nebunule Iudo, este plină de iubire de argint şi năravul tău plin de nebunie; că încredinţându-se numai ţie punga, nicicum nu te-ai plecat spre mi-

lostivire, ci ţi-ai închis îndurarea inimii tale celei împietrite, vânzând pe Cel ce este însuşi milostiv.

Mintea ucigătorilor de Dumnezeu tocmindu-se cu vinderea iubitorului de argint, a acelora s-a într-armat spre ucidere, iar a acestuia a tras arginţii; şi atunci mai mult alegând spânzurarea decât pocăinţa, rău s-a lipsit de viață.

Sărutarea ta este plină de vicleşug, înşelătorule Iudo, că ceea ce ai zis, bucură-te! a fost împreună cu arma; căci cu limba ai grăit cele de unire, iar cu voinţa ai gândit cele de despărţire; că ai cugetat să vinzi cu înşelăciune celor fărădelege pe Făcătorul de bine.

Săruţi, Iudo şi vinzi, săruţi şi nu te pleci, alergând cu vicleşug. Dară cine urând sărută, de trei ori, ticăloase ? Cine iubind pe cineva, îl vinde cu preţ ? Sărutarea ta vădeşte voinţa sfatului tău celui rău şi fără de ruşine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Nedespărţită în fiinţă, neamestecată în feţe, Dumnezeu Te numesc pe Tine, Dumnezeire una şi întreită, ca pe ceea ce eşti întocmai cu împărăţia şi de un scaun; şi strig Ţie cântarea cea mare, care se cântă întreit întru cele de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislirea ta este mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; că zămislirea este de la Duhul Sfânt, iar nu din sământă. Iar naşterea s-a tăinuit de legile firii, ca o nestricată şi mai presus de fire decât toată naşterea. Căci Cel ce S-a născut, Dumnezeu este.

Sedelna, glasul, al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Mâncând, Stăpâne, împreună cu ucenicii Tăi, ai arătat cu taină Sfântul Tău sfârşit, prin care ne-am scăpat din stricăciune, noi cei ce cinstim cinstitele Tale patimi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Plinind porunca legii, Cel ce a scris lespezile legii în Sinai, a mâncat paştile cele de demult şi umbroase şi S-a făcut însuşi Paşti şi jertfă vie de taină.

Înţelepciunea cea ascunsă din veac, învăţând tainele o ai arătat şi tuturor apostolilor Tăi, la cină, Hristoase Mântuitorule, care o au dat Bisericilor, purtătorii de Dumnezeu.

Unul din voi Mă va da cu vicleşug iudeilor, vânzându-Mă întru această noapte. Aceasta zicând Hristos a tulburat pe prieteni; atunci nepricepându-Se, se îndemnau a se întreba unul pe altul.

Smerindu-Te pentru noi, Cela ce eşti bogat, sculându-Te de la cină şi luând ştergarul Te-ai încins cu el şi plecându-Ţi grumajii, ai spălat picioarele ucenicilor Tăi şi ale vânzătorului.

Cine nu se va mira de înălţimea înţelepciunii Tale, Iisuse, cea nespusă şi mai presus de gând ? Că ai stătut înaintea lutului, Ziditorul tuturor, spălând picioarele şi ştergându-le cu ştergarul.

Ucenicul pe carele iubea Domnul, căzând pe pieptul Lui a zis către El: Cine este cel ce Te vinde? Iar Hristos a zis către dânsul: Cel ce şi-a întins acum mâna în blid.

Ucenicul luând pâine, s-a pornit asupra pâinii, gândind pentru vindere; a alergat la iudei şi a zis călcătorilor de lege: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe El vouă?

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe un Dumnezeu după fiinţă cinstesc, trei feţe laud după osebire altele, iar nu de altfel; că Dumnezeirea este una în trei feţe, o Stăpânie, că Tatăl este şi Fiul şi Duhul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izbăveşte-ne pe noi, Iisuse Mântuitorul nostru, de înşelăciune, de ispită şi de cel viclean. Primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, care se roagă neîncetat, că este Maică şi poate să Te facă pe Tine milostiv.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântăndu-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cela ce-L slăvesc oştile cereşti şi de Dânsul se înfricoşează heruvimii şi serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, bine-L-cuvântaţi şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii celei fără sămânţă este netâlcuită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te mărim.

Şezând Tu la cină, Iubitorule de oameni, împreună cu ucenicii Tăi şi descoperindu-le taina cea mare a întrupării Tale, le-ai zis: Mâncaţi pâinea cea de viață cu credinţă şi beţi sângele ce s-a vărsat din junghierea dumnezeieştii coaste.

Cort ceresc s-a arătat foişorul, unde a săvârşit Hristos Paştile, cina cea fără de sânge şi slujba cea cuvântătoare; iar masa tainelor ce s-au săvârşit acolo, jertfelnic înţelegător.

Hristos este Paştile cele mari şi cinstite, că s-a mâncat ca pâinea şi ca o oaie s-a junghiat; pentru că însuşi El S-a adus jertfă pentru noi. Deci toţi ne cuminecăm în taină cu trupul şi cu sângele Lui prin buna credinţă.

Binecuvântat-ai pâinea, Cela ce eşti pâinea cerească, mulţumind Tatălui, Celui ce Te-a născut; luând şi paharul, l-ai dat ucenicilor, zicând: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu şi sângele vieţii celei nestricăcioase.

Amin, a zis mlădiţelor, adică apostolilor, viţa, Hristos adevărul; de acum nu voi mai bea băutură din viţă, până când o voi bea nouă, întru slava Tatălui Meu cu voi, moştenitorii Mei.

Vinzi pe Domnul în treizeci de arginţi şi nu gândeşti, Iudo, călcătorule de lege, la taina cinei, sau la cinstita spălare? O, cum ai venit în cădere, alunecându-te de tot de la lumină şi alegându-ţi spânzurarea!

Mâinile, cu care ai luat pâinea nestricăciunii, le-ai tins de ai luat arginţi; gura ţi-ai adus spre sărutare cu înşelălăciune, cu care ai luat trupul şi sângele lui Hristos; ci, vai ţie; precum zice Hristos.

Hristos, Carele este pâinea cerească şi dumnezeiască, a ospătat lumea. Veniţi dar, iubitorilor de Hristos, să primim prin credinţă, cu buze de lut şi cu inimi curate, Paștile cele ce se jertfesc şi care lucrează întru noi sfinţenie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălţăm, Dumnezeiescului Duh cu credinţă să ne închinăm, Treimii celei nedespărţite, Unimii după fiinţă, ca luminii şi luminilor, vieţii şi vieţilor, făcătoarei de viață şi luminătoarei marginilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cămară cerească şi mireasă, numai tu una te-ai arătat pururea Fecioară; că ai purtat pe Dumnezeu şi L-ai născut întrupându-Se din tine neschimbat. Pentru aceasta toate neamurile, ca pe o Maică dumnezeiască, mireasă, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Şi iarăşi **Irmosul:** Naşterea zămislirii...

Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei; apoi Apolisul. Şi facem trei închinăciuni toţi întocmai, rar, şi făcându-se rugăciuni de cel mai mare, merge fiecare la chilia sa.

Cade-se a şti: Că dintru această sfântă zi, Miezonoptica nu se cântă în Biserică până la săptămâna Tomei.

În sfânta şi marea zi joi la Utrenie

Toacă paraclisierul în al şaptelea ceas din noapte şi adunându-ne în Biserică şi făcând preotul început: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., începem îndată după obicei.

Apoi cei şase Psalmi şi, după sfârşitul Psalmilor, cântăm: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu acest **tropar**, de trei ori, rar şi cu cântare dulce: Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s-au luminat atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat şi judecătorilor celor fărădelege pe Tine, Judecătorul

cel drept, Te-a dat. Vezi iubitorule de avuţii pe Cela ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra învăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, mărire Ţie.

Apoi Evanghelia de la Luca. În vremea aceea, se apropia sărbătoarea azimelor..., Sfârşitul:...Şi au urmat după El şi ucenicii Lui.

Luca 22, 1-39
1.Şi se apropia sărbătoarea Azimelor, care se chema Paşti.
2.Şi arhiereii şi cărturarii căutau cum să-L omoare; căci se temeau de popor.
3.Şi a intrat satana în Iuda, cel numit Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece.
4.Şi, ducându-se, el a vorbit cu arhiereii şi cu căpeteniile oastei, cum să-L dea în mâinile lor.
5.Şi ei s-au bucurat şi s-au învoit să-i dea bani.
6.Şi el a primit şi căuta prilej să-L dea lor, fără ştirea mulţimii.
7.Şi a sosit ziua Azimelor, în care trebuia să se jertfească Paştile.
8.Şi a trimis pe Petru şi pe Ioan, zicând: Mergeţi şi ne pregătiţi Paştile, ca să mâncăm.
9.Iar ei I-au zis: Unde voieşti să pregătim?
10.Iar El le-a zis: Iată, când veţi intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; mergeţi după el în casa în care va intra.
11.Şi spuneţi stăpânului casei: Învăţătorul îţi zice: Unde este încăperea în care să mănânc Paştile cu ucenicii mei?
12.Şi acela vă va arăta un foişor mare, aşternut; acolo să pregătiţi.
13.Iar, ei, ducându-se, au aflat precum le spusese şi au pregătit Paştile.
14.Şi când a fost ceasul, S-a aşezat la masă, şi apostolii împreună cu El.
15.Şi a zis către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paşti, mai înainte de patima Mea,
16.Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârşit în împărăţia lui Dumnezeu.
17.Şi luând paharul, mulţumind, a zis: Luaţi acesta şi împărţiţi-l între voi;
18.Că zic vouă: Nu voi mai bea de acum din rodul viţei, până ce nu va veni împărăţia lui Dumnezeu.
19.Şi luând pâinea, mulţumind, a frânt şi le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.
20.Asemenea şi paharul, după ce au cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă, întru Sângele Meu, care se varsă pentru voi.
21.Dar iată, mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masă.

22.Şi Fiul Omului merge precum a fost orânduit, dar vai omului aceluia prin care este vândut!
23.Iar ei au început să se întrebe, unul pe altul, cine dintre ei ar fi acela, care avea să facă aceasta?

24.Şi s-a iscat între ei şi neînţelegere: cine dintre ei se pare că e mai mare?
25.Iar El le-a zis: Regii neamurilor domnesc peste ele şi se numesc binefăcători.
26.Dar între voi să nu fie astfel, ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, şi căpetenia ca acela care slujeşte.
27.Căci cine este mai mare: cel care stă la masă, sau cel care slujeşte? Oare, nu cel ce stă la masă? Iar Eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujeşte.
28.Şi voi sunteţi aceia care aţi rămas cu Mine în încercările Mele.
29.Şi Eu vă rânduiesc vouă împărăţie, precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu,
30.Ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea, în împărăţia Mea şi să şedeţi pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.

31.Şi a zis Domnul: Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu;
32.Iar Eu M-am rugat pentru tine să nu piară credinţa ta. Şi tu, oarecând, întorcându-te, întăreşte pe fraţii tăi.
33.Iar el I-a zis: Doamne, cu Tine sunt gata să merg şi în temniţă şi la moarte.
34.Iar Iisus i-a zis: Zic ţie, Petre, nu va cânta astăzi cocoşul, până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu Mă cunoşti.

35.Şi le-a zis: Când v-am trimis pe voi fără pungă, fără traistă şi fără încălţăminte, aţi avut lipsă de ceva? Iar ei au zis: De nimic.
36.Şi El le-a zis: Acum însă cel ce are pungă să o ia, tot aşa şi traista, şi cel ce nu are sabie să-şi vândă haina şi să-şi cumpere.
37.Căci vă spun că trebuie să se împlinească întru Mine Scriptura aceasta: "Şi cu cei fără de lege s-a socotit", căci cele despre Mine au ajuns la sfârşit.
38.Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns.
39.Şi, ieşind, s-a dus după obicei în Muntele Măslinilor, şi ucenicii l-au urmat.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.

6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., nu zicem; ci îndată începem:]

Canonul Triodului

facere a lui chir Cosma

Cântarea a 1-a

Irmosul de două ori şi troparele pe 6: Cu tăiere s-a tăiat Marea Roşie şi adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceiaşi împreună făcându-se celor fără de arme trecere şi celor prea într-armaţi mormânt. Şi cântare lui Dumnezeu cuvioasă s-a cântat; căci cu slavă S-a prea slăvit, Hristos Dumnezeul nostru.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cea pricinuitoare a toate şi dătătoare de viață, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi-a zidit eişi casă din Maică curată, care nu ştie de bărbat; că îmbrăcându-se cu locaş trupesc, cu mărire S-a prea slăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Taine învăţând pe prietenii Săi, găteşte masa hrănitoare de suflete, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi drege paharul nemuririi cu adevărat celor credincioşi. Să ne apropiem cu bunăcredinţă şi să strigăm: Cu mărire S-a prea slăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să auzim toţi credincioşii pe înţelepciunea lui Dumnezeu cea nezidită şi firească, chemând cu înaltă propovăduire. Că strigă: Gustaţi şi, cunoscând că Eu sunt bun, ziceţi: Cu slavă S-a prea slăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Apoi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a

Irmos: Domn fiind a toate şi Ziditor Dumnezeu, zidirea Luişi o a unit Cel fără de patimă sărăcind; şi însuşi El fiind Paştile, S-a jertfit pe Sine pentru cei ce erau să moară, strigând: Mâncaţi trupul Meu şi întru credinţă vă întăriţi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, carele este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine însuţi, strigând: Beţi sângele Meu şi întru credinţă vă întăriţi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-ai mai-nainte ucenicilor Tăi, îndelung-răbdătorule: Bărbatul cel nebun, carele va fi între voi vânzător, nu va cunoaşte acestea şi acelaşi, neînţelegător fiind, nu va pricepe; însă voi petreceţi întru Mine şi întru credinţă vă întăriţi.

Sedelna, glasul 1:

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cela ce a făcut bălţile (lacurile), izvoarele şi mările, învăţându-ne pe noi smerenia cea prea bună, s-a încins cu ştergar şi a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisoseala milostivirii şi înălţându-ne pe noi dintru adâncurile răutăţii, unul Iubitorul de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 3-lea*

Podobia: Pentru mărturisirea dumnezeieştii...

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat şi spre călătoria cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, apoi îndată s-a plecat dumnezeieştii porunci; şi, spălându-se, cu osârdie se roagă Ţie, să dăruiești nouă mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 4-lea*

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină prea sfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Mai-nainte văzând profetul taina Ta cea negrăită, Hristoase, a strigat: Pus-ai tare dragoste de întărire, Părinte îndurate; că pe Fiul unul născut, Bunule, curăţire în lume L-ai trimis.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Spre patima, ceea ce izvorăște nepătimire tuturor celor din Adam, venind Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: Dorit-am să mănânc cu voi Paştile acestea; pentru că pe Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cela ce eşti fără de moarte: Nu voi mai bea din rodul viţei, până când voi vieţui cu voi; pentru că pe Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăţia Mea, zis-ai Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un Dumnezeu cu voi, ca şi cu nişte dumnezei, voi fi. Pentru că pe Mine, Cel unul născut, curăţire în lume Tatăl M-a trimis.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu legătura dragostei fiind legaţi apostolii şi dându-se pe sine lui Hristos, celui ce stăpâneşte toate, li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind pace tuturor.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ceea ce ţine apa cea neţinută şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ştergătorul şi a plecat genunchii pentru a spăla picioarele slugilor; întru a căruia mână este viaţa tuturor celor ce sunt.

Cântare a 6-a

Irmos: Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat şi viforul ne mai răbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpânul: Din stricăciune scoate-mă !

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Domn şi învăţător Mă chemaţi, o, ucenicilor, cum şi sunt, zis-ai Mântuitorule. Pentru aceasta urmaţi pildei, precum aţi văzut întru mine.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; şi voi, ucenicilor, curaţi sunteţi, dar nu toţi; că voinţa unuia din voi nebuneşte se întărâtă.

Condac glasul al 2 lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Pâine luând în mâini vânzătorul, pe ascuns aceleaşi le-a tins şi a luat preţul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; şi neîndreptat a rămas Iuda, sluga şi înşelătorul.

Icos: Apropiindu-ne toţi cu frică la masa cea de taină, să luăm pâinea cu suflete curate, petrecând împreună cu Stăpânul; ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor şi să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia şi spălând picioarele unul altuia. Că Hristos aşa a poruncit apostolilor Săi şi mai-nainte le-a zis: Aşa să faceţi. Dar n-a ascultat Iuda, sluga şi înşelătorul.

Sinaxar în sfânta şi marea joi

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea joi, dumnezeieștii Părinţi care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieştilor apostoli şi Sfintelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri:

⇒ *sfânta spălare a picioarelor,*
⇒ *Cina cea de taină, adică predarea înfricoşatelor taine,*
⇒ *rugăciunea cea mai presus de fire şi*
⇒ *vinderea Domnului.*

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:
Dumnezeu ale ucenicilor picioare seara le-a spălat
Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la cina cea de taină:
Îndoită-i cina; şi Paştele legii, dar şi Paşte nou,
Căci Domnul aduce, nouă spre hrănire, trup şi sânge-al Său.

Stihuri la ruga mea cea mai presus de fire:
Tu te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picături de sânge-s pe-ntreg trupul Tău!
Pari că Tu asculţi de-a morţii tocmeli,

Dar pui toate astea pe duşman roşeli!

Stihuri la vânzarea Domnului:
La ce trebuiesc săbii, oameni rătăciţi?
Pentru ce cu beţe la Domnul veniţi?
Oare nu de voie în lume-a venit
Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit?

Paştele evreiesc avea să se jertfească Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să se jertfească şi Paştele nostru, Hristos.

După cum spun dumnezeieștii Părinţi, Domnul a luat-o înainte şi a sărbătorit Paştele iudaic împreună cu ucenicii Săi Joi seara. În adevăr la evrei se socoteşte o singură zi şi seara de Joi și toată Vinerea.

După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii lui Paştele legii vechi. Unul din cei care susţin asta este și dumnezeiescul Hrisostom. Au stat mai întâi cu toţii în picioare încinşi la brâu, încălțaţi, cu toiegele în mâini, gata de drum; si au îndeplinit şi toate celelalte porunci ale legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuia pentru sărbătorirea Paştelui.

Marele Atanasie spune, deşi alţii sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea ulciorul cu apă. În urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înainte porunci, a predat în foişor, pe când se lăsa noaptea, taina Paștelui nostru. Iar dacă s-a făcut seară, Iisus S-a aşezat la masă cu cei doisprezece ucenici. Vedeţi deci, că acesta nu era Paştele iudaic, căci era cină, pâine, băutură şi sta jos la masă şi toate mâncările erau pregătite la foc ?

Înainte de a începe cina, spune dumnezeiescul Hrisostom. S-a sculat de la cină. Şi-a dezbrăcat haina cea de deasupra şi a turnat apă în vasul de spălat. Şi El singur a spălat picioarele tuturor. Prin asta a vrut să-l facă pe Iuda să se ruşineze, iar celorlalţi să le aducă aminte să nu umble după întâietăţi. După ce le-a spălat picioarele îi îndeamnă la asta zicând: Cel care vrea să fie întâiul să fie în urma tuturor, dându-Se El însuşi pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalţi apostoli. În urma tuturor a venit şi la Petru. Acesta, având mai mult dragoste de Hristos, nu l-a lăsat să-i spele picioarele; dar în urmă îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci şi mâinile şi capul.

Aşadar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia sa o înălţime sufletească neobişnuită. S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa, S-a aşezat la masă şi-i sfătuieşte pe ucenici să se iubească unii pe alţii şi să nu umble după întâietăţi.

La sfârşitul mesei aduce vorba şi despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: Acela este căruia Eu întinzând pâinea i-o voi da. Mântuitorul i-a spus în şoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toţi ceilalţi, ar fi ucis pe Iuda.

Iar Matei spune: Cel ce a întins mâna odată cu mine la blid. Şi s-a întâmplat şi una şi alta.

După puţin timp, luând pâinea a zis: Luaţi, mâncaţi; la fel şi paharul, zicând: Beţi din acesta toţi, acesta este sângele Meu al legii celei noi. Aceasta s-o faceţi întru pomenirea mea. Cu toate că a făcut acestea, totuşi a mâncat şi a băut cu ei. Vezi că Domnul numeşte trupul Lui pâine şi nu azimă. Să se ruşineze cei care aduc azimă la Sfânta jertfă.

După cină a intrat satana în Iuda; mai-nainte îl cercase numai, dar acum s-a sălăşluit de tot în el. Şi dumnezeiasca Scriptură spune că a plecat şi s-a tocmit cu arhiereii să-L vândă pe treizeci de arginţi.

La sfârşitul cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele Iisus le-a spus: Voi cu toţii vă veţi sminti în noaptea aceasta. Petru a zis: Dacă se vor sminti cu toţii, eu nu mă voi lepăda de Tine! Era întuneric, adică în puterea nopţii. Şi Hristos i-a răspuns lui Petru: Înainte de a cânta cocoşul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori! În adevăr, cocoşul, ca să dea de ştire nu cântă numai o dată, ci de două şi de trei ori. S-a şi întâmplat asta, căci atunci când Dumnezeu şi-a vădit slăbiciunea firii omeneşti, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată. Pentru asta Domnul i-a încredinţat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoşi odată ce el, prin el însuşi, a cunoscut cât de uşor este plecată firea omenească spre păcat. Întreita lepădare a lui Petru închipuieşte păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu.

- *Prima lepădare înfăţişează porunca pe care a călcat-*o *Adam;*
- *a doua, călcarea legii scrise; şi*
- *a treia, însăși întruparea Cuvântului.*

Mântuitorul a tămăduit lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăinţă, prin cele trei întrebări ce le-a pus: Petre, mă iubeşti?

În urmă, arătându-Se om, spune ucenicilor: Întristat este sufletul meu până la moarte! S-a depărtat apoi ca la o aruncătură de piatră şi S-a rugat, zicând de trei ori: Părinte, dacă este cu putinţă, să treacă paharul acesta de la mine; dar nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta. A spus aceste cuvinte ca să arate pe de o parte că este şi om, iar pe de altă parte ca să înşele pe diavol. Diavolul să-l socotească numai om din pricina firii aparente ce-a arătat Domnul şi astfel să nu uneltească împiedicarea morţii pe Cruce.

Când S-a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundaţi în somn. Îndreptându-Se către Petru, i-a spus aşa: Nici un ceas n-aţi putut să privegheaţi împreună cu mine ca şi cum i-ar fi spus: Dormi şi tu împreună cu ceilalţi, tu, care ai spus că ai să lupţi pentru mine până la moarte?

Trecând apoi dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, S-a aşezat acolo împreună cu ucenicii Lui. Domnul obişnuia să vină adeseori aici. De asta Iuda cunoştea locul. Iuda luând câţiva soldaţi din cohortă, urmat de mulţime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaştere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentru că de multe ori când au pus iudeii mâna pe El, El a plecat nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a mers la ei şi le-a spus: Pe cine căutaţi? Şi nu-L recunoşteau, deşi nu-i împiedica noaptea, pentru că Scriptura spune că erau luminaţi şi aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ şi s-au dat înapoi. Ei s-au apropiat din nou şi Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis: Prietene, pentru ce ai venit? Cu alte cuvinte, i-a zis: Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit. Apoi spune din nou: Ca la un tâlhar aţi venit să mă prindeţi cu săbii şi cu beţe. Toate acestea s-au petrecut noaptea, ca să nu se facă răscoală în popor.

Atunci înflăcăratul Petru şi-a scos cuţitul; şi aveau la ei cuţite, căci erau după cină a lovit pe Malh, sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă. Tăierea urechii drepte a slugii arhiereului lasă să se înţeleagă că arhiereul nu asculta de lege şi nici nu învăţa bine legea. Hristos îl ruşinează pe Petru, spunându-i că nu-i trumos ca un bărbat duhovnicesc să facă uz de cuţit, şi vindecă urechea, lui Malh.

Prinzându-L deci pe Iisus L-au dus legat la curtea arhiereului Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunaţi toţi cei care cugetau împotriva lui Hristos, farisei şi cărturari.

Aici se întâmplă convorbirea dintre Petru şi servitoare, precum şi lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoşul a cântat a treia oară. Petru şi-a adus aminte şi a plâns cu amar.

La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhiereul Caiafa; aici a fost scuipat în faţă şi au fost aduşi martori mincinoşi. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa îl trimite la Pilat.

Iar cei care L-au adus, spune Scriptura, n-au intrat în pretoriu ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paştele. Rezultă deci că arhiereii şi fariseii au săvârşit atunci poate o călcare de lege, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, mutând Paştele; căci ei trebuiau să mănânce Paştele în noaptea aceea; l-au amânat însă pentru a ucide pe Hristos.

Hristos a arătat înainte de cina cea de taină că atunci trebuiau să mănânce Paştele. El a mâncat Paştele legii noaptea, şi apoi a făcut cunoscut Paştele cel desăvârşit. Şi în adevăr, după cum s-a spus, trebuia ca adevărul să vină după preînchipuirea legii.

Ioan spune că toate acestea s-au întâmplat Joi şi Joi noaptea înainte ca ei să prăznuiască Paştele. Pentru aceasta şi noi tot Joi prăznuim şi facem pomenire de acele fapte înfricoşătoare şi cu neputinţă de rostit prin cuvinte.

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în Babilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncându-se, fiind rouraţi au cântat: Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Clătind cu capul Iuda, cele rele mai-nainte gândind, s-a întărâtat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la pierzare; Carele este Domnul tuturor şi Dumnezeul părinţilor noştri.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Prietenilor! Hristos a zis: Unul din voi mă va vinde; iar ei uitând veselia, s-au cuprins de întristare şi de frică, zicând: Spune, cine este acela? Dumnezeule al părinţilor noştri.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cel ce pune mâna împreună cu mine în blid cu obrăznicie, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi trecut prin uşile vieţii nici odinioară. Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai-nainte nevoie pătimind, au scuipat (nesocotit) porunca cea nebunească a celui ce împărăţea; şi împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpâneşte vrednică cântare I-au cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Fericiţii apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion şi, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca nişte miei şi împreună fiind cu Hristos, de Carele nu s-au despărţit, cu dumnezeiescul cuvânt hrănindu-se, cu mulţumire au strigat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Obiceiul prieteşugului uitându-l Iscarioteanul cel cu nume rău, şi-a găsit spre vindere picioarele cele ce i s-au spălat şi mâncând pâinea Ta, adică trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleşug asupra Ta, Hristoase, şi n-a înţeles să strige: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Neînţelegătorul a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat şi dumnezeiescul sânge carele s-a vărsat pentru lume; dar nu s-a ruşinat bând din acela ce-l vându-se cu preţ, nici de răutate nu s-a scârbit şi n-a înţeles să strige: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pentru legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai-nainte nevoie pătimind, au scuipat (nesocotit) porunca cea nebunească a celui ce împărăţea; şi împreunându-se

cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpâneşte vrednică cântare I-au cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Din ospăţul Stăpânului şi din masa cea nemuritoare, veniţi credincioşilor la loc înalt, cu gânduri înalte să ne îndulcim, pe Cuvântul cel Prea Înalt din cuvântul Lui cunoscându-L, pe carele îl slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învăţându-i: Mergeţi în loc înalt, unde gândul se întăreşte, de gătiţi Paștile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat şi întărirea darului să o slăviţi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Tatăl M-a născut mai-nainte de veci pe Mine, înţelepciunea cea împreună lucrătoare; şi M-a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârşesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Precum sunt om din fire, iar nu după nălucire, aşa şi firea ce s-a unit cu Mine, Dumnezeu este, după socoteala întoarcerii firilor întru sine. Pentru aceasta să Mă cunoaşteţi pe Mine un Hristos, carele păstrez acele din care sunt şi cele ce sunt.

Luminânda, de trei ori: Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, dătătorule de lumină şi mă mântuieşte.

La Laude

Punem **Stihirile** pe 4 şi cântăm aceste Stihiri, glasul al 2-lea, singur glasul:

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiţii, o, necredincioşii ! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vrea să vie să judece vii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile, îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ţie.

Iuda cel fărădelege, Doamne, carele şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine, şi-a întins mâinile fărădelege ca să ia arginţii; şi cel ce gândea pentru preţul mirului nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a tins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fărădelege. Şi lepădându-se din ceata apostolilor şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândul iudeilor. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, unul cel mult milostiv.

Iuda sluga şi vicleanul, ucenicul şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din lucruri s-a arătat că urma învăţătorului şi întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine: Să-l dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună. Şi cerca să vândă şi mirul şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat unul cel mult milostiv şi iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul același*

Pe carele Isaia mai-nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bunăvoie şi şi-a dat spatele spre bătăi şi fălcile spre lovire cu palmele şi faţa nu şi-a întors despre ruşinea scuipărilor şi s-a osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat; ca să dăruiască tuturor învierea cea din morţi.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 8-lea, singur glasul:

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean asupra lui Hristos şi s-au sfătuit asupra Lui cele deşarte ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi şi-a pus asupra Iuda sugrumare pentru bani şi s-a lipsit de amândouă vieţile: de aceasta trecătoare şi de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profeţit fără de voie, zicând: Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne scape pe noi din robia vrăjmaşului; ca un bun şi Iubitor de oameni.

Stih: Cel ce a mâncat pâinea Mea, a grăit asupra Mea vicleşug.

Astăzi îşi ascunde Iuda faţa cea iubitoare de săraci şi-şi descoperă chipul lăcomiei; nu se mai grijeşte de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci mirul cel ceresc şi dintr-însul dobândeşte bani. Aleargă la iudei, zicând celor fărădelege: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe el vouă? O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. Pe voia cumpărătorilor face neguţătoria Celui ce Se vinde; nu se scumpeşte la preţ, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut pe el a se întărâta asupra Stăpânului său; de a căruia ispită să fugim, strigând: Îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Ieșea afară şi grăia împreună, asupra Mea şopteau toţi vrăjmaşii Mei.

Năravul tău este plin de vicleşug, Iudo fărădelege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câştigat urâciune de oameni. Dar dacă iubeai bogăţia, pentru ce ai mers la Cel ce învaţă pentru sărăcie? Iar de-L iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preţ, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te, soare, suspină pământule şi clătinându-te, strigă: Cela ce nu ţii minte răul, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Cuvânt fărădelege au pus asupra Mea.

Nimenea să nu fie neîmpărtăşit cinei Stăpânului, o, credincioşilor ! Nimenea să nu vină acum la masă cu vicleşug, ca Iuda. Că acela luând pâinea, s-a lipsit de Pâinea vieţii, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător de faţă. Cu iudeii veselindu-se şi cu apostolii împreună petrecând, urât a sărutat. Şi sărutând a vândut pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeul şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glas acelaşi

Caută mai sus: Năravul tău este plin de vicleşug...

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 5-lea*

Îndreptând spre cele de taină, Doamne, pe ucenicii Tăi, i-ai învăţat, zicând: O, prietenilor! Vedeţi să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deşi pătimesc, dar pentru lume pătimesc. Să nu vă smintiţi deci întru Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu şi să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. Ci de-Mi sunteţi prieteni, urmaţi Mie; cel ce voieşte să fie mai mare, să fie mai mic; stăpânul, ca sluga. Petreceţi întru Mine, ca să aduceţi struguri, că Eu sunt viţa vieţii.

Bine este a ne mărturisi Domnului..., Şi celelalte.

Citim apoi Ceasul întâi, la carele zicem **troparul** proorociei, glasul al 8-lea.

Cela ce ai fost lovit cu palma pentru neamul omenesc şi nu Te-ai mâniat, slobozeşte din stricăciune viaţa noastră Doamne, şi ne mântuieşte pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot acesta*

Prochimen, glasul 1: Să cunoască limbile că numele îţi este Domnul.

Stih: Dumnezeule, cine se va asemăna Ţie?

Din proorocia lui Ieremia, citire:

Cap. 11. Vers. 18. Cap. 12. Vers. 15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu se mai pomenească. Dar tu, Doamne al puterilor, Judecătorul cel drept, cel ce cerci inimile şi cele dinlăuntru, dă-mi să văd răzbunarea ta asupra lor, pentru că ţi-am încredinţat pricina mea.

De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic: Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre. De aceea aşa zice Domnul Savaot: Iată, îi voi cerceta şi tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame; Nu va rămâne rămăşiţă de la dânşii, căci voi aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor. De voi intra la judecată cu tine, Doamne, dreptatea va fi de partea ta, şi totuşi, de dreptate voi să grăiesc cu tine: Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire ? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi tu eşti aproape numai de buzele lor, iar de inima lor eşti departe. Pe mine însă mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de tine. Osebeşte-i dar, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşte-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli ţara şi iarba de prin toate ţările se va usca? Dobitoacele şi păsările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic: Domnul nu vede căile noastre! Dacă, alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii? Şi dacă nu eşti neprimejduit într-o ţară paşnică, ce vei face la revărsările Ior-

danului? Căci şi fraţii tăi şi casa tatălui tău se poartă necredincios cu tine, şi strigă tare în urma ta. Şi chiar când îţi grăiesc bine nu te încrede într-înşii, zice Domnul. Părăsit-am casa mea şi moştenirea mea am lăsat-o; dat-am pe iubita sufletului meu în mâinile vrăjmaşului ei. Făcutu-s-a moştenirea mea pentru mine ca un leu din pădure, ridicându-şi glasul împotriva mea şi de aceea am urât-o. Moştenirea mea s-a făcut pentru mine ca o pasăre pestriţă, asupra căreia au năvălit din toate părţile celelalte păsări hrăpăreţe. Strângeţi-vă şi vă duceţi toate fiarele câmpului, duceţi-vă şi-o mâncaţi.

Mulţime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o şi ea în pustiirea sa plânge înaintea mea. Toată ţara e pustiită, pentru că nici pe un om nu-l doare inima de aceasta.

Pe toate dealurile din pustie au venit prădători, căci sabia Domnului mistuie totul de la o margine la alta a ţării şi nici un muritor n-are pace. Semănat-au grâu şi au secerat spinii. Muncit-au grâu şi n-au avut nici-un folos! Ruşinaţi-vă dar de asemenea venituri ale voastre, pe care le aveţi din pricina mâniei celei aprinse a Domnului!

Aşa zice Domnul despre toţi vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părţii pe care el a dat-o de moştenire poporului său Israil. Iată, îi voi smulge din pământul lor, şi casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăşi îi voi întoarce şi-i voi milui, şi voi aduce pe fiecare la ţarina sa şi la ogorul său.

Prochimen, glasul al 8-lea: Rugaţi-vă şi răsplătiţi Domnului, Dumnezeului nostru.

Stih: Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu, în Israil mare este numele Lui.

Slujba Sfintelor şi mântuitoarelor Patimi ale Domnului Iisus Hristos (la Denia de joi seara)

În sfânta şi marea zi joi seara

Tocăm mai devreme, la 8 ceasuri din zi, şi binecuvântând arhiereul sau preotul, începem Vecernia. Apoi: Doamne strigat-am..., pe glasul al 2-lea.

Și punem stihirile pe 10, cântând aceste **stihiri** ale zilei, glasul al 2-lea, singur glasul, repetându-le:

Adună-se acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul şi Făcătorul tuturor. O, nelegiuiţii, o necredincioşii ! Că rânduiesc spre judecată pe Cel ce va să vină, să judece viii şi morţii; pe Cel ce vindecă patimile îl gătesc spre patimă. Doamne, îndelung-răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ţie.

Iuda cel fărădelege, Doamne, care şi-a întins mâna în blid, la cină împreună cu Tine şi-a tins mâinile fărădelege ca să ia arginții; şi cel ce gândea pentru preţul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preţ; cel ce şi-a tins picioarele să i-le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleşug, ca să Te dea celor fărădelege. Şi lepădându-se din ceata apostolilor şi aruncând cei treizeci de arginţi, n-a văzut învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluieşte-ne pe noi.

Iuda vânzătorul viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul, Domnul; pe Stăpânul tuturor, ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, unul cel mult îndurat.

Iuda, sluga şi vicleanul, ucenicul şi pizmătăreţul, prieten şi diavol, din lucruri s-a arătat că urma învăţătorului, dar întru sine cugeta de vânzare. Că zicea întru sine: Să-l dau pe acesta şi voi dobândi banii ce se adună; şi cerca să vândă şi mirul şi pe Iisus să-L prindă cu vicleşug. Dat-a sărutare şi a vândut pe Hristos. Ca o oaie spre junghiere, aşa a urmat unul cel milostiv şi Iubitor de oameni.

Pe Carele Isaia mai-nainte miel L-a numit, vestindu-L, Acela a venit spre junghiere de bunăvoie şi şi-a dat spatele spre bătăi şi fălcile spre lovire cu palme şi faţa nu şi-a întors despre ruşinea scuipărilor şi S-a osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor învierea cea din morţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 6-lea*

Iuda cu adevărat este fiul viperelor, celor ce au mâncat mană în pustie şi au cârtit asupra hrănitorului; că încă fiind bucatele în gurile lor, cleveteau asupra lui Dumnezeu, nemulţumitorii. Şi acesta, necredinciosul, ţinând în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, minte nesăţioasă şi îndrăznire fără de omeniei. Pe Cel ce hrăneşte L-a vândut şi pe Stăpânul, pe Carele iubea, L-a dat spre moarte! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta şi cu dânşii împreună a moştenit pierderea. Fereşte, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuţi eşti neasemănat în îndelunga răbdare.

Ieşire sau Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul 1: Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean şi de la bărbatul nedrept izbăveşte.

Stih: Care gândea nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război.

De la Ieşire, citire:

Cap. 19, Vers. 10-19.

Zis-a Domnul către Moise: Pogoară-te de grăieşte poporului, să se ţină curat astăzi şi mâine, şi să-şi spele hainele, ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui: Păziţi-vă de a vă sui în munte şi de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viaţă, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor depărta tunetele şi trâmbiţele şi norul de pe munte, se vor putea sui în munte.

Pogorându-se deci Moise din munte la popor, a sfinţit poporul, şi spălându-şi ei hainele, le-a zis Moise: Să fiţi gata pentru poimâine şi de femei să nu vă atingeţi. Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe muntele Sinai, şi sunet de trâmbiţe foarte puternic. Şi s-a cutremurat tot poporul în tabără. Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la

poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că se pogorâse Dumnezeu pe dânsul în foc; şi se ridica de pe dânsul fum ca fumul dintr-un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic, de asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

Prochimen, glasul al 6-lea: Scoate-mă de la vrăjmaşii mei, Dumnezeule, şi de cei ce se scoală asupra mea, mântuieşte-mă.

Stih: Scapă-mă de cei ce lucrează fărădelegea.

De la Iov, citire.

Cap. 38, Vers. 1-23, Cap. 42, Vers. 1-5.

Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei şi i-a zis: Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte goale de înţelepciune? Încinge-ţi, deci, coapsele ca un om şi eu te voi întreba şi tu îmi vei da învăţătură! Unde erai tu, când am întemeiat pământul? Spune-mi, dacă ştii să spui. Ştii tu cine a hotărât măsurile pământului, sau cine a întins deasupra lui lanţul de măsurat? În ce au fost întărite temeliile lui, sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului, atunci când stelele dimineţii cântau laolaltă şi toţi îngerii lui Dumnezeu mă sărbătoreau ? Cine a închis marea cu porţi, când ea ieşea năvalnică, din sânul firii, şi când îi dădui ca veşmânt negura şi norii drept scutece ? Apoi i-am hotărnicit hotarul meu şi i-am pus porţi şi zăvoare, şi am zis: Până aici vei veni şi mai departe nu te vei întinde, aici se va sfărâma trufia valurilor tale! Ai poruncit tu dimineţii, vreodată în viața ta, şi i-ai arătat aurorei care este locul ei, ca să apuce pământul de colţuri şi să scuture pe nelegiuiţi de pe pământ? În revărsatul zorilor, pământul se face roşu ca roşiile peceți şi ia culori ca de veşmânt. Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) şi braţul ridicat este frânt. Sosit-ai tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei? Arătatu-ţi-s-au oare porţile morţii şi porţile umbrei, văzutu-le-ai? Cugetat-ai oare cât e pământul de lung şi cât de lat ? Spune, dacă ai ştiinţă ? Care drum duce la palatul luminii şi care este sălaşul întunericului? Ca să ştii să-l călăuzeşti în cuprinsul lui şi să poţi să nimereşti potecile care duc la el acasă. De bună seamă ştii, căci tu te născuse-şi şi numărul zilelor tale e grozav de mare. Ajuns-ai tu la cămările zăpezii? Văzut-ai tu cămările grindinei, pe care le ţin deoparte pentru vremuri de prăpăd, pentru zilele de război şi de năvală?

Atunci Iov a răspuns Domnului şi a zis: Ştiu că poţi să faci orice şi că nu este nici un gând care să nu ajungă pentru tine faptă. Cine cutează ai zis tu, să bârfească planurile mele, din lipsă de înţelepciune ? Cu adevărat, am vorbit, fără să înţeleg,

despre lucruri prea minunate pentru mine şi nu ştiam. Ascultă ai spus tu iar şi eu voi vorbi, te voi întreba şi tu îmi vei da învățătură. Din spusele unora şi altora auzisem despre tine, dar acum ochiul meu te-a văzut.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 51, vers. 4-11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să ştiu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineaţă el deşteaptă, trezeşte urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m-am împotrivit şi nici nu m-am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi şi fălcile mele spre pălmuiri şi faţa mea nu o am întors de către ruşinea scuipărilor. Şi Domnul Dumnezeu mi-a ajutat şi nu am fost ruşinat. Pentru aceasta am şi întărit faţa mea ca o cremene, căci ştiam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea ? Să ne măsurăm împreună! Cine este potrivnicul meu? Să se apropie! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine mă va osândi? Iată ca un veşmânt vechi toţi se vor prăpădi şi molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale! Cel care umblă în întuneric şi fără lumină, să nădăjduiască întru numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi toţi care aprindeţi focul şi pregătiţi săgeţi arzătoare, aruncaţi-vă în focul săgeţilor voastre pe care l-ați aprins! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veţi fi culcaţi!

Apoi, Ectenia cea mică. Sfinte Dumnezeule...,

Prochimenul apostolului, glasul al 7-lea. Boierii poporului s-au adunat într-una asupra Domnului şi asupra Unsului lui.

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte.

Apostolul

Din cartea întâia cea către Corinteni a Sfântului apostol Pavel, citire:

Cap. 11, vers. 23-32.

Fraţilor,
23.Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat şi vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,

24. Şi, mulţumind, a frânt şi a zis: Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.
25. Asemenea şi paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceţi ori de câte ori veţi bea, spre pomenirea Mea.
26. Căci de câte ori veţi mânca această pâine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi până când va veni.
27. Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului.
28. Să se cerceteze însă omul pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.
29. Căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă îşi mănâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului.
30. De aceea, mulţi dintre voi sunt neputincioşi şi bolnavi şi mulţi au murit.
31. Căci de ne-am fi judecat noi înşine, nu am mai fi judecaţi.
32. Dar, fiind judecaţi de Domnul, suntem pedepsiţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea.

Aliluia, glasul al 6-lea.

Fericit este cel ce înţelege pe săracul şi mişelul; în ziua cea rea va scăpa pe el Domnul.

Stih: Vrăjmaşii mei au zis mie rele, când va muri şi să piară numele lui.
Stih: Cel ce mănâncă pâinile mele, a mărit asupra mea vicleşug.

Evanghelia de la Matei. Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Ştiţi că după două zile au să fie Paştile...

Şi la rând dumnezeiasca Liturghie a marelui Vasilie în loc de cântarea Heruvicului, cântăm acest **Tropar**, glasul al 6-lea: Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaş mă primeşte; că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta, nici sărutare îţi voi da ca Iuda. Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ţie: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Iar în locul Axionului, cântăm Irmosul cântării a 9-a : Din ospăţul Stăpânului..., Şi în loc de Chinonic, cântăm iarăşi troparul: Cinei Tale celei de taină..., Şi când se împărtăşesc cu dumnezeieştile taine, îl cântăm de multe ori, până se împărtăşesc toţi. Şi în loc de: Să se umple gura noastră de lauda Ta, Doamne..., tot troparul de mai sus. După rugăciunea Amvonului, se face spălarea şi urmarea ei, precum arată

Tipicul. Apoi se dă anafura şi apolisul. Iar la masă mâncăm cu untdelemn şi bem vin. Citim Pavecerniţa cea mică, la care cântăm Tricântarea care urmează după rânduiala spălării.

Rânduiala ce se face la sfânta şi dumnezeiasca spălare a picioarelor, în Joia cea mare.

După rugăciunea Amvonului, iese preotul, precum este îmbrăcat, afară pe uşa cea mare a Bisericii cu cădelniţa în mână şi merg înainte cu făclii aprinse, unde este gătită spălarea de eclesiarhul, fiind rânduiţi 12 fraţi care sunt să se spele de cel mai mare. Între care trebuie să fie un portar şi un econom, în chipul lui Petru. Ieşind cei doisprezece cântă Psalmul 50, apoi Cântăreţii încep a cânta aceste tropare din Canonul din Joia mare.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea.

Irmos: Cu legătura dragostei fiind legaţi apostolii şi dându-se pe sine lui Hristos Celui ce stăpâneşte toate, li s-a spălat picioarele cele frumoase, bine vestind pace tuturor.

Ceea ce ţine apa cea neţinută şi cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile şi opreşte mările, înţelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare şi a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, pildă de smerenie. Că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ştergătorul şi a plecat genunchii de a spălat picioarele slugilor; întru a Căruia mână este viaţa tuturor celor ce sunt.

Apoi cântăm şi aceste **stihuri** ale spălării, glasul 1, singur glasul: Cela ce Te-ai încins cu ştergătorul şi ai spălat picioarele ucenicilor, Hristoase Dumnezeule, spală întinăciunea sufletului nostru şi ne încinge pe noi cu legătură duhovnicească, ca să facem poruncile bunătăţii Tale.

Glasul al 2-lea:

Având să luăm mare facere de bine, credincioşii să alergăm cu bună cucernicie la cinstita spălare. Nu întinăciunea trupească spălând, ci sufletele în taină sfinţindu-ne. Că Hristos, Mântuitorul nostru, Cel ce caută pe pământ şi-l face de se cutremură, Se pleacă însuşi pe Sine şi Se atinge de tălpi de lut, dăruind tare înălţare asupra a toată puterea potrivnică. Acestuia cu bună mulţumire să-I strigăm: Cela ce

ne-ai arătat nouă cale prea bună înălţare, smerenia, mântuieşte-ne, Bunule, ca un Iubitor de oameni.

Petru se sfia să se spele picioarele, de prea curatele mâini, cu care Adam s-a zidit; dar a auzit: De nu te voi spăla pe tine, nu ai parte cu mine. Şi aşa de multă frică fiind cuprins, a strigat Ţie: Doamne, nu numai picioarele să-mi speli, ci şi mâinile şi capul. O, mari darurile Stăpânului! că făgăduieşte a face părtaşi darului Său pe ucenici şi a avea parte cu dânşii întru slava cea negrăită; precum şi la paharul cel de taină a zis; că-l va bea acela nou împreună cu dânşii, întru Împărăţia Cerurilor. Cărui pahar învredniceşte-ne şi pe noi, ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea: Astăzi, cel neapropiat după fiinţă, lucru de rob a luat; cu ştergătorul S-a încins, Cela ce îmbracă cerul cu nori; apă a turnat în spălătoare, Cela ce a despărţit Marea Roşie; şi plecând genunchii, a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins. Şi când le-a spălat picioarele, ucenicilor Le-a zis: Voi curaţi sunteţi, dar nu toţi; însemnând pe cel ce L-a vândut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Mai bine ar fi fost, Iudo, de nu te-ai fi zămislit în pântecele maicii tale; mai bine ar fi fost ţie, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de la Fiul lui Dumnezeu. Că prin tine s-a rupt cununa ucenicilor lui Hristos şi via cea adevărată o a cules tâlharul cel ce s-a răstignit. Prin tine s-a tăiat îngrădirea şi Biserica cea nefăcută de mână o au stricat călcătorii de lege. Fie, că de mirul celei păcătoase te-ai ruşinat, că era de mult preţ; dar cum nu te-ai temut a vinde celor fărădelege sângele Celui drept ? Mai bine ar fi fost vânzătorule de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de la Fiul lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 8-lea*

Cu dormire diavolească fiind cuprins Iuda, a adormit întru moarte. Vreme era să privegheze, vreme era să se trezească; să-i suspine inima, să-i lăcrimeze ochii, cu cântare să privegheze; că mare este tăria Crucii; Hristos este lângă uşi; Paştile ce vor să se jertfească au venit. Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!

[Apoi, Ecteniile acestea:
Cu pace Domnului să ne rugăm !
Pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm. Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu Biserici şi pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm !

Pentru ca să se binecuvinteze şi să se sfinţească spălarea aceasta, cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm !
Pentru ca să fie apa aceasta spre spălarea spurcăciunii păcatelor noastre, Domnului să ne rugăm !
Pentru ca să ne izbăvim noi de toată supărarea, mânia şi nevoia, Domnului să ne rugăm !
Apără, mântuieşte, miluieşte şi ne păzeşte pe noi, Dumnezeule, cu darul Tău !
Pe Preasfânta, curata, prea binecuvântata, slăvita Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pururea fecioara Maria, cu toţi sfinţii pomenind-o; pe noi înşine şi unul pe altul şi toată viaţa noastră lui Hristos, Dumnezeu, să o dăm.
Ecfonisul: Că Tu eşti curăţirea sufletelor noastre şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Apoi preotul, sau cel mai mare, se roagă cu glas mare: Doamne şi prea bunule Dumnezeu, Cela ce eşti neapropiat cu Dumnezeirea, Carele ai luat chip de slugă şi spre închipuirea smereniei celei mântuitoare ai spălat picioarele ucenicilor Tăi cu prea curate mâinile Tale şi le-ai şters cu ştergătorul, caută şi acum spre noi, nevrednicii robii Tăi, care urmăm smereniei Tale, celei atât de prea slăvite, şi ne învredniceşte să ne spălăm de spurcăciunile trupeşti şi de necurăţiile sufletului cu atingerea apei acesteia. Dăruieşte nouă pogorârea cea nevăzută a Preasfântului Tău Duh; întăreşte sufletele şi trupurile noastre despre şarpele cel înşelător, carele păzeşte călcâiul nostru. Ca fiind curaţi să slujim Ţie cu bună mulţumire, călcând peste şerpi şi peste scorpii şi peste toată puterea vrăjmaşului.

Ecfonis: Că Ţie se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul şi bunul şi de viață făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Apoi: Pace tuturor ! Capetele voastre Domnului să le plecaţi !

Cel mai mare să se roage în taină: Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce ne-ai arătat nouă măsura smereniei, prin plecarea Ta cea prea înaltă, şi pe cel smerit cu voinţa întâi chemându-l, ne-ai învăţat pe noi să slujim unul altuia; înalţă-ne pe noi cu smerenia cea dumnezeiască; păzeşte-ne nespurcaţi, spălaţi pururea cu lacrimi, curăţiţi cu lumina darului Tău cel curăţitor. Ca să cădem, întru adeverinţă la Tine pururea şi să aflăm milă şi îndurare la judecata Ta cea înfricoşată.

Ecfonis: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm şi Părintelui Tău Celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viață făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi, diaconul sau preotul zice: Pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu să-L rugăm.

Şi cei ce vor să se spele, şed pe scaunele cele gătite şi începând a se ceti Evanghelia spălării, de la Ioan, cel mai mare se scoală şi când zice: Şi şi-a pus veşmintele... Atuncea arhiereul, sau cine va fi mai mare, se dezbracă de veşmânt; şi când zice: Şi luând ştergătorul s-a încins... Luând ştergătorul, se încinge şi cel mai mare. Iar când zice: După aceea a turnat apă în spălătoare, Toarnă şi cel mai mare apă; şi când zice: Şi a început a spăla picioarele ucenicilor şi a le şterge cu ştergătorul cu carele era încins, Începe şi cel mai mare a spăla de la portar până la econom, picioarele tuturor celor doisprezece, le şterge şi le sărută. Iar când vine la econom se citeşte: Deci, a venit la Simon Petru şi a zis acela: Doamne ! Tu vrei să speli picioarele mele ? Şi când citeşte: Răspuns a Iisus şi l-a zis lui: Ce fac Eu, tu nu ştii acum, iar vei cunoaşte după acestea. Economul zice: Nu vei spăla picioarele mele în veci. Şi răspunde cel mai mare zicând: De nu te voi spăla, nu vei avea parte cu mine. La aceasta răspunde economul: Doamne, nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul. Atuncea răspunde cel mai mare: Cel ce este spălat, nu trebuie decât picioarele a le spăla şi este curat tot şi voi curaţi sunteţi, dar nu toţi. Și celelalte. Apoi economul şade şi-i spală cel mai mare picioarele. După aceea merge cel mare ia locul său, se descinge de fotă şi de ştergător şi-şi ia veşmintele sale şi şade. Şi iar citeşte preotul sau diaconul. Deci, dacă a spălat picioarele lor şi şi-a luat veşmintele sale, şezând iarăşi a zis lor: Arhiereul sau cine va fi mai mare, stând, zice: Cunoaşte-ţi ce am făcut vouă ? Voi mă numiţi pe Mine învăţător şi Domn şi bine ziceţi, că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul şi învăţătorul, am spălat picioarele voastre, şi voi datori sunteţi unul altuia să spălaţi picioarele; că pildă am dat vouă că, precum Eu am făcut vouă, şi voi să faceţi. Amin, amin zic vouă: nu este sluga mai mare decât Domnul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el; de ştiţi acestea, fericiţi sunteţi de le veţi face.

Şi după Evanghelie, preotul citeşte **rugăciunea** aceasta: Domnului să ne rugăm !
Doamne, Dumnezeul nostru, Cela ce, după multă mila Ta Te-ai smerit pe Sine-Ţi, luând chip de rob; Carele în vremea patimilor Tale celor mântuitoare şi făcătoare de viață, de bunăvoie ai voit a cina cu sfinţii Tăi ucenici şi apostoli, şi după aceea Te-ai încins cu fota şi ai spălat picioarele lor, dându-le lor chip de smerenie şi de dragoste unul către altul, şi ai zis: Precum am făcut Eu vouă, aşa şi voi să faceţi unul altuia, Însuţi şi acum Stăpâne, vino în mijlocul nevrednicilor robilor Tăi, care urmăm pildei Tale şi spală toată spurcăciunea şi necurăţia sufletelor noastre; ca spălând praful ce s-a lipit de noi prin păcate şi ştergându-ne unul pe altul cu ştergătorul dragostei, să putem plăcea Ţie în toate zilele vieţii noastre şi să aflăm milă înaintea Ta.

Ecfonisul: Că Tu eşti cel ce binecuvântezi şi sfinţeşti toate, Hristoase Dumnezeul nostru şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău, Celui fără început, şi Preasfântului şi bunului şi de viață făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

După aceea se stropesc toţi fraţii la feţe din spălătoare. Apoi mergem în Biserică, cântând aceste tropare din **cântarea a 5-a**, a Vinerii celei mari.

Glasul al 6-lea:

Dacă şi-au spălat picioarele şi mai-nainte s-au curăţit cu împărtăşirea dumnezeieştii Tale taine, Hristoase, slugile Tale s-au suit acum împreună cu Tine, din Sion la muntele cel mare al măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Zis-ai: Vedeţi prietenilor, nu vă tulburaţi; că acum s-a apropiat ceasul, ca să Mă prindă şi să Mă dau morţii de mâinile celor fărădelege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă singur; dar vă voi aduna iarăşi ca să Mă propovăduiți pe Mine, Iubitorul de oameni.

După acestea zicem: Fie numele Domnului..., (de trei ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 33. Şi se dă anafură fraţilor, se face apolisul şi mergem la masă şi mâncăm bucate cu untdelemn şi bem vin.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla Buna-Vestire în Vinerea cea mare, să se caute tipicul de la sfârşitul cărţii, litera O.

Întru această mare Joi citim Pavecernița cea mică, la care cântăm Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Tricântarea

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea,

Irmos: Întunericul sufletului meu risipeşte-l dătătorule de lumină, Hristoase Dumnezeule, Cela ce ai gonit întunericul cel mai dinainte al adâncului şi-mi dăruieşte lumina poruncilor Tale, Cuvinte; ca mânecând, să Te slăvesc pe Tine. *(de trei ori)*

S-a înfrumuseţat cina şi Ţi s-a gătit Pasha, precum ai zis, Hristoase; ci Iuda se învăţa spre vânzarea Ta şi fiind cu Tine, afară se unea cu iubirea de argint pentru preţul Tău.

Se scoală de la cină şi cu fota îşi încinge mijlocul de voie Hristos şi-şi pleacă grumajii, dar Petru striga: Nici odinioară nu vei spăla picioarele mele, Făcătorul meu; spală-le însă !

A primit pâine în mâini, spre vânzarea Ta, Iuda, vicleanul ucenic, carele Te-a şi vândut cu vicleşug; după ce şi el şi-a întins picioarele, pe care însuţi le-ai spălat şi le-ai şters cu fota.

Cu sărutare vicleană îşi deschidea atunci gura către Tine, Iuda, sărutând trupul Tău şi strigând: Bucură-te, Învăţătorule; el, vânzătorul, sluga şi vicleanul.

Petru văzând cele ce se petreceau atunci, de spaimă fiind cuprins, fiind întrebat de o slujnică, s-a lepădat de Tine, Domnul, nu numai precum ai zis, ci precum ai ştiut, Cela ce toate le ştii.

Se pălmuieşte Ziditorul şi se bate zidirea prin batjocorirea Lui; se loveşte de voie cu trestie şi cele din înălţime se pleacă; se scuipă Judecătorul şi toate temeliile pământului se clătesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu spini se încununează Dumnezeu, Carele înfrumuseţează tot pământul cu flori; primeşte răni şi cu îndelungă răbdare rabdă ocări; poartă porfiră de ocară şi toate le rabdă şi pătimeşte cu trupul, Dumnezeu fiind.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Să strige Ioan, spunând prin învăţătura sa dumnezeiasca Ta întrupare; că adică, Cuvântul trup S-a făcut din Fecioară cu neschimbare şi a rămas cu firea Dumnezeu precum era, nedespărţindu-Se de sânurile Părintelui.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cel ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra ale Tale, Cela ce pui mării hotar nisipul şi toate le ţii, pe Tine Te laudă popoarele, pe Tine Te slăveşte luna, Ţie-Ţi aduce toată făptura cântare, ca Făcătorului tuturor în veci.

Cela ce îmbraci cerul cu nori, Iisuse, şi împărăţeşti pe scaunul slavei cu Părintele Cel veşnic, Tu, luând fota, Te-ai încins, ca să speli picioarele cele de ţărână, tot foc fiind, Cuvinte, măcar de Te-ai şi întrupat.

După ce a spălat picioarele tuturor, a şezut Iisus, zicând ucenicilor Săi: Văzut-aţi ce am făcut Eu acum ? Pildă de smerenie dându-vă tuturor. Ca, cel ce va voi a fi întâi, să fie mai pe urmă decât toţi cu voirea.

Iată, curaţi sunteţi, dar nu toţi, a zis Hristos prietenilor care şedeau la cină; iar ei se întrebau între sine neînţelegând cuvântul. Mai apoi Domnul a spus numele vânzătorului.

După ce a grăit acestea, Hristos a venit la muntele Eleonului împreună cu ucenicii şi le zicea: Să mergem de aici! Că iată, a sosit vânzătorul şi nimenea să nu se lepede de Mine, căci de voie pătimesc.

O, sărutare înşelătoare! Bucură-Te, Învăţătorule zicea Iuda lui Hristos şi, împreună cu cuvântul, îl vându spre junghiere; şi sărutarea era semnul ce dăduse celor fărădelege: Pe carele eu voi săruta, acela este, care m-am făgăduit a-l da vouă.

Prins ai fost, Dumnezeule al nostru, de poporul cel fărădelege, nicidecum împotrivindu-Te, nici strigând, mielule al lui Dumnezeu; ci toate răbdând: a fi întrebat, a Te judeca, a fi bătut, a fi legat şi a fi dus cu arme şi cu lănci la Caiafa.

Să se răstignească Iisus Hristos, striga poporul evreiesc, cu preoţii şi cu cărturarii. O, popor necredincios! Ce a făcut Cel ce S-a arătat în lume ? Că pe Lazăr l-a sculat din mormânt şi a făcut cale oamenilor către mântuire ?

Înaintea judecăţii lui Pilat, poporul cel fărădelege, răcnind, striga: Răstigneşte-l pe acesta şi ne slobozeşte pe Baraba cel legat şi ucigaş; şi pe Hristos mai întâi bătându-l, ia-l, ia-l, şi cu tâlharii îl răstigneşte.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O! Nespusă pogorâre. O, negrăit sfat! Că foc fiind, ai spălat picioarele vânzătorului, Mântuitorule, şi spălându-le nu le-ai ars şi ai împărţit pâine la cină şi tainica servire o ai învăţat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

O, auzire nouă ! Dumnezeu este fiu al femeii ! Naşterea fără sămânţă, Maică fără de bărbat şi Cel născut Dumnezeu! O, minunată auzire! O, înfricoşată zămislire! O, nestricăcioasă naştere a fecioarei! Cu adevărat toate sunt mai presus de minte şi mai presus de ştiinţă.

Cântarea a 9-a

Irmos: Bine este cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce a ridicat nouă corn de mântuire în casa lui David, slugii sale, întru care ne-a cercetat pe noi răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe calea păcii.

Iarăşi dormiţi ? a zis Hristos ucenicilor; privegheaţi, că s-a apropiat ceasul; sculaţi-vă, să ne ducem, prietenii mei; că iată, ucenicul vânzător având toată oastea, vine să mă dea ucigaşilor de oameni.

Sărutarea ta este vicleană şi închinăciunea amară; cui grăieşti tu, înşelătorule, când zici: Bucură-te Rabbi ? Prietene, zice Hristos, pentru ce ai venit ? Dacă pentru a mă săruta, pentru ce-mi pui înainte cuţit uns cu miere ?

Judecătorule nevinovate, de voie ai venit să stai, Hristoase, înaintea judecăţii lui Pilat, ca să ne scapi de datoriile noastre. Drept aceea ai răbdat, Bunule, a fi rănit cu trupul, ca toţi să luăm mântuire.

Ia-l, ia-l, răstigneşte-l pe cel ce se zice Hristos, strigau oarecând iudeii. Către Pilat. Iar acesta mâinile îşi spăla şi cu condei le scria vina Lui; a Celui ce dăruieşte tuturor nemurire.

Cu prisos strigau cei fărădelege: ia-L, ia-L, răstigneşte pe Hristos, şi ca pe un osândit cereau a-L ucide. Au doară nu Acesta a înviat morţii, a curăţit leproşii, pe ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit şi pe paralitici i-a îndreptat?

Ce rău a făcut de strigaţi foarte să se răstignească Hristos ? însuşi Pilat zicea către poporul cel nebun, că vină nu află în El. Iar ei mai cu amar strigau: Ia-L, ia-L, răstigneşte pe Mântuitorul tuturor.

O, Iudei fărădelege! O, popor neînţelegător! Au nu vă aduceţi aminte de minunile lui Hristos, de mulţimea tămăduirilor? Au n-aţi simţit puterea Lui cea dumnezeiască? Ci precum mai înainte părinţii voştri, aşa şi voi aţi rămas împietriţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bătut fiind, Făcătorule al meu, pentru mine Te-ai dat a Te răstigni; ca mântuirea mea în mijlocul pământului lucrându-o, să izvorăşti lumii viaţa şi să faci nemuritori prin sângele Tău cel cinstit, pe cei ce se închină Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mieluşeaua Ta, Stăpâne, stând înaintea Crucii, Te tânguia pe Tine, Făcătorul tuturor, văzând a Ta îndelungă răbdare. Pentru că de voie Te-ai născut cu trup şi cu dânsul toate patimile ai răbdat, ca să mântuieşti lumea.

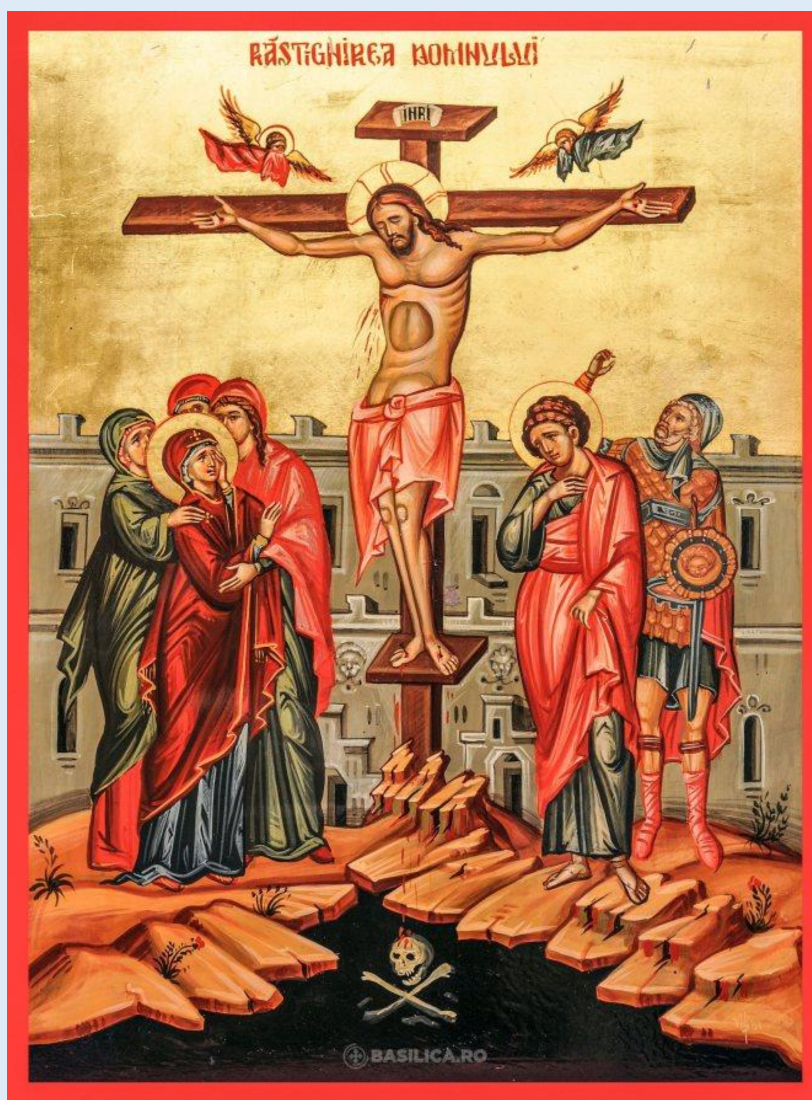
Şi iarăşi Irmosul: Bine este cuvântat Domnul..., În amândouă stranele împreună. După Sfinte Dumnezeule..., și Tatăl nostru..., zicem

Condacul: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Fecioara Maria pe lemn şi a zis: „Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Şi celelalte după obicei şi Apolisul.

Iar Pavecerniţa o citim pe la chilii.

Slujba Sfintelor şi mântuitoarelor patimi ale Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos

În sfânta şi marea zi joi seara, toacă la 2 ceasuri din noapte şi trag clopotele; şi adunându-ne în Biserică, facem începutul după obicei, precum s-a arătat joi a cincea săptămână. Apoi Aliluia, pe glasul al 8-lea.

Şi **troparul:** Când slăviţii ucenici la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubire de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat şi judecătorilor celor fărădelege, pe Tine, Judecătorul cel drept Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuţie pe Cela ce pentru acestea spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra învăţătorului. Cela ce eşti spre toţi bun, Doamne, slavă Ţie. (Îl cântăm de trei ori, rar şi cu cântare dulce)

Apoi Ectenia cea mică şi împarte eclesiarhul făclii fraților. După aceasta zice preotul sau diaconul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Şi citeşte înainte **Evanghelia de la Ioan**, Aşezământul sfintelor patimi: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Acum S-a proslăvit Fiul omului..., Sfârşitul: ... în care a intrat El şi ucenicii Lui.

Prima Evanghelie a Patimilor

Ioan XIII, 31-38; XIV; XV; XVI; XVII; XVIII, 1.

Capitolul 13 - Porunca iubirii

În vremea aceea
31. Şi când a ieşit el, Iisus a zis: Acum a fost prea slăvit Fiul Omului şi Dumnezeu a fost prea slăvit întru El.
32. Iar dacă Dumnezeu a fost prea slăvit întru El, şi Dumnezeu Îl va prea slăvi întru El şi îndată Îl va prea slăvi.
33. Fiilor, încă puţin timp sunt cu voi. Voi Mă veţi căuta, dar, după cum am spus iudeilor - că unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni - vă spun vouă acum.
34. Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul.
35. Întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii.
36. Doamne, L-a întrebat Simon-Petru, unde Te duci? Răspuns-a Iisus: Unde Mă duc Eu, tu nu poţi să urmezi Mie acum, dar mai târziu Îmi vei urma.
37. Zis-a Petru Lui: Doamne, de ce nu pot să urmez Ţie acum? Sufletul meu îl voi da pentru Tine.
38. Iisus i-a răspuns: Vei pune sufletul tău pentru Mine? Adevărat, adevărat zic ţie că nu va cânta cocoşul, până ce nu te vei lepăda de Mine de trei ori!

Capitolul 14 - Cuvântarea de despărţire. Făgăduinţa Duhului Sfânt

1.Să nu se tulbure inima voastră; credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine.
2. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.
3. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu.
4. Şi unde Mă duc Eu, voi ştiţi şi ştiţi şi calea.

5. Toma i-a zis: Doamne, nu ştim unde Te duci; şi cum putem şti calea?
6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.
7. Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, şi pe Tatăl Meu L-aţi fi cunoscut; dar de acum Îl cunoaşteţi pe El şi L-aţi şi văzut.
8. Filip I-a zis: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl şi ne este de ajuns.
9. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?
10. Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - care rămâne întru Mine - face lucrările Lui.
11. Credeţi Mie că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl întru Mine, iar de nu, credeţi-Mă pentru lucrările acestea.
12. Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
13. Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul.
14. Dacă veţi cere ceva în numele Meu, Eu voi face.
15. De Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele.
16. Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
17. Duhul Adevărului, pe care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, că rămâne la voi şi în voi va fi!
18. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.
19. Încă puţin timp şi lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veţi vedea, pentru că Eu sunt viu şi voi veţi fi vii.
20. În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi.
21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.
22. I-a zis Iuda, nu Iscarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăţi nouă, şi nu lumii?
23. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el.
24. Cel ce nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care îl auziţi nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.
25. Acestea vi le-am spus, fiind cu voi;

26. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.
27. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoşeze.
28. Aţi auzit că v-am spus: Mă duc şi voi veni la voi. De M-aţi iubi v-aţi bucura că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.
29. Şi acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeţi când se vor întâmpla.
30. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi şi el nu are nimic în Mine;
31. Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl şi precum Tatăl Mi-a poruncit aşa fac. Sculaţi-vă, să mergem de aici.

Capitolul 15 - *Viţa cea adevărată. Porunca lui Hristos şi iubirea cea mai mare. Ura şi vina lumii. Mângâietorul, Duhul Adevărului*

1. Eu sunt viţa cea adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul.
2. Orice mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; şi orice mlădiţă care aduce roadă, El o curăţeşte, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.
4. Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine.
5. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.
6. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiţa şi se usucă; şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.
7. Dacă rămâneţi întru Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi ceea ce voiţi şi se va da vouă.
8. Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei.
9. Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi; rămâneţi întru iubirea Mea.
10. Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne întru iubirea Mea după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân întru iubirea Lui.
11. Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi şi ca bucuria voastră să fie deplină.
12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul, precum v-am iubit Eu.
13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi.

14. Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în numele Meu.
17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

Capitolul 16 - Prigonirile viitoare. Ajutorul Mângâietorului. Întristarea schimbată în bucurie. Rugăciunile făcute în numele lui Hristos

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi (poticniţi).
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.
3. Şi acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.
4. Iar acestea vi le-am spus, ca să vă aduceţi aminte de ele, când va veni ceasul lor, că Eu vi le-am spus. Şi acestea nu vi le-am spus de la început, fiindcă eram cu voi.
5. Dar acum Mă duc la Cel ce M-a trimis şi nimeni dintre voi nu întreabă: Unde Te duci?

6. Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră.
7. Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.
8. Şi El, venind, va vădi lumea de păcat şi de dreptate şi de judecată.
9. De păcat, pentru că ei nu cred în Mine;
10. De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu şi nu Mă veţi mai vedea;
11. Şi de judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi a fost judecat.
12. Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi.
13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti.
14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua şi vă va vesti.
15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia şi vă vesteşte vouă.
16. Puţin şi nu Mă veţi mai vedea, şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
17. Deci unii dintre ucenicii Lui ziceau între ei: Ce este aceasta ce ne spune: Puţin şi nu Mă veţi mai vedea, şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea, şi că Mă duc la Tatăl?
18. Deci ziceau: Ce este aceasta ce zice: Puţin? Nu ştim ce zice.
19. Şi a cunoscut Iisus că voiau să-L întrebe şi le-a zis: Despre aceasta vă întrebaţi între voi, că am zis: Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea?
20. Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.
21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.
22. Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.
23. Şi în ziua aceea nu Mă veţi întreba nimic. Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da.
24. Până acum n-aţi cerut nimic în numele Meu; cereţi şi veţi primi, ca bucuria voastră să fie deplină.
25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe faţă vă voi vesti despre Tatăl.
26. În ziua aceea veţi cere în numele Meu; şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi,
27. Căci Însuşi Tatăl vă iubeşte pe voi, fiindcă voi M-aţi iubit pe Mine şi aţi crezut că de la Dumnezeu am ieşit.

28. Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi Mă duc la Tatăl.
29. Au zis ucenicii Săi: Iată acum vorbeşti pe faţă şi nu spui nici o pildă.
30. Acum ştim că Tu ştii toate şi nu ai nevoie ca să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieşit de la Dumnezeu.
31. Iisus le-a răspuns: Acum credeţi?
32. Iată vine ceasul, şi a şi venit, ca să vă risipiţi fiecare la ale sale şi pe Mine să Mă lăsaţi singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.
33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.

Capitolul 17 - Rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru apostoli şi pentru toţi credincioşii

1. Acestea a vorbit Iisus şi, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul să Te prea slăvească.
2.Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.
3. Şi aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis.
4. Eu Te-am prea slăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit.
5. Şi acum, prea slăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuţi, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.
6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit.
7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine;
8. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimis.
9. Eu pentru aceştia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.
10. Şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele şi M-am prea slăvit întru ei.
11. Şi Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt şi Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi.
12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.
13. Iar acum, vin la Tine şi acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.

14. Eu le-am dat cuvântul Tău, şi lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.
15. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzeşti pe ei de cel viclean.
16. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.
17. Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.
18. Precum M-ai trimis pe Mine în lume, şi Eu i-am trimis pe ei în lume.
19. Pentru ei Eu Mă sfinţesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfinţiţi întru adevăr.
20. Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor,
21. Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.
25. Părinte drepte, lumea pe Tine nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, şi aceştia au cunoscut că Tu M-ai trimis.
26. Şi le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei.

Capitolul 18

1. Zicând acestea, Iisus a ieşit cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El şi ucenicii Săi.

Şi sfârşindu-se Evanghelia, zicem: ***Slavă îndelung răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie Doamne, slavă Ţie.***

Şi îndată cântăm Antifoanele, repetând toate troparele.

Antifonul 1, glasul al 8-lea:

(Boierii) mai marii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului şi asupra unsului Lui.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea. Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Simţirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos şi, ca nişte prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul şi să nu ne sugrumăm cu grijile lumii, ca Iuda. Ci, să strigăm în cămările sufletelor noastre: Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, izbăveşte-ne pe noi de cel viclean.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fecioară ai născut, ceea ce nu ştii de nuntă şi Fecioară ai rămas, Maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

Antifonul al 2-lea, glasul al 6-lea:

Alergat-a Iuda, zicând cărturarilor celor fărădelege: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da pe el vouă? Iar, în mijlocul celor ce se tocmeau, ai stătut nevăzut însuţi, Tu de carele era tocmeala. Cunoscătorule de inimi, milostiveşte-Te spre sufletele noastre.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, şi să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Nu înceta Fecioară rugând pururea pe Cel ce L-ai născut negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din nevoi pe cei ce scapă la tine.

Antifonul al 3-lea, glasul al 2-lea:

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii jidoveşti (evreieşti) au strigat Ţie, Iubitorule de oameni, Osanna! Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

La cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai-nainte ucenicilor Tăi: Unul din voi va să Mă vândă. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întrebând Ioan, Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cu treizeci de arginţi şi cu sărutare vicleană Te căutau iudeii să Te ucidă, Doamne; iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: Aşa să faceţi, precum vedeţi. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeul nostru. Iar Iuda cel fărădelege n-a vrut să înţeleagă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Mântuieşte din nevoi pe robii Tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toţi după Dumnezeu la tine scăpăm; ca şi către un zid nestricat şi folositoare.

(Ectenie…)

Sedelna, glasul al 7-lea: *[La aceste Sedelne nu şedem, pentru că preotul cădeşte Sfântul altar.]*

Ospătând la cină pe ucenici şi cunoscând vicleşugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, ştiindu-l pe el că nu se va îndrepta şi vrând ca să arăţi tuturor, că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpeşti lumea de la cel străin; îndelung-răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *sfârşitul Sedelnei* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin,*** *toată Sedelna*

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Se citeşte **a doua Evanghelie, de la Ioan**: În vremea aceea, a ieşit Iisus cu ucenicii Săi..., Sfârşitul: ...căci aveau să mănânce paştile.

A 2-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 18 - Prinderea lui Iisus. Aducerea la arhiereii Anna şi Caiafa. Lepădarea lui Petru

Ioan XVIII, 1-28

În vremea aceea
1. Zicând acestea, Iisus a ieşit cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El şi ucenicii Săi.
2. Iar Iuda vânzătorul cunoştea acest loc, pentru că adesea Iisus şi ucenicii Săi se adunau acolo.
3. Deci Iuda, luând oaste şi slujitori, de la arhierei şi farisei, a venit acolo cu felinare şi cu făclii şi cu arme.
4. Iar Iisus, ştiind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieşit şi le-a zis: Pe cine căutaţi?
5. Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era şi el cu ei.
6. Atunci când le-a spus: Eu sunt, ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ.
7. Şi iarăşi i-a întrebat: Pe cine căutaţi? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazarineanul.
8. Răspuns-a Iisus: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă;
9. Ca să se împlinească cuvântul pe care l-a spus: Dintre cei pe care Mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul.
10. Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o şi a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus.
11. Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?
12. Deci ostaşii şi comandantul şi slujitorii iudeilor au prins pe Iisus şi L-au legat.
13. Şi L-au dus întâi la Anna, căci era socrul lui Caiafa, care era arhiereu al anului aceluia.
14. Şi Caiafa era cel ce sfătuise pe iudei că este de folos să moară un om pentru popor.

15. Şi Simon-Petru şi un alt ucenic mergeau după Iisus. Iar ucenicul acela era cunoscut arhiereului şi a intrat împreună cu Iisus în curtea arhiereului;
16. Iar Petru a stat la poartă, afară. Deci a ieşit celălalt ucenic, care era cunoscut arhiereului, şi a vorbit cu portăreasa şi a băgat pe Petru înăuntru.
17. Deci slujnica portăreasa i-a zis lui Petru: Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Omului acestuia? Acela a zis: Nu sunt.
18. Iar slugile şi slujitorii făcuseră foc, şi stăteau şi se încălzeau, că era frig, şi era cu ei şi Petru, stând şi încălzindu-se.
19. Deci arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui şi despre învăţătura Lui.
20. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit pe faţă lumii; Eu am învăţat întotdeauna în sinagogă şi în templu, unde se adună toţi iudeii şi nimic nu am vorbit în ascuns.
21. De ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată aceştia ştiu ce am spus Eu.
22. Şi zicând El acestea, unul din slujitorii, care era de faţă, I-a dat lui Iisus o palmă, zicând: Aşa răspunzi Tu arhiereului?
23. Iisus i-a răspuns: Dacă am vorbit rău, dovedeşte ce este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă baţi?
24. Deci Anna L-a trimis legat la Caiafa arhiereul.
25. Iar Simon-Petru stătea şi se încălzea. Deci i-au zis: Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Lui? El s-a lepădat şi a zis: Nu sunt.
26. Una din slugile arhiereului, care era rudă cu cel căruia Petru îi tăiase urechea, a zis: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu El?
27. Şi iarăşi s-a lepădat Petru şi îndată a cântat cocoşul.
28. Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; şi era dimineaţă. Şi ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paştile.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

După Evanghelie cântăm:

Antifonul al 4-lea , glasul al 5-lea:

Astăzi Iuda lasă pe Învăţătorul şi primeşte pe diavolul; se orbeşte cu patima iubirii de bani, cade din lumină întunecatul. Că în ce chip ar fi putut vedea cel ce a vândut pe luminătorul în treizeci de arginţi? Iar nouă a răsărit Cel ce a pătimit pentru lume. Către carele să strigăm: Cel ce ai pătimit şi Te-ai îndurat de oameni, slavă Ţie.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu şi se înstrăinează de dar; fiind ucenic, se face vânzător; în primire prietenească ascunde vicleşug şi nebuneşte socoteşte că este mai bine a sluji, iubirii de argint, decât dragostei Stăpânului, făcându-se povaţă adunării celei fărădelege. Iar noi având mântuire pe Hristos, să-L slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să avem iubire de fraţi ca nişte fraţi întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noştri, Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani şi ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Prea slăvite s-au grăit de tine pretutindenea, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prea lăudată, care nu ştii de nuntă.

Antifonul al 5-lea, glasul al 6-lea:

Ucenicul a tocmit preţul învăţătorului şi a vândut pe Domnul în treizeci de arginţi cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fărădelege, spre moarte.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi Făcătorul cerului şi al pământului a zis ucenicilor Săi: S-a apropiat ceasul şi a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimenea să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om şi mântuiesc ca un iubitor de oameni, pe cei ce cred întru Mine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ceea ce ai zămislit negrăit în veacul cel mai de pe urmă şi ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Antifonul al 6-lea, glasul al 7-lea:

Astăzi priveghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii Cel mai-nainte de veci, pe Cel ce a săturat mulţime de oameni din cinci pâini. Astăzi cel fără-

delege se leapădă de învăţătorul; şi fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul Carele a tăiat marea cu toiagul şi i-a povăţuit în pustie. Astăzi a împuns cu suliţa coasta Celui ce a rănit Egiptul cu bătăi pentru dânşii şi au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Doamne, venind spre patima cea de voie, zis-ai ucenicilor Tăi: De n-aţi putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-aţi făgăduit că veţi muri pentru Mine? Vedeţi măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoieşte să mă dea celor fărădelege. Sculaţi de vă rugaţi! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce. Îndelung-răbdătorule, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Cel neîncăput în ceruri; Bucură-te, fecioară, propovăduirea proorocilor, din care ne-a strălucit nouă Emanuil! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

(Ectenie…)

Sedelna, glasul al 7-lea: Ce pricină te-a făcut, Iudo, vânzător, Mântuitorului ? Au doară te-a despărţit din ceata apostolilor? Au doară te-a lipsit de darul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu ceilalţi, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalţi le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O! De cât bine te-ai făcut uitător! Iată, năravul (gândul) tău cel nemulţumitor se vădeşte, iar îndelung răbdarea cea neasemănată şi mare mila Lui, se propovăduiește.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Evanghelia a treia, de la Matei: În vremea aceea, cei ce-L prinseseră pe Iisus L-au dus la Caiafa...,Sfârşitul: ...şi ieşind afară, a plâns cu amar.

A 3-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 26 - Înfăţişarea înaintea arhiereilor. Lepădarea lui Petru

Matei XXVI, 57-75

În vremea aceea
57. Iar cei care au prins pe Iisus L-au dus la Caiafa arhiereul, unde erau adunaţi cărturarii şi bătrânii.
58. Iar Petru Îl urma de departe până a ajuns la curtea arhiereului şi, intrând înăuntru, şedea cu slugile, ca să vadă sfârşitul.
59. Iar arhiereii, bătrânii şi tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
60. Şi n-au găsit, deşi veniseră mulţi martori mincinoşi. Mai pe urmă însă au venit doi şi au spus:
61. Acesta a zis: Pot să dărâm templul lui Dumnezeu şi în trei zile să-l clădesc.
62. Şi, sculându-se, arhiereul I-a zis: Nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc aceştia împotriva Ta?
63. Dar Iisus tăcea. Şi arhiereul I-a zis: Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de eşti Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.
64. Iisus i-a răspuns: Tu ai zis. Şi vă spun încă: De acum veţi vedea pe Fiul Omului şezând de-a dreapta puterii şi venind pe norii cerului.
65. Atunci arhiereul şi-a sfâşiat hainele, zicând: A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată acum aţi auzit hula Lui.
66. Ce vi se pare? Iar ei, răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte.
67. Şi au scuipat în obrazul Lui, bătându-L cu pumnii, iar unii Îi dădeau palme,
68. Zicând: Prooroceşte-ne, Hristoase, cine este cel ce Te-a lovit.
69. Iar Petru şedea afară, în curte. Şi o slujnică s-a apropiat de el, zicând: Şi tu erai cu Iisus Galileianul.
70. Dar el s-a lepădat înaintea tuturor, zicând: Nu ştiu ce zici.
71. Şi ieşind el la poartă, l-a văzut alta şi a zis celor de acolo: Şi acesta era cu Iisus Nazarineanul.
72. Şi iarăşi s-a lepădat cu jurământ: Nu cunosc pe omul acesta.
73. Iar după puţin, apropiindu-se cei ce stăteau acolo au zis lui Petru: Cu adevărat şi tu eşti dintre ei, căci şi graiul te vădeşte.

74. Atunci el a început a se blestema şi a se jura: Nu cunosc pe omul acesta. Şi îndată a cântat cocoşul.
75. Şi Petru şi-a adus aminte de cuvântul lui Iisus, care zisese: Mai înainte de a cânta cocoşul, de trei ori te vei lepăda de Mine. Şi ieşind afară, a plâns cu amar.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Antifonul al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fărădelege ce Te-au prins: De aţi şi rănit pe păstorul şi aţi risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ţie.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; şi Ţi-a adus Ţie lacrimi de pocăinţă. Doamne, fii mie milostiv şi mă mântuieşte!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ca pe ceea ce este uşă de mântuire şi grădină veselitoare şi nor ai luminii celei veşnice, să lăudăm toţi pe Sfânta Fecioară, zicând ei: Bucură-te!

Antifonul al 8-lea, glasul al 2-lea:

Spuneţi călcători de lege, ce aţi auzit de la Mântuitorul nostru ? Au n-a dat El legea şi învăţăturile proorocilor? Dară cum aţi gândit să daţi lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul Cel din Dumnezeu şi Izbăvitorul sufletelor noastre ?

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să se răstignească! strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale şi cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigaşii drepţilor. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind obrăznicia lor, vrând să pătimeşti şi să ne mântuieşti pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea maicii, spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată; că milostiv este şi poate să mântuiască, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

Antifonul al 9-lea, glasul al 3-lea:

Pus-au treizeci de arginţi preţul Celui preţuit, pe Carele L-au preţuit fiii lui Israil; privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită, că duhul este deştept, iar trupul neputincios; pentru aceasta, privegheaţi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Datu-mi-au spre mâncarea mea fiere şi întru setea mea m-au adăpat cu oţet; iar Tu, Doamne, scoală-mă şi le voi răsplăti lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pe tine prea curată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, cel ce prin tine a mântuit pe oameni din blestem.

(Ectenia…)

Sedelna, glasul al 8-lea: O, cum Iuda cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleşug, vicleanul şi nedreptul şi mergând a zis preoţilor: Ce-mi veţi da mie şi eu voi da vouă pe acela, carele a stricat legea şi a spurcat Sâmbăta. Îndelung-răbdătorule Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Evanghelia a patra, de la Ioan: În vremea aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu...,Sfârşitul: ...și L-au dus să-L răstignească.

A 4-a Evanghelie a Patimilor

Ioan XVIII, 28-40; XIX, 1-16

Capitolul 18 - Iisus în faţa lui Pilat. Osândirea la moarte

În vremea aceea
28. Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; şi era dimineaţă. Şi ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paştile.
29. Deci Pilat a ieşit la ei, afară, şi le-a zis: Ce învinuire aduceţi Omului Acestuia?
30. Ei au răspuns şi i-au zis: Dacă Acesta n-ar fi răufăcător, nu ţi L-am fi dat ţie.
31. Deci le-a zis Pilat: Luaţi-L voi şi judecaţi-L după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni;
32. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care îl spusese, însemnând cu ce moarte avea să moară.
33. Deci Pilat a intrat iarăşi în pretoriu şi a chemat pe Iisus şi I-a zis: Tu eşti regele iudeilor?
34. Răspuns-a Iisus: De la tine însuţi zici aceasta sau alţii ţi-au spus-o despre Mine?
35. Pilat a răspuns: Nu cumva sunt iudeu eu? Poporul Tău şi arhiereii Te-au predat mie. Ce ai făcut?
36. Iisus a răspuns: Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăţia Mea nu este de aici.
37. Deci i-a zis Pilat: Aşadar eşti Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.
38. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Şi zicând aceasta, a ieşit iarăşi la iudei şi le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină;
39. Dar este la voi obiceiul ca la Paşti să vă eliberez pe unul. Voiţi deci să vă eliberez pe regele iudeilor?
40. Deci au strigat iarăşi, zicând: Nu pe Acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

Capitolul 19 - Patimile Domnului

1. Deci atunci Pilat a luat pe Iisus şi L-a biciuit.
2. Şi ostaşii, împletind cunună din spini, I-au pus-o pe cap şi L-au îmbrăcat cu o mantie purpurie.
3. Şi veneau către El şi ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Şi-I dădeau palme.
4. Şi Pilat a ieşit iarăşi afară şi le-a zis: Iată vi-L aduc pe El afară, ca să ştiţi că nu găsesc în El nici o vină.
5. Deci a ieşit Iisus afară, purtând cununa de spini şi mantia purpurie. Şi le-a zis Pilat: Iată Omul!
6. Când L-au văzut deci arhiereii şi slujitorii au strigat, zicând: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! Zis-a lor Pilat: Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină.
7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege şi după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine, Fiu al lui Dumnezeu.
8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.
9. Şi a intrat iarăşi în pretoriu şi I-a zis lui Iisus: De unde eşti Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.
10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te eliberez şi putere am să Te răstignesc?
11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dat ţie de sus. De aceea cel ce M-a predat ţie mai mare păcat are.
12. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu eşti prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.
13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus şi a şezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreieşte Gabbata.
14. Şi era Vinerea Paştilor, cam la al şaselea ceas, şi a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.
15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstigneşte-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.
16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Şi ei au luat pe Iisus şi L-au dus ca să fie răstignit.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Antifonul al 10-lea, glasul al 6-lea:

Cel ce se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, stătut-a gol la judecată şi a primit palme peste obraz din mâinile care le-a zidit. Şi poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atuncea s-a rupt catapeteasma Bisericii; soa-

rele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de carele se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Împacă lumea, Doamne, cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te lăudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

Antifonul al 11-lea, glasul al 6-lea:

Pentru binele care ai făcut, Hristoase, neamului (iudaic) evreiesc, Te-au osândit să Te răs-tignească, adăpându-Te cu oţet şi fiere. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

N-au fost îndestulate, Hristoase, neamurile evreieşti cu vânzarea, ci încă clăteau cu capetele aducându-Ţi batjocură şi hulă. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Nici pământul carele s-a cutremurat, nici pietrele care s-au despicat n-au plecat pe iudei; nici catapeteasma Templului, nici învierea morţilor. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deşertăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ştim că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una eşti curată, una binecuvântată; pentru aceasta lăudându-te neîncetat, pe tine te slăvim.

Antifonul al 12-lea, glasul al 8-lea:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu le voi dărui viață veşnică.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi catapeteasma Templului se rupe, spre mustrarea călcătorilor de lege, şi soarele îşi ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignindu-Se.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Legiuitorii lui Israil, iudei şi farisei, ceata apostolilor strigă către voi: Iată Templul pe care l-aţi stricat voi; iată mielul pe Carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului. Dar S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi, iudei, că El este Cel ce v-a mântuit prin mare şi v-a hrănit în pustie. Acesta este viaţa, lumina şi pacea lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Bucură-te, uşa Împăratului Slavei, prin care a trecut însuşi Cel PreaÎnalt şi o a lăsat iarăşi pecetluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

(Ectenie…)

Sedelna, glasul al 8-lea: Când ai stătut înaintea Caiafei, Dumnezeule, şi Te-ai dat lui Pilat judecătorul, puterile cereşti s-au clintit de frică; şi când Te-ai înălţat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fărădelege, Cela ce eşti fără de păcate, ca să mântuieşti pe om, îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Evanghelia a 5-a, de la Matei: În vremea aceea, Iuda vânzătorul, văzând..., Sfârşitul: ...l-au pus să ducă Crucea lui Iisus.

A 5-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 27 - Moartea lui Iuda. Judecata lui Pilat. Iisus osândit la moarte. Încununarea cu spini

Matei XXVII, 3-32

În vremea aceea
3. Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit şi a adus înapoi arhiereilor şi bătrânilor cei treizeci de arginţi,
4. Zicând: Am greşit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne priveşte pe noi? Tu vei vedea.
5. Şi el, aruncând arginţii în templu, a plecat şi, ducându-se, s-a spânzurat.
6. Iar arhiereii, luând banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preţ de sânge.
7. Şi ţinând ei sfat, au cumpărat cu ei Ţarina Olarului, pentru îngroparea străinilor.
8. Pentru aceea s-a numit ţarina aceea Ţarina Sângelui, până în ziua de astăzi.
9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Şi au luat cei treizeci de arginţi, preţul celui preţuit, pe care l-au preţuit fiii lui Israel,
10. Şi i-au dat pe Ţarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
11. Iar Iisus stătea înaintea dregătorului. Şi L-a întrebat dregătorul, zicând: Tu eşti regele iudeilor? Iar Iisus i-a răspuns: Tu zici.
12. Şi la învinuirile aduse Lui de către arhierei şi bătrâni, nu răspundea nimic.
13. Atunci I-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?
14. Şi nu i-a răspuns lui nici un cuvânt, încât dregătorul se mira foarte.
15. La sărbătoarea Paştilor, dregătorul avea obiceiul să elibereze mulţimii un întemniţat pe care-l voiau.
16. Şi aveau atunci un vinovat vestit, care se numea Baraba.
17. Deci adunaţi fiind ei, Pilat le-a zis: Pe cine voiţi să vi-l eliberez, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Hristos?
18. Că ştia că din invidie L-au dat în mâna lui.
19. Şi pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui i-a trimis acest cuvânt: Nimic să nu-I faci Dreptului aceluia, că mult am suferit azi, în vis, pentru El.
20. Însă arhiereii şi bătrânii au aţâţat mulţimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă.

21. Iar dregătorul, răspunzând, le-a zis: Pe cine din cei doi voiţi să vă eliberez? Iar ei au răspuns: Pe Baraba.
22. Şi Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toţi au răspuns: Să fie răstignit!
23. A zis iarăşi Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau şi ziceau: Să fie răstignit!
24. Şi văzând Pilat că nimic nu foloseşte, ci mai mare tulburare se face, luând apă şi-a spălat mâinile înaintea mulţimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veţi vedea.
25. Iar tot poporul a răspuns şi a zis: Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri!
26. Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a biciuit şi L-a dat să fie răstignit.
27. Atunci ostaşii dregătorului, ducând ei pe Iisus în pretoriu, au adunat în jurul Lui toată cohorta,
28. Şi dezbrăcându-L de toate hainele Lui, I-au pus o hlamidă roşie.
29. Şi împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap şi în mâna Lui cea dreaptă trestie; şi, îngenunchind înaintea Lui îşi băteau joc de El, zicând: Bucură-Te, regele iudeilor!
30. Şi scuipând asupra Lui, au luat trestia şi-L băteau peste cap.
31. Iar după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de hlamidă, L-au îmbrăcat cu hainele Lui şi L-au dus să-L răstignească.
32. Şi ieşind, au găsit pe un om din Cirene, cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea Lui.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Antifonul al 13-lea, glasul al 6-lea:

Adunarea iudeilor Te-au cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Şi neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul Baraba; iar pe Tine Cel drept Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-şi păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta deşerte.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

De Carele toate se înfricoşează şi se cutremură şi pe Carele toată limba îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu, preoţii L-au lovit cu

palme peste obraz şi I-au dat fiere. Şi toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un Iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul tău, pe Acela roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Antifonul al 14-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, cela ce ai primit întru însoţire pe tâlharul cel ce şi-a spurcat mâinile în sânge, numără-ne şi pe noi împreună cu dânsul, ca un bun şi de oameni iubitor.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Puţin glas a slobozit tâlharul pe Cruce şi mare credinţă a aflat. Întru o clipeală s-a mântuit şi întâi el deschizând uşile Raiului, a intrat. Cel ce ai primit pocăinţa aceluia, Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău şi Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Hristos Dumnezeu !

Antifonul al 15-lea, glasul al 6-lea: *(Acesta se cântă de amândouă stranele împreună, stih după stih)*

Astăzi S-a spânzurat pe lemn, Cel ce a spânzurat pământul pe ape. *(de trei ori)*

- Se scoate Sfânta Cruce din altar -

Cu cunună de spini S-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat, Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane S-a pironit mirele Bisericii. Cu suliţa S-a împuns Fiul Fecioarei! Închinămu-ne patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă şi slăvită învierea Ta. *(de trei ori)*

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paştile noastre, Hristos, pentru noi S-a jertfit. Ci, să ne curăţim pe noi înşine de toată întinăciunea şi curat să ne rugăm Lui. Scoală-Te, Doamne, mântuieşte-ne pe noi, ca un Iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este viață şi înviere poporului Tău; şi spre dânsa nădăjduindu-ne, Te lăudăm pe Tine, Dumnezeul nostru, cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Văzându-Te, Hristoase, răstignit Ceea ce Te-a născut a strigat: Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu ? Cum mori pironindu-Te cu trupul pe lemn, dătătorule de viață ?

(Ectenie…)

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobia: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe Cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Evanghelia a şasea, de la Marcu. În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus..., Sfârşitul: ...ca să vedem şi să credem în El.

A 6-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 15 - Încununarea cu spini. Răstignirea şi îngroparea

Marcu XV, 16-32

În vremea aceea
16. Iar ostaşii L-au dus înăuntrul curţii, adică în pretoriu, şi au adunat toată cohorta.
17. Şi L-au îmbrăcat în purpură şi, împletindu-I o cunună de spini, I-au pus-o pe cap.
18. Şi au început să se plece în faţa Lui, zicând: Bucură-Te, regele iudeilor!
19. Şi-L băteau peste cap cu o trestie şi-L scuipau şi, căzând în genunchi, I se închinau.
20. Şi după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de purpură şi L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Şi L-au dus afară ca să-L răstignească.
21. Şi au silit pe un trecător, care venea din ţarină, pe Simon Cirineul, tatăl lui Alexandru şi al lui Ruf, ca să ducă crucea Lui.
22. Şi L-au dus la locul zis Golgota, care se tălmăceşte "locul Căpăţânii".
23. Şi I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat.
24. Şi L-au răstignit şi au împărţit între ei hainele Lui, aruncând sorţi pentru ele, care ce să ia.
25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
26. Şi vina Lui era scrisă deasupra: Regele iudeilor.
27. Şi împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul de-a dreapta şi altul de-a stânga Lui.
28. Şi s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit.
29. Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-şi capetele şi zicând: Huu! Cel care dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti.
30. Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi, coborându-Te de pe cruce!
31. De asemenea şi arhiereii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alţii a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!
32. Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca să vedem şi să cre-dem. Şi cei împreună răstigniţi cu El Îl ocărau.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Apoi **Fericirile**. Punem nouă stihiri, glasul al 4-lea.
Întru Împărăţia Ta pomeneşte-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăţia Cerurilor.
Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn s-a izgonit Adam din Rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în Rai s-a sălăşluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta, împreună răs-tignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe cel ce se tăinuia. Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul legii L-au cumpărat cei fărădelege de la ucenic şi, ca pe un călcător de lege, L-au pus de faţă înaintea judecăţii lui Pilat, strigând: Răstigneşte-l! pe Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să strigăm cu credinţă: Pomeneşte-ne pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Adunarea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cei fărădelege, nebuneşte striga către Pilat: Răstigneşte pe Hristos, cel nevinovat! Şi mai vârtos cereau ei pe Baraba. Iar noi strigăm cu glasul tâlharului celui cu minte bună: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.
Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viață, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărţindu-se ca nişte case de ape, în patru Evanghelii, adapă lumea, veselind făptura şi învăţând neamurile să se închine cu credinţă împărăţiei Tale.

Fericiţi cei izgoniţi pentru dreptate, că acelora este Împărăţia Cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi fântâneşti mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi izvorăşti pâraie de viață; cu piroane Te-ai pironit, ca, crezând eu prin adâncul patimilor Tale înălţimii puterii Tale, să-Ţi strig: Dălătorule de viață, Hristoase, slavă Crucii Tale, Mântuitorule, şi patimii Tale.

Fericiţi veţi fi, când vă vor ocări și vă vor goni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clintit de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns şi catapeteasma Templului s-a rupt; munţii s-au cutremurat şi pietrele s-au despicat şi tâlharul cel credincios strigă cu noi, Mântuitorule: Pomeneşte-ne întru împărăţia Ta.

Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai spart, Doamne, şi socotindu-Te între cei morţi, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toţi din legăturile morţii, cu învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, Iubitorule de oameni şi strigăm Ţie: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, toţi credincioşii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură prin sine, nedespărţită şi neapropiată, prin care ne mântuim de focul muncilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. a Născătoarei

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără sămânţă, după trup, şi a rămas adevărat Fecioară nestricată şi după naştere; pe aceasta aducem Ţie spre rugăciune, Stăpâne Multmilostive, ca să se dăruiască iertare de greşale, celor ce strigă pururea: Pomeneşte-ne şi pe noi, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Prochimen, glasul al 4-lea: Împărţit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi.

Stih: Dumnezeule, Dumnezeul meu, ia aminte; pentru ce m-ai lăsat ?

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Evanghelia a 7-a, de la Matei: În vremea aceea ajungând ostaşii..., Sfârşitul: ...Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta.

A 7-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 27 - Răstignirea şi moartea lui Iisus

Matei XXVII, 33-54

În vremea aceea
33. Şi venind la locul numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpăţânii,
34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; şi, gustând, nu a voit să bea.
35. Iar după ce L-au răstignit, au împărţit hainele Lui, aruncând sorţi, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărţit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi".
36. Şi ostaşii, şezând, Îl păzeau acolo.
37. Şi deasupra capului au pus vina Lui scrisă: Acesta este Iisus, regele iudeilor.
38. Atunci au fost răstigniţi împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta şi altul de-a stânga.
39. Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-şi capetele,
40. Şi zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi! Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!
41. Asemenea şi arhiereii, bătându-şi joc de El, cu cărturarii şi cu bătrânii, ziceau:
42. Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, şi vom crede în El.
43. S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.
44. În acelaşi chip Îl ocărau şi tâlharii cei împreună-răstigniţi cu El.
45. Iar de la ceasul al şaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.
46. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?
47. Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă Acesta.
48. Şi unul dintre ei, alergând îndată şi luând un burete, şi umplându-l de oţet şi punându-l într-o trestie, Îi da să bea.
49. Iar ceilalţi ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.
50. Iar Iisus, strigând iarăşi cu glas mare, Şi-a dat duhul.
51. Şi iată, catapeteasma templului s-a sfâşiat în două de sus până jos, şi pământul s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat;
52. Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat.
53. Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora.

54. Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Şi se face citire. Apoi ***Psalmul 50***
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Şi după acesta, **Evanghelia a 8-a, de la Luca:** În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele..., Sfârşitul: ...din Galileea, stând departe, priveau acestea.

A 8-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 23 - Răstignirea lui Iisus. Tâlharul mântuit

Luca XXIII, 32-49

În vremea aceea
32. Şi erau duşi şi alţii, doi făcători de rele, ca să-i omoare împreună cu El.
33. Şi când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpăţânii, L-au răstignit acolo pe El şi pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta şi unul de-a stânga.
34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac. Şi împărţind hainele Lui, au aruncat sorţi.
35. Şi sta poporul privind, iar căpeteniile îşi băteau joc de El, zicând: Pe alţii i-a mântuit; să Se mântuiască şi pe Sine Însuşi, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu.
36. Şi Îl luau în râs şi ostaşii care se apropiau, aducându-I oţet.
37. Şi zicând: Dacă Tu eşti regele iudeilor, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi!
38. Şi deasupra Lui era scris cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti: Acesta este regele iudeilor.
39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniţi, Îl hulea zicând: Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi şi pe noi.
40. Şi celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că eşti în aceeaşi osândă?
41. Şi noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.
42. Şi zicea lui Iisus: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni în împărăţia Ta.
43. Şi Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în Rai.
44. Şi era acum ca la ceasul al şaselea şi întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
45. Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâşiat pe la mijloc.
46. Şi Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu. Şi acestea zicând, Şi-a dat duhul.
47. Iar sutaşul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost.
48. Şi toate mulţimile care veniseră la această privelişte, văzând cele întâmplate, se întorceau bătându-şi pieptul.

49. Şi toţi cunoscuţii Lui, şi femeile care Îl însoţiseră din Galileea, stăteau departe, privind acestea.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Şi îndată cântăm:

Tricântarea, facere a lui Cosma

Irmosul de două ori şi troparele pe 12 și pe urmă iar Irmosul într-amândouă stranele împreună.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea

Irmos: La Tine mânec, Cela ce pentru milostivire Te-ai micşorat pe Tine, Cel neschimbat, pentru cel căzut, şi până la patimă Te-ai plecat, Cela ce eşti fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Dacă şi-au spălat picioarele,şi mai-nainte s-au curăţit cu împărtăşirea dumnezeieştii Tale Taine, Hristoase, slugile Tale s-au suit acum împreună cu Tine, din Sion, la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-ai: Vedeţi prietenilor, nu vă tulburaţi; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins şi să fiu dat morţii de mâinile celor fărădelege; şi toţi vă veţi risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăşi, ca să mă vestiţi pe Mine iubitor de oameni.

Condac glasul al 8-lea: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Icos:Văzând mieluşeaua, Maria, pe Mieluşelul său trăgându-se la junghiere, mergea după Dânsul zdrobită, împreună şi cu alte femei, strigând aşa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Au doară este iarăşi altă nuntă în Cana şi acolo Te grăbeşti acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare merge-voi

cu Tine, Fiule, sau voi aştepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; Că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Sinaxar în sfânta şi marea vineri

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea vineri, prăznuim sfintele şi mântuitoarele şi Înfricoşatele patimi ale Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirile peste faţă, palmele, insultele, batjocorile, haina de porfiră, trestia, buretele, oţetul, piroanele, suliţa şi înainte de toate Crucea şi moartea, pe care le-a primit de bunăvoie pentru noi. Mai facem încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe Cruce de tâlharul recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire:
Deşi mort pe Cruce,
Eşti viu Dumnezeu,
Căci tu eşti, Cuvinte,
Fiu lui Dumnezeu !

Stihuri la tâlharul cel recunoscător:
Când tâlharul a strigat:
Doamne, pomeneşte-mă!
Atunci Raiul încuiat
Uşile şi-a descuiat.

După ce Domnul a fost vândut de prietenul şi ucenicul Lui cu treizeci de arginţi, a fost dus mai întâi la Ana arhiereul. Acesta L-a trimis la Caiafa, care L-a scuipat şi L-a lovit peste faţă; şi pe când îşi bătea joc şi râdea de El a auzit spunându-I-se: Profeţeşte-ne, cine Te-a lovit!

Acolo au venit şi doi martori mincinoşi care au mărturisit că Hristos a spus: Stricaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica şi că a spus că este Fiul lui Dumnezeu. Arhiereul şi-a rupt hainele neputând suferi aşa numita de el hulă.

Când s-a făcut ziuă L-au dus în pretoriu la Pilat, şi ei n-au intrat, spune Scriptura, ca să nu se spurce, ca să poată mânca Paştele.

Pilat a ieşit afară şi i-a întrebat: Care este vina lui ? Şi pentru că n-a găsit nici o vină în El, îl trimite la Caiafa; iar acesta îl trimite din nou la Pilat, căci şi Pilat se pornise spre uciderea Lui.

Pilat a spus: Luaţi-l voi şi răstigniţi-l şi după legea voastră judecaţi-l. Ei au spus iarăşi: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni. Prin aceste cuvinte au aţâţat pe Pilat ca să-L răstignească.

Pilat L-a întrebat pe Hristos dacă este împăratul iudeilor. El a mărturisit că este, dar este Împărat veşnic: Împărăţia Mea, a spus El, nu este din lumea aceasta ! Pilat, voind să-L libereze, le-a spus mai întâi că nu găseşte nici o vină deosebită în El, apoi le-a propus să elibereze pe unul din cei închişi. Iudeilor însă le-a fost mai drag Baraba decât Iisus.

În sfârşit Pilat L-a dat iudeilor, după ce mai întâi L-a biciuit pe Iisus. Este apoi dus de soldaţi, îmbrăcat cu hlamidă roşie, încununat cu cunună de spini şi în mâini i-au pus trestie.

Era batjocorit de soldaţi şi-I spuneau: Bucură-te, împăratul iudeilor! După ce L-au batjocorit aşa, Pilat a spus din nou: Nu găsesc în el nici o vină de moarte.

Ei însă au spus: Noi îl osândim pentru că s-a numit pe el Fiul lui Dumnezeu.
Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea.

Mulţimea a strigat lui Pilat: Răstigneşte-l, răstigneşte-l! Ei voiau să-L dea unei morţi necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună.

Pilat îşi bate joc oarecum de ei zicându-le: Pe împăratul vostru să-l răstignesc ?
Ei au răspuns: N-avem alt împărat decât pe Cezar! Evreii, pentru că n-au reuşit nimic cu hulele lor, aduc în discuţie pe Cezar ca cel puţin aşa să-şi sature furia lor. Într-adevăr au spus: Tot cel care se face pe sine împărat se împotriveşte Cezarului.

În timpul acesta femeia lui Pilat, înfricoşată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună: Să nu faci nimic dreptului acestuia! Ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopţii.

Pilat s-a spălat pe mâini, lepădându-se prin asta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat: Sângele lui peste noi şi peste copiii noştri! Dar dacă-l slobozeşti pe el nu eşti prieten Cezarului. Aşadar Pilat L-a legat, deşi ştia bine că-i nevinovat, L-a osândit la moarte pe Cruce, şi le-a slobozit pe Baraba.

Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginții a plecat şi ducându-se a luat o frânghie şi s-a spânzurat; în urmă s-a umflat mult şi a crăpat.

Ostaşii L-au bătut peste faţă cu trestia şi I-au pus în spate Crucea. Apoi au silit pe Simon Ciririneanul să-I ducă Crucea.

Au ajuns pe la ceasul al treilea în locul Căpățânii şi acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie şi el socotit un făcător de rele.

Pentru a-L înjosi, soldaţii au împărţit hainele Lui, iar pentru cămaşa sa, care era făcută dintr-o bucată şi nu avea nici o cusătură, au aruncat sorţi, săvârşind cea mai mare nelegiuire. Dar nu numai acestea, ci și pe când era pe Cruce îşi băteau joc de El, zicând; O, cel ce strici Templul şi în trei zile îl zideşti, mântuieşte-te pe tine ! Şi iarăşi; Pe alţii a mântuit, dar pe sine nu poate să se mântuiască. Şi iarăşi: Dacă eşti împăratul lui Israil, coboară-te acum de pe Cruce şi vom crede în tine !

Iudeii dacă ar fi crezut în cele ce spuneau, ar fi trebuit să se apropie de El fără nici o îndoială, căci într-adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israil, ci şi al întregii lumi.

Ce însemna oare întunecarea soarelui în ceasul al treilea şi în miezul zilei? Ce însemna cutremurarea pământului? Ce însemna despicarea pietrelor, care au mustrat învârtoşarea inimii iudeilor ? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credinţa în învierea obştească şi puterea Celui ce a pătimit? Ce însemna sfâşierea în două a catapetesmei templului, ca şi cum şi ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea şi pătimeşte acum ? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n-au putut fi văzute ?

Aşadar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeiescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al şaselea până în ceasul al noulea s-a făcut întuneric.

Longhin sutaşul, când a văzut aceste lucruri minunate şi mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare: Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta!

Unul dintre tâlhari îl insulta pe Iisus; celălalt însă, îl ţinea de rău cu asprime şi a mărturisit pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credinţa lui şi i-a făgăduit petrecerea în Rai împreună cu El.

În sfârşit, după ce a fost insultat din destul, Pilat a scris pe Cruce şi cuvintele: Împăratul iudeilor. Deşi iudeii s-au împotrivit să scrie aşa, zicând că el s-a numit împărat al iudeilor, totuşi Pilat a spus împotriva lor din nou: Ce-am scris, am scris!

Apoi Mântuitorul a strigat: Mi-e sete ! Ei au amestecat isop cu fiere şi l-au dat să-l bea. Şi spunând: Săvârşitu-s-a, înclinând capul şi-a dat Duhul.

Toţi s-au îndepărtat de acolo. Lângă Crucea Lui stătea numai Mama Lui şi sora ei, Maria lui Cleopa, pe care Ioachim i-o născuse lui Cleopa ce murise fără copii. Mai era încă şi Ioan, iubitul lui ucenic.

Nerecunoscătorii iudei, pentru că nu voiau să vadă trupurile pe Cruce au cerut lui Pliat (pentru că era marea zi a Paştelui şi era vineri) ca să sfărâme fluierele picioarelor osândiților spre a muri mai repede. Şi au sfărâmat fluierele picioarelor celor doi tâlhari, căci mai trăiau încă; dar când au venit la Iisus şi L-au văzut că şi murise, s-au oprit de a le mai sfărâma.

Unul dintre ostaşi, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins suliţa şi L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă şi îndată a ieşit sânge şi apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicaţie; sânge din pricina împărtăşirii cu dumnezeieştile sfințenii, iar apă din pricina botezului.

Aceasta a văzut-o Ioan şi a mărturisit-o şi adevărată este mărturisirea lui. El a fost de față la toate şi le-a văzut şi ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi minţit, n-ar fi scris şi cele care par că sunt spre necinstirea învăţătorului.

Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viaţă într-un vas Preasfântul şi dumnezeiescul sânge.

După ce s-au săvârşit aceste fapte mai presus de fire, pe înserate, Iosif din Arimateia, ucenic al Lui la început, care se ascunsese ca şi ceilalţi, s-a dus cu îndrăzneală la Pilat, pe care-l cunoştea, şi i-a cerut trupul lui Iisus.

Pilat i-a îngăduit să-l ia. Iar el, pogorându-l de pe Cruce, l-a dat jos cu multă evlavie. Pe când se lăsa noaptea, a venit Nicodim, aducând un amestec preparat de multă vreme din smirnă şi aloe. L-a înfăşurat în giulgiuri, după cum obişnuiau să facă iudeii şi l-a îngropat în apropiere în mormântul tăiat în piatră a lui Iosif, unde nu mai fusese îngropat nimeni înainte. S-a făcut asta ca nu cumva să se spună că altul a înviat, atunci când a înviat Hristos.

Evanghelistul a amintit de amestecul de aloe şi smirnă; aceste mirodenii aveau însuşirea de a lipi; şi s-a întrebuinţat amestecul de smirnă şi aloe ca să nu se creadă că a fost furat atunci când vor vedea giulgiurile şi mahrama lăsate în mormânt.

Într-adevăr, cum ar fi fost cu putinţă furtul, odată ce smirna şi aloea nu mai lăsau să se dezlipească giulgiurile de trup, deoarece se făceau una cu trupul, ca şi cum s-ar fi născut odată cu el ? Toate aceste fapte minunate s-au întâmplat vineri.

De asta purtătorii de Dumnezeu părinţi au rânduit ca vineri să facem pomenire de toate acestea cu zdrobire de inimă şi cu umilinţă.

Trebuie să se ştie că Domnul a fost răstignit în ziua a şasea a săptămânii, adică vineri, pentru motivul că la început omul a fost făcut în ziua a şasea.

- ⇒ *A fost răstignit în ceasul al şaselea din zi. Pentru că în acest ceas, după cum se spune, şi Adam şi-a întins mâinile şi s-a atins de pomul oprit şi a murit. Pentru asta trebuia să fie creat din nou omul în acelaşi ceas în care a fost zdrobit.*
- ⇒ *A fost răstignit în grădină, pentru că şi Adam a călcat porunca în grădina Raiului.*
- ⇒ *Băutura amară pe care a gustat-o Hristos preînchipuia gustarea lui Adam.*
- ⇒ *Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră.*
- ⇒ *Scuiparea şi purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră.*
- ⇒ *Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului.*
- ⇒ *Hlamida de purpură, îmbrăcămintea împărătească în locul hainelor de piele.*
- ⇒ *Piroanele, desăvârşita nemişcare a păcatului nostru.*
- ⇒ *Crucea, pomul cel din Rai.*
- ⇒ *Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii.*
- ⇒ *Suliţa arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc.*
- ⇒ *Apa din coastă este icoana botezului.*
- ⇒ *Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roşii, vechea patrie.*

Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos. Capul tuturora, se afla căpăţâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numeşte Locul Căpăţânii este aceasta: Pe vremea potopului, căpăţâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ şi colinda de colo colo despuiată de carne şi stingheră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau.

Solomon din respect pentru strămoşi împreună cu toată oastea a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a şi fost numit de atunci locul acela pardosit cu pietre.

Unii sfinți aleşi spun pe temeiul predaniei, că şi Adam a fost îngropat acolo de un înger. Aşadar acolo unde era stârvul, acolo s-a aşezat vulturul Hristos, veşnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

(Ectenie…)

Cântarea a 8-a

Irmos: Chipul răutăţii celei potrivnice lui Dumnezeu, dumnezeieştii tineri l-au defăimat; iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea celor fărădelege, sfătuieşte cele deşarte şi gândeşte să ucidă pe Cela ce ţine viaţa în mână. Pe carele toată făptura bine-L-cuvântează, slăvindu-L în veci.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: Scuturaţi acum somnul de la lumina ochilor şi la rugăciune privegheaţi, ca să nu pieriţi întru ispită; şi mai vârtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înţelege-Mă, Petre, pe Mine, pe carele toată făptura Mă binecuvântează, slăvindu-Mă în veci.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cuvânt spurcat niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voi muri ca un mulţumitor, de s-ar şi lepăda de Tine toţi. Că nu trupul şi sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie. Pe carele toată făptura bine Te cuvântează, slăvindu-Te în veci.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Adâncul înţelepciunii celei dumnezeieşti şi al ştiinţei, cu totul l-ai cercat şi noianul judecăţilor Mele nu l-ai ajuns, omule, Domnul a zis. Deci, fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine. Pe carele toată făptura Mă binecuvântează, slăvindu-Mă în veci.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Te lepezi Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujnică te va spăimânta, a zis Domnul. Dară plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe carele toată făptura Mă binecuvântează, slăvindu-Mă în veci.

Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Oastea cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăţi, a ucigaşilor de Dumnezeu, a venit la Tine, Hristoase, şi Te-au tras ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe carele slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Neînţelegând păgânii legea şi citind în zadar glasurile proorocilor, ca pe o oaie Te-au tras pe Tine, Stăpânul tuturor, să Te junghie fără dreptate pe Tine, pe carele Te slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Preoţii şi cărturarii împreună fiind răniţi de răutatea cea pizmătăreaţă, dat-au păgânilor ca un dar viaţa să o ucidă; adică pe Cel ce este din fire dătător de viață, pe carele slăvim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Înconjuratu-Te-au ca nişte câini mulţi şi Te-au lovit, împărate, cu palme peste obraz şi Te-au întrebat, mărturisind minciuni asupra Ta; ci toate răbdând, pe toţi i-ai mântuit.

Irmosul: Ceea ce eşti mai cinstită...

(Ectenie…)

Apoi, **Luminânda**, de trei ori: Într-o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în Rai; şi pe mine luminează-mă cu lemnul Crucii şi mă mântuieşte.

Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Apoi. **Evanghelia a noua, de la Ioan:** În vremea aceea, lângă Crucea lui Iisus..., Sfârşitul: ...vedea-vor pe Acela, pe care L-au împuns.

A 9-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 19 - Patimile Domnului. Răstignirea şi moartea lui Iisus

Ioan XIX, 25-37

În vremea aceea
25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.
28. După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.
29. Şi era acolo un vas plin cu oţet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oţet, l-au dus la gura Lui.
30. Deci după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul.
31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierele picioarelor şi să-i ridice.
32. Deci au venit ostaşii şi au zdrobit fluierele celui dintâi şi ale celuilalt, care era răstignit împreună cu el.
33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu I-au zdrobit fluierele.
34. Ci unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă.
35. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată; şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi.

36. Căci s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: "Nu I se va zdrobi nici un os".
37. Şi iarăşi altă Scriptură zice: "Vor privi la Acela pe care L-au împuns".

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Şi îndată: Toată suflarea să laude pe Domnul..., pe glasul al 3-lea. Punem **Stihirile** pe patru şi cântăm aceste Idiomele, glasul al 3-lea, repetând pe cea dintâi.

Două lucruri şi rele a făcut fiul meu cel întâi născut, Israil: Pe Mine, izvorul apei vieţii M-a părăsit, şi şi-a săpat luişi puţ sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Baraba l-a cerut şi l-a slobozit. Spăimânta-tu-s-a cerul de aceasta şi soarele şi-a ascuns razele; iar tu, Israile, nu te-ai ruşinat, ci morţii M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu ştiu ce au făcut. *(de două ori)*

Fiecare parte a Sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi: capul, spini; faţa, scuipări; fălcile, loviri cu palme; gura, gustarea oţetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgâneşti; spatele, biciuri şi mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pe Cruce; încheieturile, cuie şi coasta, suliţă. Cela ce ai pătimit pentru noi şi ne-ai mântuit pe noi din patimi; Carele Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, şi ne-ai înălţat, Atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clintit de frica puterii Tale. Că înălţându-Te astăzi, a pierit neamul iudeu. Catapeteasma Templului s-a rupt în două şi morţii din mormânturi au înviat; sutaşul văzând minunea, s-a înfricoşat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o Maică şi zicând: Cum nu voi plânge şi nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat? Cela ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de hainele Mele şi M-au îmbrăcat cu haină roşie; pus-au pe capul Meu cunună de spini şi Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca vasele olarului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Spatele Mele le-am dat spre bătăi şi faţa Mea nu o am întors despre scuipări. Înaintea judecăţii lui Pilat am stătut şi răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Apoi. **Evanghelia a zecea, de la Marcu:** În vremea aceea, a venit Iosif..., Sfârşitul: ...iar Maria Magdalena şi Maria lui Iosie priveau unde-L pun.

A 10-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 15 - Răstignirea şi îngroparea

Marcu XV, 43-47

În vremea aceea
43. Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.
44. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.
45. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.
46. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.
47. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Apoi: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... Şi îndată, Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului... Ecfonisul: Că Dumnezeul milelor...

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Şi îndată, **Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan:** În vremea aceea, Iosif din Arimateea..., Sfârşitul: ...pentru că mormântul acesta era aproape.

A 11-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 19 - Punerea în mormânt

Ioan XIX, 38-42

În vremea aceea
38. După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns,
de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat vo-
ie. Deci a venit şi a ridicat trupul Lui.
39. Şi a venit şi Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca
la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe.
40. Au luat deci trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum
este obiceiul de înmormântare la iudei.
41. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, şi în grădină un mormânt
nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.
42. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mor-
mântul era aproape.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Stihoavna

Apoi cântăm Stihoavna, **stihiri** idiomele, într-amândouă stranele împreună. Ceasul 1.

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cela ce ai răbdat de voie pentru noi, Doamne slavă Ţie.

Stih: Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.

Glasul al 2-lea: Poporul cel păgânesc şi fărădelege, pentru ce a cugetat cele deşarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cela ce este viaţa tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fărădelege şi S-a înălţat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legaţi care strigă: Îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pe Cruce, tânguindu-se cu milă, ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului zgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale: Amar mie, dumnezeiescule Fiu! Vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, mielul lui Dumnezeu? Pentru care cetele celor fără de trupuri s-au cuprins de spaimă, zicând: Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veci a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sământă, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău ? Nu sufăr a Te vedea fără dreptate răstignit. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi, cea de a treia zi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică şi cutremur asupra făpturii; de vreme ce şi pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit şi iadului ai poruncit să sloboadă din sine pe cei legaţi. Judecătorule al celor vii şi al celor morţi, Cela ce spre înoirea oamenilor ai venit să dai viață iar nu moarte, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Acum se înfinge condeiul răspunsului de judecată de la judecătorii cei nedrepţi, Iisus Se judecă şi Se osândeşte spre răstignire şi împreună pătimeşte făptura, văzând pe Domnul pe Cruce, Cela ce pătimeşti după firea trupului pentru mine, bunule Doamne, slavă Ţie.

Apoi: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm.

Apoi **Evanghelia a douăsprezecea, de la Matei:** Iar a doua zi, care vine după vineri..., Sfârşitul: ...şi au pecetluit piatra.

A 12-a Evanghelie a Patimilor

Capitolul 27 - Paza mormântului

Matei XXVII, 62-66

În ziua aceea
62. Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii şi fariseii la Pilat,
63. Zicând: Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viaţă: După trei zile Mă voi scula.
64. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vină şi să-L fure şi să spună poporului: S-a sculat din morţi. Şi va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.
65. Pilat le-a zis: Aveţi strajă; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi.
66. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

Şi sfârşindu-se Evanghelia se zice: ***Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!***

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului şi a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm

greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul glasul al 4-lea: Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău. Pe Cruce pironindu-Te şi cu suliţa împungându-Te nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ţie.

Apoi ectenia obişnuită şi Apolisul.

Rânduiala ceasurilor din Sfânta şi marea vineri

facere a lui Chiril, arhiepiscopul Alexandriei

La două ceasuri din zi trage clopotul şi se îmbracă preotul şi binecuvântând, începem:

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi, ***Doamne miluieşte*** *(de 12 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Și zicem aceşti Psalmi:

Psalmul 5
1. Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înţelege strigarea mea!
2. Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu şi Dumnezeul meu, căci către Tine, mă voi ruga, Doamne!
3. Dimineaţa vei auzi glasul meu; dimineaţa voi sta înaintea Ta şi mă vei vedea.
4. Că Tu eşti Dumnezeu, care nu voieşti fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce vicleneşte.

5. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toţi cei ce lucrează fără de lege.
6. Pierde-vei pe toţi cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaş şi pe viclean îl urăşte Domnul.
7. Iar eu, întru mulţimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închina-mă-voi spre sfânt locaşul Tău, întru frica Ta.
8. Doamne, povăţuieşte-mă întru dreptatea Ta din pricina duşmanilor mei! Îndreptează înaintea mea calea Ta.
9. Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deşartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc.
10. Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mulţimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne,
11. şi să se veselească toţi cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura şi le vei fi lor sălaş şi se vor lăuda cu Tine toţi cei ce iubesc numele Tău.
12. Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma bunei voiri ne-ai încununat pe noi.

Psalmul 2

1. Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat deşertăciuni?
2. S-au ridicat împăraţii pământului şi căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului şi a unsului Său, zicând:
3. « Să rupem legăturile lor şi să lepădăm de la noi jugul lor ».
4. Cel ce locuieşte în ceruri va râde de dânşii şi Domnul îi va batjocori pe ei!
5. Atunci va grăi către ei întru urgia Lui şi întru mânia Lui îi va tulbura pe ei;
6. Iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului.
7. Domnul a zis către Mine: "Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut!
8. Cere de la Mine şi-Ţi voi da neamurile moştenirea Ta şi stăpânirea Ta marginile pământului.
9. Le vei paşte pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!"
10. Şi acum împăraţi înţelegeţi! Învăţaţi-vă toţi, care judecaţi pământul!
11. Slujiţi Domnului cu frică şi vă bucuraţi de El cu cutremur.
12. Luaţi învăţătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul şi să pieriţi din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiţi toţi cei ce nădăjduiesc în El.

Psalmul 21

1. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greşelilor mele.
2. Dumnezeul meu, striga-voi ziua şi nu vei auzi, şi noaptea şi nu Te vei gândi la mine.

3. Iar Tu întru cele sfinte locuieşti, lauda lui Israel.
4. În Tine au nădăjduit părinţii noştri, nădăjduit-au în Tine şi i-ai izbăvit pe ei.
5. Către Tine au strigat şi s-au mântuit, în Tine au nădăjduit şi nu s-au ruşinat.
6. Iar eu sunt vierme şi nu om, ocara oamenilor şi defăimarea poporului.
7. Toţi cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând:
8. "Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voieşte pe el".
9. Că Tu eşti Cel ce m-ai scos din pântece, nădejdea mea, de la sânul maicii mele.
10. Spre Tine m-am aruncat de la naştere, din pântecele maicii mele Dumnezeul meu eşti Tu.
11. Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, şi nu este cine să-mi ajute.
12. Înconjuratu-m-au viţei mulţi, tauri graşi m-au împresurat.
13. Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpeşte şi răcneşte.
14. Ca apa m-am vărsat şi s-au risipit toate oasele mele.
15. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topeşte în mijlocul pântecelui meu.
16. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, şi limba mea s-a lipit de cerul gurii mele şi în ţărâna morţii m-ai coborât.
17. Că m-au înconjurat câini mulţi, adunarea celor vicleni m-a împresurat.
18. Străpuns-au mâinile mele şi picioarele mele.
19. Numărat-au toate oasele mele, iar ei priveau şi se uitau la mine.
20. Împărţit-au hainele mele loruşi şi pentru cămaşa mea au aruncat sorţi.
21. Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte.
22. Izbăveşte de sabie sufletul meu şi din gheara câinelui viaţa mea.
23. Izbăveşte-mă din gura leului şi din coarnele taurilor smerenia mea.
24. Spune-voi numele Tău fraţilor mei; în mijlocul adunării Te voi lăuda, zicând:
25. Cei ce vă temeţi de Domnul, lăudaţi-L pe El, toată seminţia lui Iacob slăviţi-L pe El!
26. Să se teamă de Dânsul toată seminţia lui Israel.
27. Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului,
28. Nici n-a întors fala Lui de la mine şi când am strigat către Dânsul, m-a auzit.
29. De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El.
30. Mânca-vor săracii şi se vor sătura şi vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului.
31. Îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului.
32. Şi se vor închina înaintea Lui toate seminţiile neamurilor.
33. Că a Domnului este împărăţia şi El stăpâneşte peste neamuri.

34. Mâncat-au şi s-au închinat toţi graşii pământului, înaintea Lui vor cădea toţi cei ce se coboară în pământ.
35. Şi sufletul meu în El viază, şi seminţia mea va sluji Lui.
36. Se va vesti Domnului neamul ce va să vină. Şi vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naşte şi ce a făcut Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia (de trei ori)

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tropar, glasul 1:Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s-a puterea vrăjmaşului. Că nici înger, nici om, ci Tu însuţi, Doamne, ne-ai mântuit pe noi; slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ce te vom chema, o, ceea ce eşti plină de dar! Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptăţii; Rai; că ai odrăslit floarea nestricăciunii; Fecioară; că ai rămas nestricată; Maică curată; că ai avut în sfintele tale braţe Fiu pe Dumnezeul tuturor. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi cântăm trei tropare din cele 12, repetându-le. Şi zicem întâi fără de stih. Aşa facem şi la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, zicem stihirile ce se arată. Iar la al treilea, zicem Slavă..., Şi acum....

Troparul, glasul al 8-lea, singur glasul: Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre mustrarea celor fărădelege şi soarele razele sale îşi ascunde, văzând pe Stăpânul răstignindu-Se.

Şi iar aceasta, în a două strană.

Apoi strana dintâi zice **stihul:** Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte ?

Şi cântăm acest **tropar:** Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase împărate, şi ca un miel fără de răutate, Te-ai pironit pe Cruce de bărbaţii cei fărădelege, pentru păcatele noastre, Iubitorule de oameni.

Stih: Înainte au stătut împăraţii pământului şi boierii s-au adunat într-una asupra Domnului şi asupra Unsului Lui.

Şi iar acel tropar îl cântăm şi în a doua strană.

Apoi strana cea dintâi:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *acelaşi glas*

Doamne, răbdând toate, aşa ai zis celor fărădelege ce Te-au prins: De aţi şi rănit pe Păstorul şi aţi risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar aş fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Ci rabd îndelung, ca să se plinească cele ce am arătat vouă prin proorocii Mei, cele nearătate şi ascunse. Doamne, slavă Ţie !

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimenul proorociei, glasul al 4-lea: Inima lui a adunat fărădelege luişi.

Stih: Fericit este cel ce înţelege spre săracul şi mişelul.

Din Proorocia lui Zaharia citire:

Cap. 11, Vers. 11-14; Cap. 18, Vers. 6-7;
Cap. 14, Vers. 6-9 şi 20-21.

Atunci am luat toiagul meu milostivire şi l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele. El a fost stricat în acea zi, iar neguţătorii de oi care mă luaseră zălog, înţeleseră că acesta a fost cuvântul Domnului. Şi le-am zis: Dacă credeţi de cuviinţă, daţi-mi simbria, iar dacă nu, să nu mi-o plătiţi. Şi mi-au cântărit simbria mea treizeci de arginţi. Atunci a grăit Domnul către mine: Aruncă-i olarului preţul acela scump cu care tu ai fost preţuit de către ei. Şi am luat cei treizeci de arginţi şi i-am aruncat olarului în casa lui. Apoi am rupt şi toiagul cel de-al doilea, „Legământ", ca să stric frăţia dintre Iuda şi Ierusalim. Şi dacă va fi întrebat: De unde ai rănile acestea la mâini? El va răspunde: Am fost lovit în casa prietenilor mei! Sabie, deşteaptă-te împotriva păstorului meu, împotriva tova-

răşului meu, zice Domnul Savaot. Bate păstorul ca să se risipească oile, iar eu îmi voi întoarce mâna mea împotriva celor mai mici. În vremea aceea nu va fi căldură, ci frig şi ger. Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o ştie; nu va fi zi şi noapte, ci în vremea serii va fi lumină. Iar în ziua aceea va izvorî din Ierusalim apă vie; un braţ se va îndrepta către marea cea de la răsărit, iar celălalt braţ, către marea cea de la apus. Şi va fi la fel şi vara şi iarna. Şi va fi Domnul împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur, aşijderea şi numele lui. În ziua aceea va fi scris pe oale şi căldări: Sfânt lui Dumnezeu! Şi vor fi căldările cele din casa Domnului ca şi cupele înaintea jertfelnicului. Şi orişice căldare din Ierusalim şi din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot. Şi vor veni toți cei ce vor să jertfească şi le vor lua şi vor fierbe carne şi nu va mai fi nici un neguţător în ziua aceea în casa Domnului Savaot.

Apoi Apostolul:

Din Cartea cea către Galateni, a Sfântului apostol Pavel, citire:

Cap. 6, Vers 14-18.

Fraţilor, eu nu voiesc să mă laud decât numai cu
14. Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, şi eu pentru lume!
15. Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.
16. Şi câţi vor umbla după dreptarul acesta - pace şi milă asupra lor şi asupra Israe-lului lui Dumnezeu!
17. De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus.
18. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraţilor! Amin.

Apoi **Evanghelia de la Matei:** În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă..., Sfârşitul: ...şi mama fiilor lui Zevedeu.

Matei 27, 1-56
1. Iar făcându-se dimineaţă, toţi arhiereii şi bătrânii poporului au ţinut sfat împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
2. Şi, legându-L, L-au dus şi L-au predat dregătorului Ponţiu Pilat.
3. Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit şi a adus înapoi arhiereilor şi bătrânilor cei treizeci de arginţi,

4. Zicând: Am greşit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne priveşte pe noi? Tu vei vedea.
5. Şi el, aruncând arginţii în templu, a plecat şi, ducându-se, s-a spânzurat.
6. Iar arhiereii, luând banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preţ de sânge.
7. Şi ţinând ei sfat, au cumpărat cu ei Ţarina Olarului, pentru îngroparea străinilor.
8. Pentru aceea s-a numit ţarina aceea Ţarina Sângelui, până în ziua de astăzi.
9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Şi au luat cei treizeci de arginţi, preţul celui preţuit, pe care l-au preţuit fiii lui Israel,
10. Şi i-au dat pe Ţarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
11. Iar Iisus stătea înaintea dregătorului. Şi L-a întrebat dregătorul, zicând: Tu eşti regele iudeilor? Iar Iisus i-a răspuns: Tu zici.
12. Şi la învinuirile aduse Lui de către arhierei şi bătrâni, nu răspundea nimic.
13. Atunci I-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?
14. Şi nu i-a răspuns lui nici un cuvânt, încât dregătorul se mira foarte.
15. La sărbătoarea Paştilor, dregătorul avea obiceiul să elibereze mulţimii un întemniţat pe care-l voiau.
16. Şi aveau atunci un vinovat vestit, care se numea Baraba.
17. Deci adunaţi fiind ei, Pilat le-a zis: Pe cine voiţi să vi-l eliberez, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Hristos?
18. Că ştia că din invidie L-au dat în mâna lui.
19. Şi pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui i-a trimis acest cuvânt: Nimic să nu-I faci Dreptului aceluia, că mult am suferit azi, în vis, pentru El.
20. Însă arhiereii şi bătrânii au aţâţat mulţimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă.
21. Iar dregătorul, răspunzând, le-a zis: Pe cine din cei doi voiţi să vă eliberez? Iar ei au răspuns: Pe Baraba.
22. Şi Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toţi au răspuns: Să fie răstignit!
23. A zis iarăşi Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau şi ziceau: Să fie răstignit!
24. Şi văzând Pilat că nimic nu foloseşte, ci mai mare tulburare se face, luând apă şi-a spălat mâinile înaintea mulţimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veţi vedea.
25. Iar tot poporul a răspuns şi a zis: Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri!
26. Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a biciuit şi L-a dat să fie răstignit.

27. Atunci ostaşii dregătorului, ducând ei pe Iisus în pretoriu, au adunat în jurul Lui toată cohorta,
28. Şi dezbrăcându-L de toate hainele Lui, I-au pus o hlamidă roşie.
29. Şi împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap şi în mâna Lui cea dreaptă trestie; şi, îngenunchind înaintea Lui îşi băteau joc de El, zicând: Bucură-Te, regele iudeilor!
30. Şi scuipând asupra Lui, au luat trestia şi-L băteau peste cap.
31. Iar după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de hlamidă, L-au îmbrăcat cu hainele Lui şi L-au dus să-L răstignească.
32. Şi ieşind, au găsit pe un om din Cirene, cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea Lui.
33. Şi venind la locul numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpăţânii,
34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; şi, gustând, nu a voit să bea.
35. Iar după ce L-au răstignit, au împărţit hainele Lui, aruncând sorţi, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărţit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi".
36. Şi ostaşii, şezând, Îl păzeau acolo.
37. Şi deasupra capului au pus vina Lui scrisă: Acesta este Iisus, regele iudeilor.
38. Atunci au fost răstigniţi împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta şi altul de-a stânga.
39. Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-şi capetele,
40. Şi zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi! Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!
41. Asemenea şi arhiereii, bătându-şi joc de El, cu cărturarii şi cu bătrânii, ziceau:
42. Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, şi vom crede în El.
43. S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.
44. În acelaşi chip Îl ocărau şi tâlharii cei împreună-răstigniţi cu El.
45. Iar de la ceasul al şaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.
46. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?
47. Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă Acesta.
48. Şi unul dintre ei, alergând îndată şi luând un burete, şi umplându-l de oţet şi punându-l într-o trestie, Îi da să bea.
49. Iar ceilalţi ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.
50. Iar Iisus, strigând iarăşi cu glas mare, Şi-a dat duhul.

51. Şi iată, catapeteasma templului s-a sfâşiat în două de sus până jos, şi pământul s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat;
52. Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor adormiţi s-au sculat.
53. Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora.
54. Iar sutaşul şi cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!
55. Şi erau acolo multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileea pe Iisus, slujindu-I,
56. Între care era Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosi, şi mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi: Paşii mei îndreptează-i după cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească toată fărădelegea. Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale. Faţa Ta arătă-o peste robul Tău şi mă învaţă îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviinţa Ta.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Condac, glasul al 8-lea: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Apoi: ***Doamne miluieşte*** *(de 40 de ori)*

Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-răbdătorule, Multmilostive şi mult îndurate; Carele pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, carele pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi, Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu Sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

[Întru numele Domnului binecuvântează părinte. Preotul zice: Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...,]

Apoi rugăciunea:Hristoase, lumina cea adevărată, carele luminezi şi sfinţeşti pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feţei Tale; ca într-însa să

vedem lumina cea neapropiată. Şi îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin.

Ceasul al treilea

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 34
1. Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine;
2. Apucă arma şi pavăza şi scoală-Te întru ajutorul meu;
3. Scoate sabia şi închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: "Mântuirea ta sunt Eu!"
4. Să fie ruşinaţi şi înfruntaţi cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce gândesc rău de mine.
5. Să fie ca praful în faţa vântului şi îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric şi alunecare şi îngerul Domnului să-i prigonească.
6. Că în zadar au ascuns de mine groapa laţului lor, în deşert au ocărât sufletul meu.
7. Să vină asupra lor laţul pe care nu-l cunosc şi cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei; şi chiar în laţul lor să cadă.
8. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea lui.
9. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea ţie? Cel ce izbăveşte pe sărac din mâna celor mai tari decât el şi pe sărac şi pe sărman de cei ce-l răpesc pe el.
10. S-au sculat martori nedrepţi şi de cele ce nu ştiam m-au întrebat.
11. Răsplătit-au mie rele pentru bune şi au vlăguit sufletul meu.
12. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac şi am smerit cu post sufletul meu şi rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce.
13. Ca şi cu un vecin, ca şi cu un frate al nostru aşa de bine m-am purtat; ca şi cum aş fi jelit şi m-aş fi întristat, aşa m-am smerit.
14. Dar împotriva mea s-au veselit şi s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătăi şi n-am ştiut; risipiţi au fost şi nu s-au căit.
15. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâşnit împotriva mea cu dinţii lor.
16. Doamne, când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea, de la lei, viaţa mea.

17. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda.
18. Să nu se bucure de mine cei ce mă duşmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar şi fac semn cu ochii.
19. Că mie de pace îmi grăiau şi asupra mea vicleşuguri gândeau.
20. Lărgitu-şi-au împotriva mea gura lor; zis-au: "Bine, bine, văzut-au ochii noştri".
21. Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine.
22. Scoală-Te, Doamne şi ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu şi Domnul meu, spre pricina mea.
23. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne Dumnezeul meu şi să nu se bucure de mine.
24. Să nu zică întru inimile lor: "Bine, bine, sufletului nostru", nici să zică: "L-am înghiţit pe el".
25. Să fie ruşinaţi şi înfruntaţi deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu ruşine şi ocară cei ce se laudă împotriva mea.
26. Să se bucure şi să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea şi să spună pururea: "Slăvit să fie Domnul, Cel ce voieşte pacea robului Său!"
27. Şi limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

Psalmul 108

1. Dumnezeule, lauda mea n-o ţine sub tăcere. Că gura păcătosului şi gura vicleanului asupra mea s-au deschis.
2. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană şi cu cuvinte de ură m-au înconjurat şi s-au luptat cu mine în zadar.
3. În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam.
4. Pus-au împotriva mea rele în loc de bune şi ură în locul iubirii mele.
5. Pune peste dânsul pe cel păcătos şi diavolul să stea de-a dreapta lui.
6. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat.
7. Să fie zilele lui puţine şi dregătoria lui să o ia altul;
8. Să ajungă copiii lui orfani şi femeia lui văduvă;
9. Să fie strămutaţi copiii lui şi să cerşească; să fie scoşi din curţile caselor lor;
10. Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinii ostenelile lui;
11. Să nu aibă sprijinitor şi nici orfanii lui miluitor;
12. Să piară copiii lui şi într-un neam să se stingă numele lui;
13. Să se pomenească fărădelegea părinţilor lui înaintea Domnului şi păcatul maicii lui să nu se şteargă;
14. Să fie înaintea Domnului pururea şi să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu şi-a adus aminte să facă milă.
15. Şi a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac şi pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare.

16. Şi a iubit blestemul şi va veni asupra lui; şi n-a voit binecuvântarea şi se va îndepărta de la el.
17. Şi s-a îmbrăcat cu blestemul ca şi cu o haină şi a intrat ca apa înlăuntrul lui şi ca untdelemnul în oasele lui.
18. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă şi ca un brâu cu care pururea se încinge.
19. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului şi grăiesc rele împotriva sufletului meu.
20. Dar Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta.
21. Izbăveşte-mă, că sărac şi sărman sunt eu şi inima mea s-a tulburat înlăuntrul meu.
22. Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur.
23. Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului
24. Şi eu am ajuns lor ocară. M-au văzut şi au clătinat cu capetele lor.
25. Ajută-mă, Doamne Dumnezeul meu, mântuieşte-mă, după mila Ta,
26. Şi să cunoască ei că mâna Ta este aceasta şi Tu, Doamne, ai făcut-o pe ea.
27. Ei vor blestema şi Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se ruşineze, iar robul Tău să se veselească.
28. Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară şi cu ruşinea lor ca şi cu un veşmânt să se învelească.
29. Lăuda-voi pe Domnul foarte cu gura mea şi în mijlocul multora Îl voi prea slăvi pe El,
30. Că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia *(de trei ori)*

Troparul, glasul al 6-lea: Doamne, iudeii Te-au judecat spre moarte, pe Tine, viaţa tuturor. Cei ce au trecut pedeștri Marea Roşie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, şi cei ce au supt miere din piatră, fiere Ţi-au adus. Ci Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozeşti pe noi din robia vrăjmaşului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână, cu Sfinţii apostoli, să miluiască sufletele noastre.

Și cântăm trei **Tropare** din cele 12, repetându-le. Glasul al 8-lea.

Pentru frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul şi cel de aproape al Tău, Petru şi plângând, aşa a strigat: Să nu treci lacrimile mele; că am zis că voi păzi credinţa, Îndurate, şi nu o am păzit. Şi pocăinţa noastră aşa o primeşte şi ne miluieşte pe noi.

Tot aceasta.

Apoi, **Stih:** Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înţelege strigarea mea.

Mai-nainte de cinstita răstignire, ostaşii batjocorindu-Te, Doamne, oştile cele fără de trupuri s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai zugrăvit pământul cu flori; şi cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cela ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, și marea milă, slavă Ție.

Stih: Ia aminte glasul rugăciunii mele.

Tot acest tropar.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Când Te trăgeau spre Cruce, aşa ai strigat, Doamne: Pentru care lucru vreţi să Mă răstigniţi, iudei? Pentru că am întărit pe slăbănogii voştri ? Pentru că am înviat pe morţii voştri, ca din somn? Pe ceea ce-i curgea sânge o am tămăduit; pe hananeanca o am miluit. Dar pentru care lucru vreţi să Mă omorâţi, iudei? Ci veţi vedea pe Hristos, pe carele împungeţi acum, călcătorilor de lege.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimen, glasul al 4-lea : Că eu spre bătăi gata sunt şi durerea mea înaintea mea este pururea.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuţimea Ta să mă cerţi.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 50, Vers. 4-11.

Domnul Dumnezeu mi-a dat mie limbă de ucenic ca să nu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineaţă El deşteaptă, trezeşte urechea mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu mi-a deschis mie urechi, dar eu nu m-am împotrivit şi nici nu m-am dat înapoi. Spatele mele le-am dat spre bătăi şi fălcile mele spre pălmuiri şi faţa mea nu o am întors de către ruşinea scuipărilor. Şi Domnul Dumnezeu mi-a ajutat şi nu am fost ruşinat. Pentru aceasta am şi întărit faţa mea ca o cremene, căci ştiam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul meu este aproape. Cine vrea să se năpustească asupra mea? Să ne măsurăm împreună! Cine este potrivnicul meu ? Să se apropie! Iată Domnul, Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine

mă va osândi ? Iată ca un veşmânt vechi toţi se vor prăpădi şi molia îl va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul slugii sale! Cel care umblă în întuneric şi fără lumină, să nădăjduiască întru numele Domnului şi să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi, toţi care aprindeţi focul şi pregătiţi săgeţi arzătoare, aruncaţi-vă în focul săgeţilor voastre pe care l-aţi aprins! Din mâna mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veţi fi culcaţi!

Apoi Apostolul:

Din Cartea cea către Romani, a Sfântutui apostol Pavel, citire:

Cap. 5, Vers. 6-10.

Fraţilor,
6. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioşi, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioşi.
7. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăşte cineva să moară.
8. Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea Lui faţă de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoşi.
9. Cu atât mai vârtos, deci, acum, fiind îndreptaţi prin sângele Lui, ne vom izbă-vi prin El de mânie.
10. Căci dacă, pe când eram vrăjmaşi, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moa-rtea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcaţi fiind, ne vom mântui prin viaţa Lui.

Evanghelia de la Marcu: În vremea aceea, ostaşii au dus pe Iisus..., Sfârşitul: ...care veniseră împreună cu El la Ierusalim.

Marcu 15, 16-41
16. Iar ostaşii L-au dus înăuntrul curţii, adică în pretoriu, şi au adunat toată cohorta.
17. Şi L-au îmbrăcat în purpură şi, împletindu-I o cunună de spini, I-au pus-o pe cap.
18. Şi au început să se plece în faţa Lui, zicând: Bucură-Te regele iudeilor!
19. Şi-L băteau peste cap cu o trestie şi-L scuipau şi, căzând în genunchi, I se închinau.
20. Şi după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de purpură şi L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Şi L-au dus afară ca să-L răstignească.
21. Şi au silit pe un trecător, care venea din ţarină, pe Simon Cirineul, tatăl lui Alexandru şi al lui Ruf, ca să ducă crucea Lui.

22. Şi L-au dus la locul zis Golgota, care se tălmăceşte "locul Căpăţânii".
23. Şi I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat.
24. Şi L-au răstignit şi au împărţit între ei hainele Lui, aruncând sorţi pentru ele, care ce să ia.
25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
26. Şi vina Lui era scrisă deasupra: Regele iudeilor.
27. Şi împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul de-a dreapta şi altul de-a stânga Lui.
28. Şi s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit.
29. Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-şi capetele şi zicând: Huu! Cel care dărâmi templul şi în trei zile îl zideşti.
30. Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi, coborându-Te de pe cruce!
31. De asemenea şi arhiereii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alţii a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!
32. Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca să vedem şi să credem. Şi cei împreună răstigniţi cu El Îl ocărau.
33. Iar când a fost ceasul al şaselea, întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
34. Şi la al nouălea ceas, a strigat Iisus cu glas mare: Eloi, Eloi, lama sabahtani?, care se tălmăceşte: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?
35. Iar unii din cei ce stăteau acolo, auzind, ziceau: Iată, îl strigă pe Ilie.
36. Şi, alergând, unul a înmuiat un burete în oţet, l-a pus într-o trestie şi I-a dat să bea, zicând: Lăsaţi să vedem dacă vine Ilie ca să-L coboare.
37. Iar Iisus, scoţând un strigăt mare, Şi-a dat duhul.
38. Şi catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos.
39. Iar sutaşul care stătea în faţa Lui, văzând că astfel Şi-a dat duhul, a zis: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!
40. Şi erau şi femei care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel Mic şi a lui Iosi, şi Salomeea,
41. Care, pe când era El în Galileea, mergeau după El şi Îi slujeau, şi multe altele care se suiseră cu El la Ierusalim.

Şi după aceasta, citim tâlcuirea de la Matei: Cuvântul pentru Cruce.

Apoi: Domnul Dumnezeu bine este cuvântat, bine este cuvântat Domnul; din zi în zi să sporească nouă Dumnezeul mântuirilor noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeu a mântuit.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Condac: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte! *(de 40 de ori)*

Rugăciunea: Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-răbdătorule, Multmilostive şi mult îndurate; Carele pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, Carele pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi, Doamne, pri-

meşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu Sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

[Întru numele Domnului, binecuvântează părinte. Preotul: Dumnezeule milostivește-Te spre noi...,]

Apoi rugăciunea: Stăpâne, Dumnezeule, Părinte Atotputernice, Doamne Fiule, unule născut, Iisuse Hristoase şi Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o putere, miluieşte-mă pe mine păcătosul; şi cu judecăţile care ştii, mântuieşte-mă pe mine nevrednicul robul Tău; că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin.

Şi îndată începe al şaselea ceas.

Ceasul al şaselea

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 53

1. Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă.
2. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele!
3. Că străinii s-au ridicat împotriva mea şi cei tari au căutat sufletul meu şi n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor.
4. Dar iată, Dumnezeu ajută mie şi Domnul este sprijinul sufletului meu.
5. Întoarce-va cele rele vrăjmaşilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei.

6. De bunăvoie voi jertfi ţie; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun,
7. Că din tot necazul m-ai izbăvit şi spre vrăjmaşii mei a privit ochiul meu.

Psalmul 139

1. Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean şi de omul nedrept mă izbăveşte,
2. Care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război.
3. Ascuţit-au limba lor ca a şarpelui; venin de aspidă sub buzele lor.
4. Păzeşte-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă de la oamenii nedrepţi, care au gândit să împiedice paşii mei.
5. Pusu-mi-au cei mândri cursă mie şi funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală.
6. Zis-am Domnului: "Dumnezeul meu eşti Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele".
7. Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război.
8. Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftei mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăseşti, ca să nu se trufească.
9. Vârful laţului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei!
10. Să cadă peste ei cărbuni aprinşi; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda.
11. Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire.
12. Ştiu că Domnul va face judecată celui sărac şi dreptate celor sărmani;
13. Iar drepţii vor lăuda numele Tău şi vor locui cei drepţi în faţa Ta.

Psalmul 90

1. Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăşlui.
2. Va zice Domnului: "Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul".
3. Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor şi de cuvântul tulburător.
4. Cu spatele te va umbri pe tine şi sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui.
5. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua,
6. De lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază.
7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.
8. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea.
9. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie.
10. Nu vor veni către tine rele şi bătaie nu se va apropia de locaşul tău.
11. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.

12. Pe mâini te vor înălţa ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.
13. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur.
14. "Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu.
15. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz şi-l voi scoate pe el şi-l voi slăvi.
16. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, şi-i voi arăta lui mântuirea Mea".

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia! *(de trei ori)*

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Troparul, glasul al 2-lea: Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins prea curatele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce strigă: Doamne, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Că nu avem îndrăzneală pentru multe păcatele noastre, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoşilor, Preacurată, că milostiv este şi poate să mântuiască, Cela ce a primit a pătimi pentru noi.

Şi cântăm trei **tropare** din cele 12, glasul al 8-lea, repetându-le.

Aceasta zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Şi cu ce Mi-aţi răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oţet; în loc ca să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi mai răbda, chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi Eu voi dărui viaţa veşnică. (de două ori)

Apoi **Stih:** Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oțet.

Legiuitorii lui Israil, iudei şi farisei, ceata apostolilor strigă către voi: Iată Biserica pe care voi aţi stricat-o, iată Mielul pe carele L-aţi răstignit şi L-aţi dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înşelaţi iudei, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare şi în pustie v-a hrănit. Acesta este viaţa şi lumina şi pacea lumii.

Stih: Mântuieşte-mă Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Şi tot Stihira aceasta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Veniţi purtătoare de Hristos, popoare, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoţii cei fărădelege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morţii pe Cuvântul cel fără de moarte şi dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul căpăţânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile învierea Mea cea din morţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimen, glasul al 4-lea: Doamne, Domnul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul.

Stih: Că s-a înălţat mare cuviinţa Ta mai presus de ceruri.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 52, Vers. 13. Cap. 54, Vers. 1.

Aşa zice Domnul: Iată că sluga Mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei! Precum mulţi s-au spăimântat de el, şi principi s-au sculat împotriva lui, aşa de schimonosită îi era înfățișarea lui, şi chipul lui atât de fără asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi şi pricină de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s-a povestit şi ceea ce n-au auzit, înţeleg. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos, dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asupra-şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s-a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fără-

delegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile lui noi toţi ne-am vindecat. Toţi umblau rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s-a supus, şi nu şi-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat şi neamul lui cine îl va spune ? Căci s-a luat de pe pământ viaţa lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fărădelege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nici o nedreptate, şi nici înşelăciune n-a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l zdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, îşi va lungi viaţa şi lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mulțumire, se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga Mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îl voi da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru noi păcătoşi şi-a dat viaţa. Veseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te zvârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat zice Domnul.

Apoi, Apostolul.

Din Cartea cea către Evrei, a Sfântului apostol Pavel, citire:

Cap. 2, Vers. 11-18.

Fraţilor,
11. Pentru că şi Cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc, dintr-Unul sunt toţi; de aceea nu se ruşinează să-i numească pe ei fraţi,
12. Zicând: "Spune-voi fraţilor mei numele Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda".
13. Şi iarăşi: "Eu voi fi încrezător în El"; şi iarăşi: "Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu".
14. Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtaşi sângelui şi trupului, în acelaşi fel şi El S-a împărtăşit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe diavolul,
15. Şi să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea în robie toată viaţa.
16. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânţa lui Avraam a luat.

17. Pentru aceea, dator era întru toate să Se asemene fraţilor, ca să fie milostiv şi credincios arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru curăţirea păcatelor poporului.
18. Căci prin ceea ce a pătimit, fiind El însuşi ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute.

Apoi **Evanghelia de la Luca:** În vremea aceea, duceau împreună cu Iisus doi făcători de rele..., Sfârşitul: ...din Galileea; stând de departe priveau acestea.

Luca 23, 32-49
32. Şi erau duşi şi alţii, doi făcători de rele, ca să-i omoare împreună cu El.
33. Şi când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpăţânii, L-au răstignit acolo pe El şi pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta şi unul de-a stânga.
34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac. Şi împărţind hainele Lui, au aruncat sorţi.
35. Şi sta poporul privind, iar căpeteniile îşi băteau joc de El, zicând: Pe alţii i-a mântuit; să Se mântuiască şi pe Sine Însuşi, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu.
36. Şi Îl luau în râs şi ostaşii care se apropiau, aducându-I oţet.
37. Şi zicând: Dacă Tu eşti regele iudeilor, mântuieşte-Te pe Tine Însuţi!
38. Şi deasupra Lui era scris cu litere greceşti, latineşti şi evreieşti: Acesta este regele iudeilor.
39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniţi, Îl hulea zicând: Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi şi pe noi.
40. Şi celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că eşti în aceeaşi osândă?
41. Şi noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.
42. Şi zicea lui Iisus: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni în împărăţia Ta.
43. Şi Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în rai.
44. Şi era acum ca la ceasul al şaselea şi întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
45. Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâşiat pe la mijloc.
46. Şi Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu. Şi acestea zicând, Şi-a dat duhul.
47. Iar sutaşul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost.
48. Şi toate mulţimile care veniseră la această priveliște, văzând cele întâmplate, se întorceau bătându-şi pieptul.

49. Şi toţi cunoscuţii Lui, şi femeile care Îl însoţiseră din Galileea, stăteau departe, privind acestea.

După acestea, citirea.

Apoi: Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui Tău. Doamne, izbăveşte-ne pe noi şi curăţeşte păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Condac: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm, că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte! *(de 40 ori).*

Rugăciunea: Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-răbdătorule, Multmilostive şi mult îndurate; Carele pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, Carele pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi, Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu Sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

[Întru numele Domnului, binecuvântează părinte. Preotul: Dumnezeule milostiveș-te-Te spre noi...,]

Apoi **rugăciunea Sfântului Vasilie cel mare:**

Dumnezeule şi Doamne al puterilor şi a toată făptura Ziditorule; carele pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe unul născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; şi prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt. Şi ai biruit întru Dânsul stăpâniile şi puterile întunericului. Însuţi, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primeşte şi acestea ale noastre, păcătoşilor, rugăciuni de mulţumire şi de cerere; şi ne izbăveşte pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare şi întunecată; şi de toţi cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre şi nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta răneşte

sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând şi cu lumina cea de la Tine povăţuiţi fiind, la Tine, lumina cea neapropiată şi pururea fiitoare, privind, neîncetată mărturisire şi mulţumire Ţie să înălţăm, Tatălui Celui fără început, împreună cu unul născut Fiul Tău şi cu Preasfântul şi bunul şi de viață făcătorul Duhul Tău; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Citim îndată şi ceasul al nouălea.

Ceasul al nouălea

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 68

1. Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.
2. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care nu are fund;
3. Intrat-am în adâncurile mării şi furtuna m-a potopit.
4. Ostenit-am strigând, amorţit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu.
5. Înmulţitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar.
6. Întăritu-s-au vrăjmaşii mei, cei ce mă prigonesc pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit.
7. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea şi greşelile mele de la Tine nu s-au ascuns.
8. Să nu fie ruşinaţi, din pricina mea, cei ce Te aşteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntaţi pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel.
9. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.
10. Înstrăinat am fost de fraţii mei şi străin fiilor maicii mele,
11. Că râvna casei Tale m-a mâncat şi ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea.
12. Şi mi-am smerit cu post sufletul meu şi mi-a fost spre ocară mie.
13. Şi m-am îmbrăcat cu sac şi am ajuns pentru ei de batjocură.
14. Împotriva mea grăiau cei ce şedeau în porţi şi despre mine cântau cei ce beau vin.
15. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne, am strigat la timp bineplăcut.
16. Dumnezeule, întru mulţimea milei Tale auzi-mă, întru adevărul milei Tale.

17. Mântuieşte-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăveşte-mă de cei ce mă urăsc şi din adâncul apelor,
18. Ca să nu mă înece vâltoarea apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-şi închidă peste mine adâncul gura lui.
19. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulţimea îndurărilor Tale caută spre mine.
20. Să nu-ţi întorci faţa Ta de la credinciosul Tău, când mă necăjesc. Degrabă mă auzi.
21. Ia aminte la sufletul meu şi-l mântuieşte pe el; din mâinile vrăjmaşilor mei izbăveşte-mă,
22. Că Tu cunoşti ocara mea şi ruşinea mea şi înfruntarea mea;
23. Înaintea Ta sunt toţi cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări şi necaz,
24. Şi am aşteptat pe cel ce m-ar milui şi nu era şi pe cei ce m-ar mângâia şi nu i-am aflat.
25. Şi mi-au dat spre mâncarea mea fiere şi în setea mea m-au adăpat cu oţet.
26. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire şi sminteală;
27. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă şi spinarea lor pururea o gârboveşte;
28. Varsă peste ei urgia Ta şi mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei;
29. Facă-se curtea lor pustie şi în locaşurile lor să nu fie locuitori;
30. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit şi au înmulţit durerea rănilor lui.
31. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor şi să nu intre întru dreptatea Ta;
32. Şterşi să fie din cartea celor vii şi cu cei drepţi să nu se scrie.
33. Sărac şi îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească!
34. Lăuda-voi numele Dumnezeului meu cu cântare şi-L voi prea mări pe El cu laudă;
35. Şi-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât viţelul tânăr, căruia îi cresc coarne şi unghii.
36. Să râdă săracii şi să se veselească; cântaţi lui Dumnezeu şi viu va fi sufletul vostru!
37. Că a auzit pe cei săraci Domnul şi pe cei ferecaţi în obezi ai Săi nu i-a urgisit.
38. Să-L laude pe El cerurile şi pământul, marea şi toate câte se târăsc în ea.
39. Că Dumnezeu va mântui Sionul şi se vor zidi cetăţile lui Iuda şi vor locui acolo şi-l vor moşteni pe el;
40. Şi seminţia credincioşilor Lui îl va stăpâni pe el şi cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

Psalmul 69

1. Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuţi mie grăbeşte-Te!
2. Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce caută sufletul meu;

3. Să se întoarcă înapoi şi să se ruşineze cei ce-mi voiesc mie rele;
4. Întoarcă-se îndată ruşinaţi cei ce-mi grăiesc mie: "Bine, bine!"
5. Să se bucure şi să se veselească de Tine toţi cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, şi să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: "Slăvit să fie Domnul!"
6. Iar eu sărac sunt şi sărman, Dumnezeule, ajută-mă!
7. Ajutorul meu şi Izbăvitorul meu eşti Tu, Doamne, nu zăbovi!

Psalmul 85

1. Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi, că sărac şi necăjit sunt eu.
2. Păzeşte sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuieşte, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduieşte în Tine.
3. Miluieşte-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veseleşte sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu.
4. Că Tu, Doamne, bun şi blând eşti şi mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine.
5. Ascultă, Doamne, rugăciunea mea şi ia aminte la glasul cererii mele.
6. În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit.
7. Nu este asemenea ţie între dumnezei, Doamne şi nici fapte nu sunt ca faptele Tale.
8. Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut şi se vor închina înaintea Ta, Doamne şi vor slăvi numele Tău.
9. Că mare eşti Tu, Cel ce faci minuni, Tu eşti singurul Dumnezeu.
10. Povăţuieşte-mă, Doamne, pe calea Ta şi voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău.
11. Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea şi voi slăvi numele Tău în veac.
12. Că mare este mila Ta spre mine şi ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos.
13. Dumnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea şi adunarea celor tari a căutat sufletul meu şi nu Te-au pus pe Tine înaintea lor.
14. Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat şi milostiv eşti; îndelung-răbdător şi mult-milostiv şi adevărat.
15. Caută spre mine şi mă miluieşte, dă tăria Ta slugii Tale şi mântuieşte pe fiul slujnicei Tale.
16. Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc şi să se ruşineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat şi m-ai mângâiat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia *(de 3 ori)*

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Troparul, glasul al 8-lea: Văzând tâlharul pe începătorul vieţii pe Cruce spânzurând, a zis: De n-ar fi fost Dumnezeu cel ce S-a întrupat, carele cu noi S-a răstignit, nu şi-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clintit pământul cutremurându-se. Ci, Cela ce toate le-ai suferit, pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, carele cu moartea pe moarte ai prădat şi învierea ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Şi cântăm trei **tropare** din cele 12. Glasul al 7-lea.

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului şi al pământului spânzurat pe Cruce, soarele întunecându-se şi ziua iarăşi în noapte schimbându-se şi pământul scoţând afară din mormânturi trupurile morţilor. Cu care ne închinăm Ţie, mântuieşte-ne pe noi. (de două ori)

Apoi **Stih**, glasul al 2-lea: Împărțit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorți.

Când au pironit pe Cruce cei fărădelege pe Domnul slavei, a strigat către dânşii: Cu ce v-am mâhnit pe voi ? Sau cu ce v-am mâniat ? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz ? Şi acum pentru ce-mi răsplătiţi Mie cu cele rele în loc de bune? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-aţi pironit; în locul norului, mormânt Mi-aţi săpat; în loc de mană, Mi-aţi adus fiere; în loc de apă, cu oţet M-aţi adăpat. De acum voi chema alte neamuri şi acelea Mă vor prea slăvi, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere şi spre setea Mea M-au adăpat cu oţet.

Şi tot aceeaşi Stihiră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Astăzi S-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini S-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă S-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane S-a pironit mirele Bisericii. Cu suliţă S-a împuns Fiul Fecioarei. Închină-mu-ne patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă și slăvită învierea Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Prochimen, glasul al 6-lea: Zis-a cel nebun întru inima sa, nu este Dumnezeu.

Stih: Nu este cel ce face bine, nu este până la unul.

Din proorocia lui Ieremia, citire:

Cap 11, Vers 18-23; Cap. 12, Vers. 1-5, 9-11. 14-15.

Domnul mi-a descoperit ca să ştiu şi mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând; dus la junghiere, nici nu ştiam, că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui şi să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu se mai pomenească. Dar Tu, Doamne al puterilor Judecătorul cel drept, Cel ce cerci inimile şi cele dinlăuntru, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că Ţi-am încredinţat pricina mea. De aceea aşa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu şi zic: Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre. De aceea aşa zice Domnul Savaot: Iată, îi voi cerceta şi tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor şi fiicele lor vor muri de foame: nu va rămâne rămăşiţă de la dânşii, căci voi aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul cercetării lor. De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi pe partea Ta, şi totuşi, de dreptate voi să grăiesc cu Tine: Pentru ce calea necredincioşilor este cu izbândă şi pentru ce toţi călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit şi ei au prins rădăcini, au crescut şi au făcut roade şi Tu eşti aproape numai de buzele lor, iar de inima lor eşti departe. Pe mine însă nu mă ştii, Doamne, mă vezi şi cerci cum îmi este inima faţă de Tine. Osebeşte-i dar, ca pe nişte oi de junghiat, şi pregăteşte-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli țara şi iarba de prin toate ţarinile se va usca? Dobitoacele şi păsările pier pentru necredinţa locuitorilor ei, căci aceştia zic: Domnul nu vede căile noastre! Dacă alergând cu cei pedeştri, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu

caii? Strângeţi-vă şi vă duceţi toate fiarele câmpului, duceți-vă şi-o mâncaţi. Mulţime de păstori au călcat via mea, călcat-au cu picioarele lor partea mea; partea mea cea iubită au făcut-o deşert neroditor. Pustietate au făcut-o şi ea în pustiirea sa plânge înaintea mea. Aşa zice Domnul despre toţi vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părţii pe care El a dat-o de moştenire poporului Său Israil: Iată, îi voi smulge din pământul lor şi casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăşi îi voi întoarce şi-i voi milui, şi voi aduce pe fiecare la ţarina sa şi la ogorul său.

Apoi Apostolul.

Din cartea cea către Evrei a Sfântului apostol Pavel, citire:

Cap. 10, vers. 19-31.

Fraţilor
19. Drept aceea, fraţilor, având îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor, prin sângele lui Iisus,
20. Pe calea cea nouă şi vie pe care pentru noi a înnoit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul Său,
21. Şi având mare preot peste casa lui Dumnezeu,
22. Să ne apropiem cu inimă curată, întru plinătatea credinţei, curăţindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău, şi spălându-ne trupul în apă curată,
23. Să ţinem mărturisirea nădejdii cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit,
24. Şi să luăm seama unul altuia, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune,
25. Fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult, cu cât vedeţi că se apropie ziua aceea.
26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoştiinţă despre adevăr, nu ne mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,
27. Ci o înfricoşată aşteptare a judecăţii şi iuţimea focului care va mistui pe cei potrivnici.
28. Călcând cineva Legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;
29. Gândiţi-vă: cu cât mai aspră fi-va pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, şi a nesocotit sângele testamentului cu care s-a sfinţit, şi a batjocorit duhul harului.
30. Căci cunoaştem pe Cel ce a zis: "A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti". Şi iarăşi: "Domnul va judeca pe poporul Său".

31. Înfricoşător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.

Evanghelia de la Ioan: În vremea, aceea, de la Caiafa au dus pe Iisus în Pretoriu..., Sfârşitul: ...vedea-vor pe Acela, pe care L-au împuns.

Ioan 18: 28 - 19:37

În vremea, aceea
28. Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; şi era dimineaţă. Şi ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paştile.
19. Iar Pilat a scris şi titlu şi l-a pus deasupra Crucii. Şi era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!
20. Deci mulţi dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Şi era scris: evreieşte, latineşte şi greceşte.
21. Deci arhiereii iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor.
22. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.
23. După ce au răstignit pe Iisus, ostaşii au luat hainele Lui şi le-au făcut patru părţi, fiecărui ostaş câte o parte, şi cămaşa. Dar cămaşa era fără cusătură, de sus ţesută în întregime.
24. Deci au zis unii către alţii: Să n-o sfâşiem, ci să aruncăm sorţii pentru ea, a cui să fie; ca să se împlinească Scriptura care zice: "Împărţit-au hainele Mele loruşi, şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţii". Aşadar ostaşii acestea au făcut.
25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.
28. După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.
29. Şi era acolo un vas plin cu oţet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oţet, l-au dus la gura Lui.
30. Deci după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul.
31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierele picioarelor şi să-i ridice.
32. Deci au venit ostaşii şi au zdrobit fluierele celui dintâi şi ale celuilalt, care era răstignit împreună cu el.

33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu I-au zdrobit fluierele.
34. Ci unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă.
35. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată; şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi.
36. Căci s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: "Nu I se va zdrobi nici un os".
37. Şi iarăşi altă Scriptură zice: "Vor privi la Acela pe care L-au împuns".

Și se pune citirea: Cuvântul Crucii.

Apoi: Nu ne da pe noi până în sfârşit pentru numele Tău cel sfânt şi nu strica legătura Ta şi nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac robul Tău, şi Israil Sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Condac: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte *(de 40 ori)*

Rugăciunea: Cela ce în toată vremea şi în tot ceasul, în cer şi pe pământ, eşti închinat şi slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-răbdătorule, Multmilostive şi mult îndurate; Carele pe cei drepţi iubeşti şi pe cei păcătoşi miluieşti, Carele pe toţi chemi la mântuire pentru făgăduinţa bunătăţilor ce vor să fie. Însuţi, Doamne, primeşte rugăciunile noastre în ceasul acesta şi îndreptează viaţa noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfinţeşte, trupurile curăţeşte, cugetele îndreptează, gândurile curăţeşte şi ne izbăveşte pe noi de tot necazul celor rele şi al durerii. Ocoleşte-ne pe noi cu Sfinţii Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziţi şi povăţuiţi, să ajungem la unirea credinţei şi la cunoştinţa slavei Tale celei neapropiate. Că bine eşti cuvântat în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

[Întru numele Domnului, binecuvântează părinte. Preotul: Dumnezeule milostiveşte-Te spre noi...,]

Apoi **rugăciunea:**

Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, cela ce îndelung ai răbdat pentru greşalele noastre şi până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru carele pe lemnul cel de viaţă făcător fiind răstignit, tâlharului celui bine cunoscător intrare în Rai i-ai făcut şi cu moartea pe moarte ai sfărâmat. Curăţeşte-ne pe noi păcătoşii şi nevrednicii robii Tăi, că am greşit şi fărădelege am făcut şi nu suntem

vrednici să ridicăm ochii noştri şi să privim la înăţimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptăţii Tale şi am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătăţii Tale: Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulţimea milei Tale şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deşertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna potrivnicului şi ne iartă nouă păcatele şi omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, întru cel nou să ne îmbrăcăm şi Ţie să vieţuim, Stăpânului nostru şi Făcătorului de bine. Şi aşa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veşnică să ajungem, unde este locaşul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu eşti după adevăr veselia cea adevărată şi bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm împreună şi Părintelui Tău Celui fără început şi Preasfântului şi bunului şi de viață făcătorului Duhul Tău; acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi Fericirile.

Întru împărăţia Ta, pomeneşte-ne pe noi Doamne...,Slavă..., Şi acum..., Pomeneşte-ne pe noi Doamne..., Ceata cerească..., Slavă..., Ceata sfinţilor îngeri..., Şi acum...,

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Slăbeşte, lasă, iartă, Dumnezeule, greşalele noastre cele de voie şi cele fără de voie, cele cu lucrul şi cu cuvântul, cele cu ştiinţa şi cu neştiinţa, cele din noapte şi din zi, cele cu mintea şi cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun şi Iubitor de oameni.

După aceasta: ***Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.***

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Condac: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu.

Doamne miluieşte *(de 40 de ori)*

Şi rugăciunea: PreaSfântă Treime, stăpânie de o fiinţă, împărăţie nedespărţită, ceea ce eşti pricina tuturor bunătăţilor, binevoieşte şi pentru mine păcătosul, întăreşte şi înţelepţeşte inima mea şi şterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc şi să Te laud şi să mă închin Ţie şi să zic: Unul Sfânt, unul Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum şi până în veac. (de trei ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.

Şi Apolisul.

Cade-se a şti şi aceasta: Că am luat deprinderea, întru această sfântă și mare zi vineri, să nu facem nici o Liturghie și nici masă nu punem, nici nu mâncăm tot în această zi a răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân şi nu va putea să petreacă postind, să se dea numai pâine şi apă după apusul soarelui. Aşa am luat din sfintele porunci ale Sfinţilor apostoli, să nu mâncăm în vinerea cea mare; că şi cuvântul Domnului către farisei zice: Dacă se va lua mirele de la dânşii, atunci vor posti întru acele zile.

În sfânta şi marea zi sâmbătă (Denia de vineri seara când se cântă şi Prohodul Domnului)

În sfânta şi marea zi vineri seara

Toacă la al zecelea ceas din zi şi, binecuvântând preotul, citim Psalmul începător. La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6. Și cântăm aceste Stihiri, glasul 1, singur glasul.

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce, răstignit. Soarele s-a întunecat şi temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pătimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de voie, Doamne, slavă Ţie. (de două ori)

Glasul al 2-lea:

Poporul cel păgânesc şi fărădelege, pentru ce a cugetat cele deşarte ? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cela ce este viaţa tuturor? Minune mare! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fărădelege şi S-a înălţat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legaţi, care strigă: Îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană, spânzurat pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar şi suspinând cu durere dintru adâncul sufletului, zgâriindu-şi obrazul şi părul smulgându-şi, încă şi în piept bătându-se, a strigat cu jale: Amar mie, dumnezeiescule Fiu; vai mie! lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu? Pentru carele cetele celor fără de trupuri s-au cuprins de spaimă, strigând: Cela ce eşti necuprins, Doamne, slavă Ţie.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul şi Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sământă, a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumuseţea chipului Tău ? Nu sufăr a Te vedea fără dreptate răstignit. Însă grăbeşte de Te scoală, ca să văd şi eu învierea Ta din morţi cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii a stătut de faţă înaintea lui Pilat şi răstignirii S-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bunăvoia Sa; cu piroane S-a pironit, în coastă S-a împuns şi cu buretele S-a adăpat, Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz S-a lovit, Mântuitorul lumii şi de robii Săi S-a batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând: Iartă-le lor păcatul acesta, că nu ştiu călcătorii de lege ce lucru fără dreptate fac.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

O, cum adunarea cea fărădelege a osândit spre moarte pe Împăratul făpturii! Nu s-au ruşinat de binefacerile care aducându-le aminte, le-a adeverit zicând către dânşii: Poporul Meu, ce am făcut vouă ? Au n-am umplut Iudeea de minuni ? Au n-am înviat pe morţi numai cu cuvântul? Au n-am vindecat toată boala şi neputinţa? Dară cu ce Mi-aţi răsplătit ? Pentru ce nu vă aduceţi aminte de Mine ? În locul tămăduirilor, răni aţi pus asupra Mea. În loc de viaţă, M-aţi omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele, pe Mine, Făcătorul de bine. Pe

dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe împăratul tuturor, ca pe un vinovat, îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul același*

Înfricoşată şi prea slăvită taină se petrece astăzi: Cel nepipăit S-a prins şi s-a legat, Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem, Cel ce ispiteşte inimile şi rărunchii, fără dreptate S-a întrebat. În temniţă S-a închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia îi stau înainte cu frică puterile cereşti. Cu palme S-a lovit de mâna zidirii, Ziditorul. Pe lemn a Se pierde S-a judecat, Cel ce judecă viii şi morţii; în mormânt S-a închis stricătorul iadului. Cela ce toate le-ai răbdat cu milostivire şi pe toţi i-ai mântuit din blestem, îndelung-răbdătorule, Doamne, slavă Ţie.

Vohod cu Evanghelia**:** Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 4-lea: Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorți.

Stih: Dumnezeule, Dumnezeu meu, ia aminte spre mine, pentru ce m-ai lăsat?

De la Ieșire, citire:

Cap. 33, Vers. 11-23.

Domnul însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; Iar tânărul său slujitor Iisus, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. Atunci a zis Moise către Domnul: Iată, tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit, pe cine ai să trimiți cu mine, deşi mi-ai spus: Te cunosc pe nume şi ai aflat bunăvoinţă înaintea ochilor mei. Deci, de am aflat bunăvoinţă în ochii tăi, arată-te să te văd, ca să cunosc şi Să aflu bunăvoinţă în ochii tăi, şi că acest neam e poporul tău. Şi a zis Domnul către el: Eu Însumi voi merge înaintea ta, şi te voi duce la odihnă. Zis-a Moise către Domnul: Dacă nu mergi tu însuţi cu noi, atunci să nu ne scoţi de aici; căci prin ce se va cunoaşte cu adevărat, că eu şi poporul tău am aflat bunăvoinţă înaintea ta ? Au nu prin aceea, ca tu să fii însoţitorul nostru ? Atunci eu şi poporul tău vom fi cei mai slăviţi dintre toate popoarele de pe pământ. Şi a zis Domnul către Moise: Voi face şi ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoinţă înaintea mea şi te cunosc pe tine mai mult decât

pe toţi. Iar Moise a zis: Arată-mi slava ta! Zis-a Domnul către Moise: Eu voi trece pe dinaintea ta toată Slava mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta, şi cine va fi vrednic de îndurare, de acela mă voi îndura. Apoi a adăugat: Faţa mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască. Şi iarăşi a zis Domnul: Iată aici la mine un loc; şezi pe stânca aceasta; când va trece slava mea, te voi ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna mea peste tine până voi trece; iar când voi ridica mâna mea, vei vedea spatele meu, Iar faţa mea nu o vei vedea !

Prochimen, glasul al 4-lea: Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac strâmbătate; dă război celor ce-mi dau război.

Stih: Ia armă şi pavăză şi te scoală întru ajutorul meu.

De la Iov, citire:

Cap. 42, Vers 12-17.

Şi Dumnezeu binecuvântă sfârşitul vieţii lui Iov mai bogat decât începuturile ei şi a agonisit patrusprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de asine. Şi avu şapte fii şi trei fete. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Keţia şi celei de a treia Keren-Hapuc. Iar în toată ţara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov şi tatăl lor le făcu părtaşe la moştenire, lângă fraţii lor. Şi Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam. Şi Iov muri bătrân şi încărcat de zile. Şi este scris, că iar se va scula el împreună cu cei pe care Domnul îi va învia. Aceasta s-a tâlcuit din cartea siriană, când a locuit Iov în pământul Avsitidei în hotarele Idumeii şi ale Arabiei şi mai înainte era numele lui Iovav. Şi luând femeie din Arabia a născut fiu, al cărui nume era Enon şi pe tatăl său l-a chemat Zara, fecior din feciorii lui Isav. Iar pe mama sa, Vosorra şi a fost el al cincilea de la Avraam.

Prochimen, glasul al 8-lea: Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Stih: Că s-a înălţat mare cuviinţa Ta, mai presus de ceruri.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 52. Vers. 18. Cap. 54. Vers. 1.

Aşa zice Domnul: Iată că sluga mea va propăşi, se va sui, mare se va face şi se va înălţa pe culmile slavei ! Precum mulţi s-au spăimântat de el, şi principi s-au sculat împotriva lui, aşa de schimonosită îi era înfăţişarea lui, şi chipul lui atât de fără

asemănare cu oamenii. Tot aşa va fi pricina de mirare pentru multe popoare; regii îşi vor astupa gura, căci acum văd ceea ce nu li s-a povestit şi ceea ce n-au auzit, înţeleg. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi ? Crescut-a înaintea lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; fără chip şi fără frumuseţe, ca să ne uităm la el şi fără înfăţişare, ca să ne fie drag. Dispreţuit şi cel din urmă dintre oameni, om de suferinţă, şi răbdător la durere, căci chipul lui era hidos dispreţuit şi nesocotit. Dar el a luat asuprăşi durerile noastre şi cu suferinţele noastre s-a împovărat. Şi noi îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu, dar el fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile lui noi toţi ne-am vindecat.

Toţi umblam rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul l-a copleşit pe el cu fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar s-a supus, şi nu şi-a deschis gura sa; ca o oaie spre junghiere s-a adus şi ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa. Întru smerenia lui judecata lui s-a ridicat şi neamul lui cine îl va spune ? Căci s-a luat de pe pământ viaţa lui ! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus spre moarte. Mormântul lui a fost pus lângă cei fărădelege şi cu cei făcători de rău după moartea lui, cu toate că nu săvârşise nici o nedreptate, şi nici înşelăciune n-a fost în gura lui. Dar i-a plăcut Domnului să-l zdrobească prin suferinţă. Dacă îşi dă viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii săi, și va lungi viața și lucrul Domnului în mâna lui va propăşi. Scăpat de chinurile sufletului său, va vedea rodul ostenelilor sale, şi de mulţumire se va sătura. Prin ştiinţa lui, dreptul, sluga mea va îndrepta pe mulţi, şi fărădelegile lui le va lua asupra sa. Pentru aceasta îi voi da mulţimile partea sa şi gloatele le va avea ca pradă; căci el şi-a dat sufletul său spre moarte şi cu cei făcători de rele a fost numărat; iar el a purtat fărădelegile multora şi pentru cei păcătoşi şi-a dat viaţa. Veseleşte-te cea stearpă, care nu naşti, dă glas şi strigă ceea ce nu te zvârcoleşti în dureri de naştere, căci mai mulţi sunt fiii celei pustiite decât ai celei cu bărbat, zice Domnul.

Prochimen, glasul 1: Pusu-m-au în groapa cea mai dedesubt, întru cele întunecate şi în umbra morţii.

Stih: Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat şi noaptea înaintea Ta.

Apostolul:

Din cartea întâia către Corinteni, a Sfântului apostol Pavel, citire.

Cap. 1, vers. 18. Cap. 2, vers. 2.

Fraţilor, vorbirea despre Cruce pentru cei pieritori este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi o voi lepăda. Unde e înţeleptul ? Unde e cărturarul ? Unde e stăpânitorul veacului acestuia ? N-a arătat oare Dumnezeu, că înţelepciunea lumii acesteia este nebunie ? Căci de vreme ce lumea aceasta prin înţelepciunea sa n-a cunoscut pe Dumnezeu, Care se descoperă în înţelepciunea dumnezeiască, apoi de aceea Dumnezeu a binevoit să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii Crucii. Pentru că iudeii cer semne şi elinii caută înţelepciune, iar noi propovăduim pe Hristos Cel răstignit, Care pentru iudei e sminteală şi pentru elini nebunie, iar pentru aceia dintre iudei şi elini, care sunt chemaţi, pe Hristos Cel ce este puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că cele nebune ale lui Dumnezeu sunt mai înţelepte decât oamenii şi cele slabe ale lui Dumnezeu sunt mai tari decât oamenii. Căci priviţi, fraţilor, la chemarea voastră, că nu sunt între voi mulţi înţelepţi din fire, mulţi puternici, mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; şi cele slabe ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca să ruşineze pe cele tari; cele de neam prost ale lumii, cele umilite şi cele ce nu sunt le-a ales Dumnezeu, ca să desfiinţeze pe cele ce sunt, ca nici un om să nu se fălească înaintea lui Dumnezeu. Din a Lui voie sunteţi şi voi ai lui Hristos Iisus, Care S-a făcut pentru voi înţelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfinţire şi răscumpărare. Ca, precum este scris: Cel ce se laudă, în Domnul să se laude. Şi eu când am venit la voi, fraţilor, am venit să vă vestesc mărturia lui Dumnezeu, nu prin înţelepciune şi cuvinte strălucite; căci am socotit să fiu la voi ca unul ce nu ştie nimic alta, decât numai pe Iisus Hristos, şi încă şi Acesta răstignit.

Aliluia, glasul 1: Mântuieşte-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

Stih: Ocară a aşteptat sufletul meu şi ticăloşie.
Stih: Să se întunece ochii lor ca să nu vadă.

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, după ce s-a făcut ziuă..., Sfârşitul: ...care şedeau în preajma mormântului.

Apoi Ectenia: Să zicem toţi din tot sufletul..., După aceasta: Învredniceşte-ne, Doamne..., Şi Ectenia: Să plinim rugăciunile noastre cele de seară Domnului. Şi celelalte.

Și după Ecfonis, cântăm:

La Stihoavnă

Patru **Stihiri** podobnice, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Stih: Domnul S-a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Când Te-ai pus în groapă nouă pentru toţi, Mântuitorule al tuturor, iadul cel cu totul de râs văzându-Te s-a îngrozit, zăvoarele s-au sfărâmat şi porţile s-au zdrobit, mormânturile s-au deschis, morţii au înviat. Atuncea şi Adam cu mulţumire bucurându-se, a strigat Ţie: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clăti.

Când Te-ai închis în groapă cu trupul, voind, Cela ce petreci din firea Dumnezeirii necuprins şi nehotărât, ai încuiat cămările morţii şi ai deşertat toate împărăţiile iadului, Hristoase. Atuncea ai învrednicit şi această Sâmbătă binecuvântării dumnezeieşti şi slavei şi luminii Tale.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Când Te-au văzut puterile, Hristoase, clevetit de cei fărădelege, ca şi cum ai fi fost amăgitor şi piatra mormântului pecetluită cu mâinile, cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atunci s-au spăimântat de nespusă îndelungă răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au strigat Ţie : Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 5-lea*

Pe Tine, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu un veşmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim şi văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu umilinţă şi tânguindu-se au zis: Vai mie prea dulce Iisuse ! pe Carele cu puţin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întuneric s-a îmbrăcat şi

pământul de frică s-a clintit şi catapeteasma Templului s-a rupt. Ci iată, Te văd acum pe Tine, supunându-Te morţii de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu ? Sau cum Te voi înfăşura cu giulgiuri ? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat ? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună şi învierea, strigând: Doamne, slavă Ţie.

Apoi: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-au pus.

Altul: Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Miresmele morţilor sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

Înţelepciune! Şi Apolisul.

Întru aceeaşi sfântă şi mare zi vineri

Pavecerniţa se citeşte în chilii sau, de va voi cel mai mare, şi în Biserică, după obicei; la care cântăm Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Irmosul de câte două ori şi troparele pe 4. Iar mai pe urmă Irmosul în amândouă stranele împreună.

Canonul

facere a lui Simeon logofătul

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Dacă a văzut curata Fecioară pe Fiul său şi Domnul spânzurat pe Cruce, rupându-se striga cu amar, împreună cu celelalte femei şi oftând grăia.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Te văd acuma, iubitul meu Fiu şi dorit, spânzurat pe Cruce şi mă rănesc amar cu inima, zicea curata. Ci dă cuvânt roabei Tale, bunule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De voie Fiul meu şi Făcătorule, rabzi pe lemn moarte cumplită, Fecioara grăia stând înaintea Crucii cu apostolul cel iubit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Acum m-am lipsit de aşteptarea mea, de bucuria şi de veselia Fiului meu şi Domnul. Vai mie! că sunt zdrobită de durere, cea curată plângând, grăia.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Pentru frica iudeilor, Petru s-a ascuns şi toţi credincioşii au fugit părăsind pe Hristos, Fecioara grăia, suspinând.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Pentru naşterea Ta cea străină şi înfricoşată, Fiul meu, eram mai slăvită decât toate maicile. Dar vai mie! acum văzându-Te pe lemn, mă aprind cu inima.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văd pe Fiu meu, pe carele pe mâini prunc L-am purtat, L-aş fi luat de pe lemn, zicea cea curată; dar vai mie! nimenea nu mi-L dă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată lumina mea cea dulce, nădejdea şi viaţa mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pe Cruce; mă aprind cu inima, Fecioara suspinând, grăia.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând; din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Soarele cel neapus, Dumnezeule cel prea veşnic şi Făcătorul tuturor făpturilor, Doamne, cum rabzi patimă pe Cruce ? Cea curată plângând, grăia.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cea neispitită de nuntă plângând grăia către cel cu bun chip: Grăbeşte Iosife, apropie-te la Pilat şi cere să iei de pe lemn pe Dascălul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând Iosif pe cea Curată lăcrimând cu amar, s-a tulburat şi plângând s-a apropiat către Pilat, strigând cu plângere: Dă-mi trupul Dumnezeului meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzându-Te pe Tine rănit şi fără slăvire, gol pe lemn, Fiul meu mă aprind cu inima, suspinând ca o Maică, Fecioara striga.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, cela ce chemi din negura greşalelor.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Rupându-se Iosif, suspinând şi mirându-se împreună cu Nicodim, a luat prea curatul trup şi sărutându-l suspina şi ofta şi-l cânta ca pe un Dumnezeu.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Luându-L cu plângere Maica cea neispitită de bărbat, L-a pus pe genunchi şi rugându-L cu lacrimi şi sărutându-L cu amar, plângea şi striga.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O nădejde şi o viaţă Te avem pe Tine, Stăpâne, Fiul meu şi Dumnezeule, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar acum sunt lipsită de Tine, dulcele şi iubitul meu Fiu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dureri şi necazuri şi suspinuri m-au aflat, vai mie ! cea Curată suspinând cu amar, grăia, văzându-Te pe Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol şi părăsit şi uns cu miresme.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pe Tine Cel ce ai înviat pe cei morţi, rău mă rup şi mă rănesc cu inima; aş fi vrut să mor cu Tine, grăia Preacurata, că nu pot răbda să Te văd mort fără suflare.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Văzându-Te pe Tine, prea bune Dumnezeule şi îndurate Doamne, fără slăvire, fără suflare şi fără chip, mă mir şi plâng ţinându-Te precum nu m-am nădăjduit să Te văd ! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu grăieşti roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu ? Au, îndura-Te-vei Stăpâne, de ceea ce Te-a născut pe Tine? grăia cea curată, suspinând şi plângând şi săruta trupul Domnului său.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Gândesc, Stăpâne, că nu voi mai auzi glasul Tău cel dulce, nici voi mai vedea, frumuseţea feţei Tale, ca mai înainte; pentru că ai apus fiul meu de la ochii mei.

Condac, glasul al 8-lea: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: De şi rabzi răstignire, Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

Icos: Mieluşeaua văzând pe Mieluşelul său tras spre junghiere, mergea pe urmă Maria cu părul despletit împreună cu alte femei, strigând aşa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci călătorie grabnică? Au doară este şi altă nuntă în Cana Galileei şi acum Te grăbeşti a merge acolo, ca să le faci vin din apă ? Dar merge-voi cu Tine, Fiule ? Sau aştepta-Te-voi ? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cela ce m-ai păzit curată. Că Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Unde este, Fiul meu şi Dumnezeule, bunavestire cea de demult, care-mi grăia Gavriil, numindu-Te pe Tine împărat şi Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt ? Căci acum Te văd pe Tine, lumina mea cea dulce, gol mort şi rănit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Cela ce alini durerile, primeşte-mă acuma cu Tine, fiul meu şi Dumnezeule, ca să mă pogor şi eu Stăpâne în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăiesc, nevăzându-Te pe Tine, lumina mea cea dulce.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suspinând cu amar cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir şi văzând cum duc pe Hristos, grăia: Vai mie, ce văd ? Unde mergi, acum fiul meu şi pe mine singură mă laşi ?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Suspinând şi slăbind, cea fără prihană grăia Mironosiţelor: Plângeţi împreună cu mine şi vă tânguiţi amar, că iată lumina mea cea dulce şi Dascălul vostru se dă mormântului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars. Că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Văzând Iosif pe Fecioara plângând, se rupea la inimă şi striga cu amar: O, Dumnezeul meu! Cum Te voi îngropa acum eu, robul Tău ? Cu ce pânză voi înfăşura trupul Tău ?

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Mai presus de minte a covârşit vederea Ta, Doamne cea străină, Cel ce porţi toată făptura. Pentru aceea şi Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pe un mort, pe mâinile lor şi Te îngroapă.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Taină străină şi prea slăvită văd, Fecioara striga fiului său şi Dumnezeu: Cum Te pui în mormânt prost, pe Tine, Carele cu porunca scoli pe morţi din mormânturi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nici de la mormântul Tău nu mă voi scula, fiul meu, nici a izvorî lacrimi nu voi înceta, până ce şi eu mă voi pogorî în iad; că nu pot răbda despărţirea Ta, fiul meu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, s-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

De acum nu se va mai lipi de mine bucuria niciodată, suspinând, grăia cea fără prihană. Că lumina mea şi bucuria mea în mormânt au apus. Ci nu-L voi lăsa singur; aici voi muri şi mă voi îngropa cu Dânsul.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Rana sufletului meu, vindecă-o acum fiul meu, striga Preacurata lăcrimând; înviază şi-mi potoleşte durerea şi necazul. Că poţi, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai şi îngropat de voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O cum s-a ascuns Ţie adâncul îndurărilor, Maicii în taină a zis Domnul, că vrând să mântuiesc făptura Mea, am primit a muri. Ci voi şi învia şi pe Tine te voi slăvi, ca un Dumnezeu al cerului şi al pământului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cânta-voi milostivirea Ta, Iubitorule de oameni, şi mă voi închina mulţimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântuieşti zidirea Ta, ai luat moarte, zis-a Preacurata; ci pentru învierea Ta, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi pe toţi.

Apoi în loc de: Cade-se să te fericim... Zicem **Irmosul:** Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, s-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe carele slăvindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Şi după ***Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.***

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Zicem **Condacul:** Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi toţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Maria pe lemn şi a zis: Deşi rabzi răstignire, Tu eşti fiul şi Dumnezeul meu.

Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei. Apolisul. Iar Miezonoptica o citim în chilii.

În sfânta şi marea zi sâmbătă

Toacă la al şaptelea ceas din noapte şi începem Utrenia după obicei. După cei şase psalmi, Ectenia mare. La Dumnezeu este Domnul...

Troparul , glasul al 2-lea: Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii. Și când ai înviat pe cei morţi din cele de desubt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viaţă, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

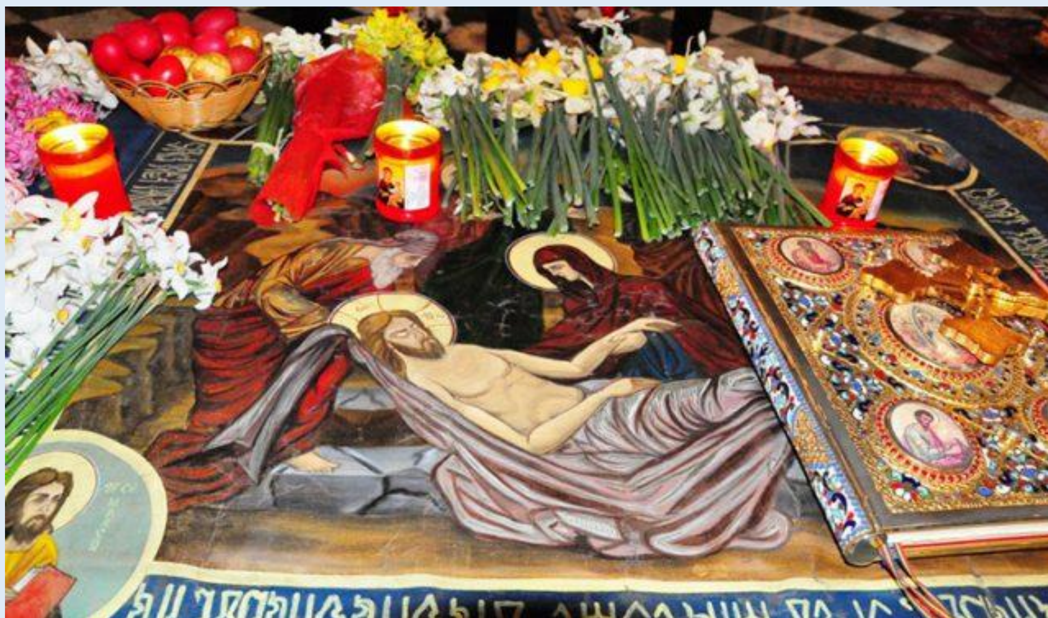
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Miresmele, morţilor sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoţi şi credincioşi aprind lumini de ceară curată şi se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află aşezat Sfântul Epitaf. Urmează Catisma a 17-a, stările Prohodului, care se cântă dulce şi cu mare cuviinţă.

Stihurile scrise cu litere mici nu se cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare tropar.

Starea întâia

Cădeşte preotul Epitaful, în chipul Crucii, altarul şi stranele; dacă sunt mai mulţi, cădeşte protosul.

Apoi, cântă rar întâiul **tropar**: glasul al 5-lea:

Ferice de cei ce-şi păzesc neprihănită calea şi care urmează legea Domnului.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat Oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Ferice de cei ce păzesc învăţăturile Lui şi de cei ce-L caută cu toată inima.

Dar cum mori, Viaţă, şi cum şezi în mormânt ? Şi împărăţia morţii Tu o zdrobeşti, şi pe morţii cei din iad îi înviezi ?

Că aceia nu fac fărădelege, ci umblă în căile Lui.

Te mărim pe Tine, Iisuse Doamne, şi-ngroparea îţi cinstim şi patimile, că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

Tu ai poruncit ca legiuirile Tale să fie păzite cu sfinţenie.

Cel ce-ai pus pământul cu măsuri, Hristoase, astăzi şezi în mic mormânt, Ziditorule, şi din gropi pe cei ce-au murit învii.

O, de s-ar îndrepta căile mele spre paza legiuirilor Tale.

Iisuse al meu, Împărat a toate, de ce vii la cei din iad, o, Hristosul meu ? Vrei să dezrobeşti pe neamul omenesc.

Atunci nu m-aş ruşina în faţa oricăreia din poruncile Tale.

Stăpânul a toate mort Se vede acum şi deşertătorul gropilor celor morţi Se încuie-n groapă nouă ca un om.

Ci Te-aşi lăuda cu inimă credincioasă, învăţând judecăţile Tale cele drepte.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut şi viaţă lumii Tu ai izvorât.

Legiuirilor Tale voi fi credincios, nu mă părăsi pentru totdeauna.

Cu cei răi, Hristoase, ca un răufăcător, socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toţi şi ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Cum va păstra un tânăr curată calea sa ? Povăţuindu-se de cuvântul Tău.

Mai frumos cu chipul decât oamenii toţi, ca un om se vede mort şi fără de chip, Cel ce toată firea a-nfrumuseţat.

Cu toată inima mea Te-am căutat. Nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale.

Iadul cum va răbda intrarea Ta, Doamne; şi cum nu se va zdrobi întunecându-se ? De-a luminii Tale fulgere orbind.

Primit-am cuvântul Tău în inima mea, ca să nu greşesc înaintea Ta.

Dulcea mea lumină şi mântuitoare, cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns ? O, răbdare de nespus şi negrăit!

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă legiuirile Tale.

Nici lumea de duhuri nu pricepe, Doamne, nici mulţimea fără de trup poate povesti taina îngropării Tale, neştiind.

Cu buzele mele am vestit toate hotărârile gurii Tale.

O, minuni străine! O, ce lucruri noi! Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort, îngropat de mâinile lui Iosif.

Căci păzirea hotărârilor Tale îmi dă desfătare mai multă decât orice bogăţie.

În mormânt ai apus, dar de-al Tatălui sân nicicum nu Te-ai despărţit, Hristoase al meu. Acest lucru e străin şi nefiresc!

În poruncile Tale pătrunde cugetul meu şi ochii mei urmăresc poruncile Tale.

Întreaga făptură recunoaşte-n Tine; Împărat adevărat, pe pământ şi-n cer, deşi în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu !

La legile Tale voi cugeta şi nu voi uita cuvintele Tale.

Tu în mormânt fiind pus, Ziditor Hristoase, temelia iadului s-a cutremurat şi-ale morţilor morminte s-au deschis.

Arată milă robului Tău şi voi trăi şi cuvintele Tale voi păzi.

Cela ce în palmă tot pământul ţine, sub pământ acum cu trupul Se află mort, slobozind pe morţii cei legaţi în iad.

Deschide ochii mei, ca să văd minunile din legea Ta.

Din stricare, Doamne, viaţa mea o ridici; căci murind acum, la cei morţi Te-ai pogorât şi ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

Nemernic sunt eu pe pământ. Nu ascunde de mine poruncile Tale.

Ca lumina-n sfeşnic, se ascunde acum sub pământ ca sub obroc, trupul Domnului şi din iad goneşte întunericul.

Însetat este sufletul meu pururea de dorul judecăţilor Tale.

Mulţimea de oştiri, cea duhovnicească, împreună cu Iosif şi Nicodim merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

Cercetat-ai pe mândrii, cei blestemaţi, care se abat de la poruncile Tale.

Murind Tu de voie, în mormânt ai fost pus; şi pe mine ce-am fost mort, Iisusul meu, de amara mea greşeală m-ai scăpat.

Ia de la mine ocara şi defăimarea, că învăţăturile Tale le-am păzit.

S-a schimbat făptura prin a Tale patimi, căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt, Ţiitor a toate cunoscându-Te.

Zadarnic stau boierii şi mă clevetesc, că robul Tău se îndeletniceşte cu învăţăturile Tale.

Luând în pântece a vieţii Piatră, cel a toate mâncător, iadul, a vărsat pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.

Desfătare îmi sunt învăţăturile Tale şi poruncile Tale sunt povăţuitorii mei.

În mormânt nou Te-au pus înnoind, Hristoase, firea oamenilor, prin învierea Ta, după cum se cade unui Dumnezeu.

Sufletul meu e aruncat la pământ. Ridică-mă după făgăduinţa Ta.

Pe pământ ai venit, pe Adam să-l mântui. Şi pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât; pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

Căile mele Ţi-am mărturisit şi m-ai auzit. Învaţă-mă poruncile Tale.

Pământul de frică s-a mişcat, Cuvinte, şi luceafărul lumina sa şi-a ascuns, apunând a Ta lumină sub pământ.

Fă-mă să pricep calea legiuirilor Tale şi la minunile Tale voi căuta.

Ca un om, ai murit de-a Ta voie, Doamne; dar ca Dumnezeu pe morţi din gropi ai sculat şi din întunericul păcatelor.

Întristarea istoveşte sufletul meu. Întăreşte-mă după cuvântul Tău.

Vărsând râu de lacrimi peste Tine, Doamne, cea curată ca o Maică a glăsuit: Oare cum Te voi îngropa, Fiul meu?

Depărtează de la mine calea minciunii şi dăruieşte-mi să urmez legea Ta.
Ca grăunţul de grâu, ce-ncolţeşte-n pământ, spic aducător de rod nouă Te-ai făcut, înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

Calea adevărului mi-am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Sub pământ Te-ai ascuns ca un soare, acum, şi-ntr-a morţii noapte neagră Te-ai învelit; ci răsari, Hristosul meu, mai strălucit!

Lipitu-m-am de învăţăturile Tale. Nu mă lăsa, Doamne, să fiu ruşinat.

Cum ascunde luna faţa sa de soare, aşa groapa Te-a ascuns şi pe Tine-acum, Cel ce prin trupească moarte ai apus.

Pe calea poruncilor Tale voi alerga, că prin ele ai desfătat inima mea.

Iisus, Viaţa, gustând moartea acum, pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit şi viaţa tuturor le-a dăruit.

Învaţă-mă, Doamne calea legiuirilor Tale şi mă voi ţinea pururea de ea.

Pe întâiul Adam, prin păcat omorât, la viață ridicându-l cu moartea Ta, Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Dă-mi pricepere să înţeleg legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Cereştile cete, mort întins, pentru noi, Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s-au spăimântat şi cu aripile s-au acoperit.

Povățuiește-mă pe calea poruncilor Tale, căci aceasta e dorirea mea.

Pogorându-Te mort, de pe lemn, Cuvinte, Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt; ci-nviază, Doamne, mântuind pe toţi.

Pleacă inima mea la învăţăturile Tale, iar nu la doriri de câştig.

Bucurie, Doamne, fiind îngerilor, întristare lor acum le-ai pricinuit cu trup mort ca pe un om, văzându-Te.

Abate ochii mei de la deşertăciuni şi mă înviorează în căile Tale.

Suind Tu pe Cruce, împreună ai suit şi pe muritorii vii; iar stând sub pământ, ai sculat de-acolo pe cei adormiţi.

Împlineşte făgăduinţa dată robului Tău, pentru frica ce o am înaintea Ta.

Ca un leu, Tu Doamne, adormind cu trupul, ca un pui de leu Te scoli, Cela ce ai fost mort, lepădând şi bătrâneţea trupului.

Depărtează de la mine ocara mea, ce mă întristează, că judecăţile Tale sunt bune.

Cela ce din coasta lui Adam cel dintâi pe strămoş ai plăsmuit, eşti-n coastă-mpuns şi izvor curăţitor ne izvorăşti.

Iată am dorit să împlinesc poruncile Tale înviorează-mă cu dreptutea Ta.

Se-njunghia în taină mai-nainte mielul, iar acum Tu, pătimind, fără să cârteşti, eşti făţiş junghiat şi firea curăţeşti.

Să vină peste mine mila Ta, Doamne, şi mântuirea Ta după făgăduinţa Ta.

Cine dar va spune chipul groaznic şi nou? Cel ce stăpâneşte toate făpturile pătimeşte azi şi moare pentru noi.

Și voi da răspuns celor ce mă urăsc, căci nădăjduiesc în cuvântul Tău.

Cuprinzându-i spaima, au strigat îngerii: Cum Se vede mort Stăpânul vieţii. Şi de ce-n mormânt Se-ncuie Dumnezeu ?

Nu lua de tot cuvântul adevărului din gura mea, căci judecăţile Tale sunt nădejdea mea.

Din coasta Ta, Doamne, cea însuliţată, izvorăşti mie viață, prin viața Ta, şi mă înnoieşti şi să mă viezi cu ea.

Păzi-voi, legea Ta pururеu, în veac și în veacul vcacului.

Răstignit pe Cruce, ai chemat pe oameni, iar curată coasta Ta împungându-se, tuturor iertare dai, Iisusul meu.

Umbla-voi întru lărgime, căci poruncile Tale am căutat.
Cel cu chip cuvios Te găteşte-ngrozit şi Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie, de-ngroparea Ta înfricoşându-se.

Înaintea regilor voi spune învăţătura Ta și nu mă voi ruşina.

Sub pământ, de voie, pogorând ca un mort, Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Desfăta-mă-voi întru poruncile Tale, pentru că foarte, foarte-mi sunt iubite.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi ridici de pe pământ, Hristoase, la cer, pe cei care de acolo au fost căzuţi.

Ridica-voi mâinile mele la poruncile Tale, pe care le iubesc şi la legile Tale voi cugeta.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi pe oamenii cei morţi, pe toţi, înviezi, omorând de tot pe al meu omorâtor.

Adu-Ţi aminte de cuvântul dat robului Tău, în care mi-ai poruncit să nădăjduiesc.

O, ce bucurie, ce dulceaţă multă, a fost ceea ce-a umplut pe toţi cei din iad, strălucind lumina Ta-n-adâncul lui.

Aceasta mă mângâie la vreme de necaz, căci cuvântul Tău îmi va da viață.

Îngroparea-Ţi laud, patimilor mă închin; şi puterea îţi măresc, Milostivule, prin care de patimi am fost dezlegat.

Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-au abătut.

Asupra Ta, Doamne, sabie s-a ascuţit şi-a puternicului sabie s-a tocit, iar cea din Eden se biruieşte-acum.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac şi m-am mângâiat, Doamne.

Văzând mieluşeaua pe al său Miel junghiat, doborâtă de dureri striga şi-ndemna, ca şi turma să se tânguie cu ea.

Mâhnirea mă cuprinde când văd pe cei răi care părăsesc legea Ta.
În mormânt de Te-ngropi şi în iad de pogori, dar mormintele, Iisuse, le-ai deşertat şi întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Învăţăturile Tale crau cântarele mele prin locurile pribegiei mele.

De-a Ta voie, Doamne, pogorând sub pământ, pe toţi oamenii din moarte i-ai înviat şi la slava Tatălui i-ai înălțat.

Și noaptea îmi aduceam aminte de numele Tău şi păzeam legea Ta, Doamne.

Unul din Treime, cu trupul, pentru noi, defăimată moarte rabdă, binevoind; se cutremură şi soare şi pământ.

Aceasta se petrecea cu mine, pentru că păzesc; poruncile Tale.

Urmaşii lui Iuda, din izvor adăpaţi şi cu mană săturaţi demult, în pustiu, în mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.

Zis-am: Partea mea, Doamne, e să păzesc poruncile Tale.

Ca un vinovat, stă Cel prea drept la Pilat şi la moartea cea nedreaptă e osândit şi Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Din toată inima mea mă rog feţei Tale, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Îngâmfat Israil, ucigaşe popor! Pentru ce pe Baraba, pătimaş, slobozi, iar pe Domnul pentru ce îl răstigneşti ?

Cerceta-tu-mi-am cărările mele și mi-am îndreptat paşii spre învăţăturile Tale.

Plăsmuind pe Adam din pământ, cu mâna, pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup şi de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Grăbitu-m-am şi n-am pregetat să împlinesc poruncile Tale.

Ascultând, Cuvinte, de al Tău Părinte, pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorât, înviind tot neamul muritorilor.

Lațurile celor răi m-au vânat, dar legea Ta n-am uitat.

Vai, Lumina lumii! Vai, a mea Lumină! O, Iisusul meu! O, Fiule prea dorit! Cu amar, striga Fecioara şi jelea.

La miezul nopţii m-am sculat să Te slăvesc, pentru Judecățile Tale cele drepte.

Pizmătăreț popor, ucigaş blestemat! Ruşinează-te măcar, înviind Hristos, de mahrama şi de giulgiurile Lui.

Părtaş sunt cu cei ce se tem de Tine şi cu cei ce păzesc poruncile Tale.

Vino, necurate, ucigaş ucenic, şi pricina răutăţii arată-mi-o; pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi ?

De mila Ta, Doamne, e plin pământul, învaţă-mă să păzesc poruncile Tale.

Iubitor de oameni Te prefaci, nebune, orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule; tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

Făcut-ai bine robului Tău, după făgăduinţa Ta, Doamne.

Cu ce preţ vândut-ai Sfântul mir cel ceresc? Sau ce vrednic de potriva lui ai primit? Nebunie aflaşi, prea blestemat satan!

Învață-mă bună pricepere şi înţelepciunea, căci cred în poruncile Tale.

De iubeşti săracii şi mâhnit eşti de mir ce se varsă, curăţind suflet păcătos, cum pe aur, pe Luminătorul, vinzi?

Înainte de a suferi, am păcătuit, dar acum păzesc cuvântul Tău.

O, Cuvinte, Doamne, a mea bucurie, îngroparea-Ţi de trei zile cum voi răbda ? Mi se rupe inima ca unei maici.

Bun şi binefăcător ești Doamne. Învaţă-mă legile Tale.

Cine-mi va da apă şi izvor de lacrimi, ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu ? A strigat Fecioara, Maica Domnului.

Trufaşii născocesc minciuni împotriva mea, eu însă cu toată inima păzesc poruncile Tale.

O, munţi şi vâlcele, şi mulţimi de oameni, tânguiţi-vă şi plângeţi cu mine toţi şi jeliţi cu Maica Domnului ceresc !

Inima lor e nesimţitoare ca seul, iar eu mă mângâi cu legea Ta.

Când am să te mai văd, Veşnică Lumină, bucuria şi dulceaţa sufletului? A strigat Fecioara, tânguindu-se.

Bine că m-ai smerit, căci m-ai învăţat să păzesc legea Ta.

Deşi ca o piatră, tare şi tăioasă, ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorât râu de viață vie, Veşnice Izvor.

Mai scumpă este gurii mele legea decât mii de comori de aur şi de argint.

Ca dintr-o fântână, din îndoitul râu, ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm şi Viaţa veşnică o moştenim.

Slavă Ţie, Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Voind Tu, Cuvinte, în mormânt Te-ai văzut; dar eşti viu şi scoli din morţi, după cum ai spus, cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului și Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte, Doamne al tuturor, împreună şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi-ngroparea Ta cea sfântă proslăvim.

Şi acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Fericimu-Te toţi, Maica lui Dumnezeu, şi-ngroparea de trei zile noi o cinstim a Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Se repetă troparul întâi: În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat Oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul: Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a prea mărit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului și a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Starea a doua

Cădeşte al doilea preot, când sunt mai mulţi preoţi, la fel ca la starea întâia; sau singur preotul. Apoi, începe rar şi cu glas lin:

Glasul al 5-lea:

Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, înţelepţeşte-mă, şi voi învăţa poruncile Tale.

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, cela ce pe Cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Cei ce se tem de Tine se bucură când mă văd, căci în făgăduinţele Tale nădăjduiesc.

Cuvine-se, dar, să-Ţi dăm slavă Atoate Ziditorul, căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta, şi din stricăciune toţi ne-am izbăvit.

Cunoscut-am, Doamne, că judecăţile Tale sunt drepte şi că după dreptate m-ai pedepsit.

Soarele-a apus, iar pământul s-a clintit, Cuvinte, apunând Tu, ne-nseratul soare, Hristos, şi cu trupul în mormânt punându-Te.

Fie dar mila Ta mângâierea mea, precum ai făgăduit robului Tău.

Somn învietor în mormânt dormind, Hristoase Doamne, din cel greu somn al păcatului ai sculat întreg neamul omenesc cel păcătos.

Să vină peste mine îndurările Tale şi voi trăi, văci legea Ta este mângâierea mea.

Una-ntre femei Te-am născut Fiu, fără de durere; dar acum sufăr dureri, prin patima Ta, cea Curată mult jelindu-se, zicea.

Ruşinaţi să fie trufaşii ce fără vină mă apasă, căci învăţăturile Tale le cercetez.

Sus văzându-Te, de Părinte nedespărţit, Doamne, iar jos cu trupul mort, sub pământ fiind, serafimii s-au înfricoşat acum.

Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc învăţăturile Tale.

Răstignindu-Te, s-a rupt tâmpla templului prin mijloc şi şi-ascund luminătorii lumina lor, sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Fie inima mea fără prihană sub povaţa poruncilor Tale, ca să nu fiu rușinat.

Cela ce cu-n semn a făcut la început pământul, azi apune sub pământ, ca un mu-ritor; îngrozeşte-te de-aceasta, cerule!

Sufletul mi se istoveşte în aşteptarea ajutorului Tău, dar în făgăduinţa Ta nădăjduiesc mereu.

Sub pământ apui Cela ce-ai făcut pe om cu mâna, ca pe oameni să-i înalţi din căderea lor, cu puterea Ta atotputernică.

Păienjenitu-mi-s-au ochii aşteptând făgăduinţa Ţa, şi-mi zic: Când oare mă voi mângâia ?

Veniţi să cântăm lui Hristos Cel mort plâns sfânt cu jale, ca femeile, ce mir au adus atunci, s-auzim cu ele: Bucuraţi-vă!

Ajuns-am ca o piele pusă la fum, dar legile Tale nu le-am uitat.

Nesecat mir eşti, Cuvinte Doamne; pentru-aceea şi femeile mir Ţi-aduc, Celui viu, ca unui mort şi îngropat.

Câte sunt oare zilele robului Tău când vei osândi oare pe prigonitorii mei?

Cu-ngroparea Ta ai zdrobit de tot iadul, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte ai omorât şi din stricăciune lumea mântuieşti.

Spusu-mi-au călcătorii de lege bârfeli dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

Râu de viață eşti ce din Tatăl curgi, înţelepciune, iar în groapă apunând, viață dăruieşti celor din adâncurile iadului.

Toate poruncile Tale sunt adevăr. Ajută-mi. Că pe nedrept sunt prigonit!

Ca să înnoiesc firea oamenilor cea zdrobită, Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind; deci jelind nu-ţi bate pieptul, Maica Mea.

Puţin de nu m-au şters de pe pământ, dar poruncile tale nu le-am părăsit.

Sub pământ apui, Cel ce eşti luceafăr al dreptăţii, şi pe morţi i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu, alungând din iad tot întunericul.

Dăruieşte-mi viață după mila Ta şi învăţăturile Tale voi păzi.

Bob cu două firi: Dătătorul de viață, astăzi, în adânc pământ, cu lacrimi, se seamănă; însă răsărind lumea va bucura.

Pentru vecie, Doamne, cuvântul Tău a întărit cerurile.

S-a temut Adam, Dumnezeu umblând în Rai atunci, iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad; căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

Tu ai întemeiat pământul şi adevărul Tău rămâne din neam în neam.

Maica Ta acum varsă râuri de lacrimi, Hristoase, şi-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt: Înviază, Fiule, precum ai spus!

Din porunca Ta până azi toate se ţin, că toate sunt slugile Tale.

Iosif Te-a ascuns, cu evlavie, în groapă nouă; şi cântări dumnezeieşti, de-ngroparea Ta, Ţi-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

De n-ar fi fost legea Ta mângâierea mea, aş fi pierit în necazurile mele.

Doamne, Maica Ta, pironit văzându-Te pe Cruce, de amară întristare, sufletul ei s-a pătruns de cuie şi de sabie.

Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele îmi dai viață.

Maica Ta, văzând adăparea Ta cu fiere, Doamne, Cel ce eşti dulceaţa lumii noastre întregi, faţa ei cu amare lacrimi a udat.

Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă, că poruncile Tale am căutat.

Rău m-am întristat şi rărunchii mi se rup, Cuvinte, junghierea Ta nedreaptă văzându-o, zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Necredincioşii mă pândesc să mă piardă, iar eu cercetez învăţăturile.

Cum am să-ţi închid ochii dulci şi-a Tale buze, Doamne, şi cum dar ca pe un mort Te voi îngropa? A strigat Iosif, înfiorându-se.

La toată desăvârşirea am văzut sfârşit, numai porunca Ta sfârşit nu are.

Jalnice cântări Iosif şi cu Nicodim cântă lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt şi cu dânşii cântă Cetele cereşti.

Cât am iubit legea Ta, Doamne! Toată ziua ea-i gândirea mea.

Sub pământ apui Tu, Hristoase, Soare al dreptăţii; deci şi luna, Maica Ta, care Te-a născut, de dureri se stinge, nevăzându-Te.

Căci mă face mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi niciodată nu mă părăseşte.

Iadul s-a-ngrozit dătătorule de viață, Doamne, când prădată şi-a văzut bogăţia lui şi-nviați pe morţii cei legaţi din veac.

Ajuns-am mai înţelept decât toţi învăţaţii mei, pentru că învăţăturile Tale sunt gândirea mea.

Soare luminos după noapte străluceşte, Doamne; iar Tu, după moartea Ta, străluceşti mai mult, înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Mai priceput decât cei bătrâni am ajuns, pentru că păzesc poruncile Tale.

Ziditorule, primindu-Te în sân pământul s-a clintit de frica Ta, Preaputernice, şi pe morţi cutremurul i-a deşteptat.

De la toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să urmez cuvintele Tale.

O, Hristosul meu! Iosif şi Nicodim cu miruri, într-un chip deosebit, acum Te gătesc strigând: O, pământe-nfricoşează-te!

De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu eşti învăţătorul meu.

Doamne, ai apus şi cu Tine-a soarelui lumină; iar făptura de cutremur cuprins-a fost, Făcător al tuturor vestindu-Te.

Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru gâtlejul meu! Pentru gura mea ele-s mai dulci decât mierea.

Piatra cea din unghiu o acoperă piatră tăiată şi pe Domnul pune-n groapă un muritor. Înfioară-te de-acuma, tu, pământ !

Poruncile Tale mă fac mai priceput, pentru aceea am urât toată calea cea mincinoasă.

Vezi-ne aici: ucenicul cel iubit şi Maica, şi cu dulce glas răspunde-ne, Fiule! A strigat curata, cu amar plângând.

Cuvântul Tău e făclie picioarelor mele şi lumină pentru cărările mele.

Tu, ca Cel ce eşti de viață dătător, Cuvinte, pe iudei nu l-ai ucis, fiind răstignit; ba chiar şi pe morţii lor îi înviezi.

Jurat-am să păzesc judecăţile Tale cele drepte şi mă voi ține de jurământul meu.

Nici chip ai avut, nici frumuseţe, când pătimeai, Doamne; dar mai mult ai strălucit, când ai înviat, şi cu sfinte raze ne-ai înfrumuseţat.

Întristat sunt peste măsură, Doamne, viază-mă după cuvântul Tău.

Ai apus în trup, sub pământ, nestinsule Luceafăr; şi aceasta neputând vedea soarele, în miazăzi el s-a întunecat.

Binevoieşte, Doamne a primi jertfa de bunăvoie a gurii mele şi mă învață judecăţile Tale.

Luna, soarele se întunecă-mpreună, Doamne, şi robi binevoitori Ţi s-au arătat şi în mantii negre s-au înveșmântat.

Sufletul mi-i pururea în primejdie, dar legea Ta n-am uitat.

Chiar de-ai şi murit, dar sutaşul Dumnezeu Te ştie; iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu, mă cutremur, a strigat cel cu bun chip.

Cei nelegiuiţi curse mi-au întins, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

A dormit Adam şi din coasta lui îşi scoase moarte; Tu dormind acum, Cuvinte al lui Dumnezeu, lumii viață izvorăşti din coasta Ta.

Moştenit-am pe vecie învăţăturile Tale, că ele-s bucuria inimii mele.

Ai dormit puţin şi-ai dat viaţă la cei morţi, Hristoase, şi-nviind ai înviat pe cei adormiţi, ce din veacuri adormise, Bunule.

Pus-am gând în inima mea să păzesc poruncile Tale, că aceasta aduce răsplata veşnică.

De ai şi murit, dar ai dat vinul de mântuire, viţă, care izvorăşti viață tuturor; patima şi Crucea Ta Ţi le slăvesc.

Născocirile omeneşti le urăsc, iar legea Ta o iubesc.

Cum au suferit cereştile cete îndrăzneala celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule, când Te văd gol, sângerat şi osândit ?

Tu eşti adăpostul și scutul meu și în cuvântul Tău nădăjduiesc eu.

O, neam iudeu îndărătnic, ce-ai primit arvuna! Cunoscut-ai ridicarea Bisericii; pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit ?

Depărtaţi-vă de la mine cei nelegiuiţi, că voi păzi poruncile Dumnezeului meu.

În batjocură tu îmbraci pe Împodobitorul, care cerul a-ntărit şi-a-mpodobit tot pământul, într-un chip prea minunat.

Sprijineşte-mă după cuvântul Tău, ca să trăiesc, şi nu lăsa să fiu ruşinat în nădejdea mea.

Ca un pelican Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; şi-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit, răspândind asupra lor izvoare vii.

Ajută-mi şi mă voi mântui şi pururea voi lua aminte de legile Tale.

Oarecând, Navi opri soarele, zdrobind duşmanii; iar Tu, Soare, ascunzându-Ţi lumina Ta, ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Dispreţuit-ai pe toţi cei ce se depărtează de legea Ta, că nesocotirile lor sunt mincinoase.

Nu te-ai despărţit de-al Părintelui sân, Milostive; chiar să fii om muritor ai binevoit şi în iad, Hristosul meu, Te-ai pogorât.

Cu zgura ai măturat pe cei răi de pe pământ, de aceea am iubit învăţăturile Tale.

Tins fiind pe lemn, Cel ce spânzuri pământul pe ape, în pământ, fără suflare, acum pogori; care lucru nerăbdându-l, tremură.

De frica Ta mi se încrâncenă carnea şi mă tem de judecăţile Tale.

Vai, o, Fiul meu! Preacurata jeleşte şi zice: Că pe care-L aşteptam, ca pe-un împărat, osândit acum pe Cruce îl privesc!

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da celor ce-mi fac strâmbătate.

Astfel mi-a vestit Gavriil, venind din cer la mine: el mi-a spus că-mpărăţia Fiului meu este o împărăţie veşnică.

Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău, ca să nu mă nedreptăţească cei mândri.

Vai, s-a împlinit a lui Simeon proorocie, că prin inima mea sabie a trecut; o, Emanuile, Cel ce eşti cu noi!

Ochii mi se sting, aşteptând mântuirea Ta şi dreptatea ce mi-ai făgăduit.

O, iudeilor! Ruşinaţi-vă măcar de morţii înviaţi de Dătătorul vieţii lor, Cel pe care, pizmătăreţ, L-aţi ucis.

Fă milă cu robul Tău după bunătatea Ta și mă învaţă legiuirile Tale.

S-a cutremurat şi lumina soarele şi-a stins-o, când în groapă Te-a văzut neînsufleţit; nevăzuta mea lumină, Bunule!

Robul Tău sunt eu înțelepțeşte-mă ca să pricep învăţăturile Tale.

Cu amar plângea prea curata Maica Ta, Cuvinte, când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt; ne-nceput şi negrăite Dumnezeu!

Venit-a vremea să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Maica Precista omorârea Ta văzând, Hristoase, cu adânc-amărăciune, Ţie-Ţi grăia: Să nu zăboveşti, Viaţă, între morţi!

Eu însă am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi pietrele scumpe.

Iadul cel cumplit tremura, când Te-a văzut pe Tine, veşnic soare al măririi, Hristosul meu, şi în grab-a dat din el pe cei legaţi.

De aceea la învăţăturile Tale am alergat şi toată calea nedreaptă am urât.

Ce privelişte mare şi grozav acum se vede; căci al vieţii dătător moarte-a suferit, voind El să dea viață tuturor!

Minunate-s învăţăturile Tale; De aceea le cercetează sufletul meu.

Coasta Ţi-au împuns, Mâinile Ţi-au pironit, Stăpâne; şi cu rana Ta din coastă ai vindecat ne-nfrânarea mâinilor strămoşilor.

Descoperirea cuvintelor Tale luminează şi dă înţelepciune celor nevinovaţi.

Oarecând jelea toată casa pe fiul Rahilei; iar acum pe al Fecioarei, Fiu îl jelesc, Maica Lui şi ceata ucenicilor.

Gura mea am deschis şi am suspinat, că de poruncile Tale sunt însetat.

Palme şi loviri s-au dat lui Hristos peste faţă, Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui, şi-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Glasul meu auzi-l, Doamne, cu judecata Ta mă viază.

Toţi cei credincioşi, cu-ngroparea Ta scăpaţi de moarte, îţi cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude răstignirea şi-ngroparea Ta acum.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel făr-de-nceput Veşnice Părinte, Fiu şi Duh Sfânt, întăreşte stăpânirea-mpăraţilor împotriva duşmanilor, ca un bun.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Ceea ce-ai născut, prea curată Fecioară, viaţa, potoleşte dezbinarea-n Biserică şi dă pace, ca o bună, tuturor.

Se repetă troparul întâi: Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe Cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul: Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihneşti pe scaunul măririi cel de Heruvimi, şi Ţie mărire îţi înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Cel fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viață Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Starea a treia

Cădeşte al treilea preot; sau singur preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce şi sfântă cuviinţă cântarea.

Glasul al 3-lea:

Caută spre mine şi mă miluieşte, cum cauţi spre cei ce iubesc numele Tău.

Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Întăreşte paşii mei să urmeze cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

Arimateanul jalnic Te pogoară şi-n mormânt Te-ngroapă.

Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

De mir purtătoare, mir Ţie, Hristoase, Ţi-aduc cu sârguinţă.

Fă să strălucească fața Ta peste robul Tău şi mă învaţă legiuirile Tale.

Vino-ntreagă fire, psalmi de îngropare lui Hristos să-I aducem.

Râuri de apă varsă ochii mei, pentru că nu se păzeşte legea Ta.

Pe cel viu cu miruri, ca pe-un mort, să-L ungem cu mironosiţele.

Drept eşti Tu, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Fericite Iosif ! Trupul ce dă viaţă, al lui Hristos, îngroapă.

Învăţăturile Tale sunt drepte şi întru totul prea adevărate.

Cei hrăniţi cu mană lovesc cu piciorul în Binefăcătorul.

Topitu-m-am de râvnire, văzând că vrăjmaşii Tăi nesocotesc învăţăturile Tale.

Cei hrăniţi cu mană, oţet şi cu fiere Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Cuvântul Tău e lămurit şi curat şi robul Tău l-a iubit şi l-a preţuit.

O, ce nebunie! Pe Hristos omoară cei ce-au ucis pe profeţi.

Mic şi neluat în seamă am fost, dar legile Tale nu le-am uitat.

Ca rob făr-de minte, a trădat Iuda pe-Adâncu-nţelepciunii.

Dreptatea Ta e dreptate ta veac şi legea Ta e adevărul curat.

Rob ajunge-acuma vicleanul de Iuda, cel ce-a vândut pe Domnul.

Necazuri şi nevoi de mă împresoară, poruncile Tale sunt mângâierea mea.

Zis-a înţeleptul: Groap-adâncă este gâtlejul iudeilor.

Dreptatea învăţăturilor Tale e veşnică, dă-mi înţelepciune şi voi trăi.

La viclenii iudei, căile lor strâmbe curse şi ciulini sunt.

Chematu-Te-am din toată iuima mea, auzi-mă, Doamne, şi voi păzi aşezămintele Tale.

Iosif şi Nicodim pe Domnul îngroapă, cu toată cuviinţa.

Către Tine am strigat, mântuieşte-mă şi voi urma legiuirile Tale.

Slavă Ţie, Doamne, cel ce dai viață şi-n iad puternic pogori.

Până nu răsar zorile Te chem, căci în cuvântul Tău nădăjduiesc.

Maica prea curata se jelea, Cuvinte, pe Tine mort văzându-Te.

Înainte de straja dimineţii deschid ochii mei, ca să-i adâncesc în învăţăturile Tale.

Primăvară dulce, Fiul meu prea dulce, frumuseţea unde Ţi-a apus?

Auzi, Doamne, glasul meu, după bunătatea Ta şi după voinţa Ta dăruieşte-mi viață.

Plângere pornit-a Maica prea curata, când ai murit, Cuvinte.

Apropiatu-s-au cei ce cugeta vicleşuguri şi de la legea Ta s-au depărtat.

Vin cu mir, să-L ungă, de mir purtătoare, pe Hristos, mirul ceresc.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sunt adevăr.

Cu moartea pe moarte o omori Tu, Doamne, cu sfânta Ta putere.

De la început învăţăturile Tale le-am cunoscut, că pe totdeauna le-ai întemeiat.

Piere-amăgitorul, scapă amăgitul cu-nţelepciunea-Ţi, Doamne.

Vezi strâmtoarea mea şi mă izbăveşte, că legea Ta n-am uitat.

Cade vânzătorul în fundul gheenei, în groapa stricăciunii.

Ia-mi partea şi mă apără; după cuvântul Tău mă înviorează.

Curse şi ciulini sunt căile lui Iuda, celui nebun şi viclean.

Departe, este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n-au căutat.

Pier răstignitorii, Împărate-a-toate, dumnezeiescule Fiu.

Multe-s îndurările Tale, Doamne, dăruieşte-mi viaţă, după îngăduinţele Tale.

Toţi pier, împreună, în groapa pierzării, bărbaţii sângiurilor.

Mulţi sunt cei care mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la învăţăturile Tale nu m-am abătut.

Fiule din Tatăl, împărat a toate, cum ai primit patima?

Văzut-am pe vânzătorii ticăloşi și m-am scârbit căci cuvintele Tale nu le păzesc.

Maica, mieluşeaua, Mielul ei pe Cruce văzându-L, s-a tânguit.

Vezi, cât iubesc poveţele Tale, Doamne, viază-mă după bunătatea Ta.

Trupul ce dă viață Iosif îl îngroapă-mpreună cu Nicodim.

Adevărul e temelia cuvintelor Tale şi toată hotărârea judecăţilor Tale e veşnică.

Mult înlăcrimată a strigat Fecioara, rărunchii pătrunzându-şi (străpunsă de durere).

Boierii mă prigonesc în zadar, că numai de judecăţile Tale mă tem.

O, a mea lumină, Fiul meu prea dulce, cum Te-ai ascuns în groapă?

Bucuratu-m-am de cuvintele Tale, ca Cel ce dă de avuţie multă.

Nu mai plânge, Maică, pe Adam şi Eva; ca să-i slobod, Eu sufăr.

Minciuna o urăsc şi o dispreţuiesc, iar legea Ta o iubesc.

Fiul meu, slăvescu-Ţi înalta-ndurare prin care rabzi acestea.

De șapte ori în zi te laud, Doamne, pentru judecăţile Tale cele drepte.

Cu oţet şi fiere Te-au adăpat, Doamne, gustarea veche s-o strici.

Cei ce iubesc legea Ta de multă pace se vor bucura şi nimica nu-i va împiedica.

Te-ai suit pe Cruce, Cel ce altădată umbrişi poporul sub nor.

În ajutorul Tău, Doamne, nădăjduiesc şi poruncile Tale le îndeplinesc.

De mir purtătoare venind la a-Ta groapă Ţi-aduce-au, Doamne, miruri.

Sufletul meu urmează învăţăturile Tale şi le iubeşte mai presus de toate.

Scoală-Te-ndurate, şi pe noi ne scoate din a gheenei groapă!

Păzit-am, Doamne poruncile şi legile Tale şi toate căile mele sunt înaintea Ta.

Doamne, înviază, zice vărsând lacrimi Maica Ta ce Te-a născut.

Rugăciunea mea, Doamne, ajunge la Tine: înţelepţeşte-mă după făgăduinţa Ta.

Înviază-n grabă, alungând durerea curatei tale Maice!

La Tine să străbată cererea mea şi mă izbăveşte după cuvântul Tău.

Prinse-au fost de frică cereştile cete, când Te-au văzut mort, Doamne.

Laudă-Ţi vor roşii buzele mele, că m-ai învăţat poruncile Tale.

Iartă de greşale pe cei ce, cu frică, cinstesc a Tale patimi.

Limba mea va vesti cuvântul Tău, că toate poruncile Tale sunt drepte.

O, înfricoşată, străină vedere; pământul cum te-ascunde!

Să-mi vie mâna Ta. Doamne, în ajutor că poruncile Tale am ales.

Altădat-un Iosif Ţi-a slujit în fugă şi-acum Te-ngroapă altul.

Dorit-am, Doamne, mântuirea Ta și legea Ta e desfătarea mea.

Plânge, Te jeleşte prea curata-Ţi Maică, Tu fiind mort, Cuvinte.

Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie.

Spaimă ia pe îngeri de grozava-Ţi moarte, o, Făcător a toate!

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Până-n zori, cu miruri Ţi-au stropit mormântul cele înţelepţite.

Caută spre mine. Doamne, şi mă mântuieşte.

Pace în Biserici, lumii mântuire prin Învierea-Ţi dă-ne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă, Tată, Fiu şi Duh Sfânt, lumea mântuieşte.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Robilor tăi, Maică, dă-le ca să vadă-nvierea (scularea) Fiului tău.

Se repetă troparul întâi: Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Şi îndată cântăm:

Binecuvântările Învierii

compunerea lui Petru Lampadarie

Glasul al 5-lea: Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te între cei morţi socotit fiind şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi împreună cu Tine pe Adam sculând şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrimi o, uceniţe amestecaţi ? Îngerul cel ce a strălucit în mormânt, a zis mironosiţelor: Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Foarte de dimineaţă mironosiţele femei au alergat la groapa Ta, tânguindu-se; ci înaintea lor a stătut îngerul şi a zis: Vremea tânguirii (plângerii) a încetat, nu mai plângeţi, ci apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Mironosiţele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns; iar îngerul către dânsele a grăit zicând: Pentru ce cu cei morţi pe Cel viu socotiţi ? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Închinămu-ne Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi într-o fiinţă cu serafimii strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit şi bucuria Evei în locul întristării ai dăruit; şi pe cei căzuţi din viaţă i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia! *(de trei ori)*

Ectenia cea mică şi acest Ecfonis: Că Tu eşti împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi cântăm **Sedelna** zilei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu giulgiu curat şi cu miresme dumnezeieşti a uns prea curat trupul Tău Iosif, cerându-l la Pilat, şi l-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, mânecând mironosiţele femei, au strigat: Arată nouă, precum ai zis mai înainte, Hristoase, învierea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă **Sedelnă**, glas şi podobie aceleaşi:

Spăimântatu-s-au Cetele îngerilor, văzând pe Cela ce şade în sânurile Tatălui, cum S-a pus în mormânt ca un mort, Cel nemuritor; pe care-L înconjoară Cetele îngereşti şi-L slăvesc împreună cu morţii cei din iad, ca pe un Făcător şi Domn.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Învierea lui Hristos..., *nu zicem*, ci îndată Psalmul 50, şi apoi cântăm:

Canonul sâmbetei celei mari

Irmosul de două ori, iar troparele pe 12 şi iarăși Irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon de la Cântarea întâia până la a 6-a este facerea lui Marco monahul, episcopul Idruntului. Irmoasele sunt facerea unei femei ce o chema Casia. Iar de la a 6-a cântare până la sfârşit, facerea lui Chir Cosma.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Pe cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe gonaciul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiţi. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului; căci cu slavă S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Doamne, Dumnezeul meu cântare de petrecere şi laudă de îngropare voi cânta Ţie, celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta şi moartea şi iadul cu moartea ai omorât.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Sus pe scaun şi jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, începătorule al vieţii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele de desubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine statul meu (firea mea) cel din Adam şi îngropându-Te m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe Tine, Cela ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ţinere, văzându-Te făptura spânzurat în locul căpăţânii, cu multă spaimă s-a cuprins, strigând: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăţie şi celor din iad, Stăpâne, care strigă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întinsu-Ţi-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate de demult iar cu înfăşurarea giulgiului, Mântuitorule, şi cu mormântul ai dezlegat pe cei legaţi, care strigau: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

În mormânt şi sub peceţi Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ţi-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

(Ectenia…)

Sedelnă, glasul 1, însăşi **podobia:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-I, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, carele a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cela ce ai înviat din mormânt, la unul Dumnezeul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Cântarea a 4-a

Irmos: Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzându-o Avacum, spăimântându-se a strigat: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi ai sfinţit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrurilor; că toate le prefaci şi le înnoieşti odihnindu-Te, Mântuitorul meu şi iarăşi, zidindu-ne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărţit; că a rupt amândouă legăturile: a morţii şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvântule.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât, văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşatul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina cea neînserată a dumnezeieștii arătării Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzându-o, de noapte mânecând a strigat: învia-vor morţii şi cei din mormânturi se vor scula şi toţi cei de pe pământ se vor bucura.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Înnoieşti pe pământeni, Ziditorule, făcându-Te pământean; şi giulgiul şi mormântul arată taina ceea ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, însemnează sfatul celui ce Te-a născut, carele m-a înnoit întru Tine cu mare cuviinţă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe carele l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviinţă făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, carele este lucru străin.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat şi Împungându-Te cu suliţa în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire cu somn făcător de viață şi ridicând viaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a

Irmos: Prins a fost, dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieşit şi a strigat străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Omorâtu-Te-ai, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe carele ai luat; că de s-a şi stricat Biserica Ta în vremea patimii, ci şi aşa un ipostas era al Dumnezeirii şi al trupului Tău; că întru amândouă unul eşti, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi om.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Greşala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că de a şi pătimit firea trupului Tău celui de ţărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune şi dintru înviere ai arătat izvorul vieţii celei nestricăcioase.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Împărăţit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veac; că Tu, Puternice, punându-Te în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morţii; şi ai propovăduit, celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, întâi sculat din morţi.

Condac, glasul al 6-lea: Cel ce a încuiat adâncul, S-a văzut mort şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurându-se, în mormânt s-a pus ca un mort. Cel fără de moarte, şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar şi strigând: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

Icos: Cel ce cuprinde toate, S-a înălţat pe Cruce şi Se tânguieşte toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele şi-a ascuns razele şi stelele şi-au tăinuit lumina şi pământul cu multă frică s-a clintit, marea a fugit şi pietrele s-au despicat şi mormânturi multe s-au deschis şi trupurile sfinţilor bărbaţi s-au sculat; iadul jos a suspinat şi iudeii s-au sfătuit să hulească învierea lui Hristos. Iar femeile au strigat: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

Sinaxar în sfânta şi marea zi sâmbătă

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască și trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pogorâtea în iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre Viața veşnică.

Stih: Ostaşi, degeaba mai păziţi mormântul,
Căci pe Cel ce-i viaţa nu-L ţine pământul!

Cele patruzeci de zile ale postului mare întrec pe celelalte zile; iar mai mare decât acestea este săptămâna cea mare; şi iarăşi mai mare decât săptămâna mare este această sfântă şi mare sâmbătă.

Se numeşte săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că în ea s-au săvârşit, şi mai cu seamă azi, minunile mari şi mai presus de fire şi faptele neobişnuite ale Mântuitorului nostru.

Căci după cum la întâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârşind toate lucrurile, şi în urmă în ziua a şasea a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a şaptea s-a odihnit de toate lucrurile lui și a sfinţit ziua, numindu-o sâmbătă, care se tâlcuieşte odihnă, tot aşa şi la facerea lumii celei spirituale, săvârşind toate în chipul cel mai bun, în ziua a şasea a creat din nou pe omul stricat şi înnoindu-l iarăşi prin Crucea cea de viaţă purtătoare s-a odihnit încă odată cu o odihnă desăvârşită, de toate lucrurile lui, dormind un somn dătător de viaţă şi mântuitor.

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul lui curat şi dumnezeiesc se pogoară şi în iad. Sufletul a fost despărţit prin moarte de trup şi l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui i-a dat şi propriul său sânge, fără să-i fie cerut; iar sângele lui a fost preţ de răscumpărare pentru noi.

Sufletul Domnului n-a fost ţinut în iad ca sufletele celorlalţi sfinţi. Cum putea oare să fie ţinut odată ce n-avea asupra lui, ca ceilalţi drepţi, nimic din blestemul strămoşesc ? Dar nici duşmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumpăraţi, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea oare să ia sângele lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar oare tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu ?

Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupeşte în mormânt şi cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în Rai; a fost şi în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire ca Dumnezeu nescris împrejur era cu Tatăl, împărăţind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit şi stricăciune, adică despărţirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înţelesul unei putreziri a trupului şi o nimicire desăvârşită a mădularelor.

Iar Iosif, pogorând de pe Cruce, Sfântul trup al Domnului l-a înmormântat într-un mormânt nou, punând o piatră foarte mare la intrarea mormântului.

În adevăr, iudeii s-au dus vineri la Pilat şi i-au spus: Domnule, ne-am adus aminte, că înşelătorul acela a spus pe când trăia, că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să porunceşti să se întărească mormântul cu ostaşi.

Dacă este un înşelător, pentru ce, iudeilor, i-aţi ascultat cu râvnă cuvintele lui pe când trăia ? Dar când a spus Hristos: Mă voi scula ? Poate că evreii au scos asta din pilda cu Iona. Negreşit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiţi de judecată! Nu ştiau că ceea ce făceau în sprijinul lor o făceau împotriva lor !

Pilat a dat poruncă şi ei împreună cu o ceată de ostaşi au întărit mormântul şi l-au şi pecetluit. Şi s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială învierea Domnului, odată ce era străină şi paza şi pecetea.

Dar deodată iadul se strânge şi este cuprins de ameţeli când simte puterea mai tare a Domnului; și după puţină vreme a dat afară, din pricina înghiţirii nedrepte a lui Hristos, piatra cea tare şi din capul unghiului, şi pe cei ce îi mâncase şi-i ţinea din veac în pântece.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Negrăită minune! Cela ce a izbăvit în cuptor pe cuvioşii tineri din văpaie, în mormânt Se pune mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Rănitu-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce S-a rănit în coastă cu suliţa şi a suspinat topindu-Se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

După obiceiul morţilor, punerea în mormânt a primit viaţa tuturor şi L-a arătat pe El izvor învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad şi în mormânt şi în Eden nedespărţită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. Că iată, Se socoteşte între cei morţi, Cela ce locuieşte întru înălţime, şi în mormânt mic ca un străin se primeşte. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Stricatu-s-a locaşul cel prea curat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuieşte întru înălţime S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimatea s-a arătat inimos, că văzând mort şi gol pe Dumnezeul cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat, strigând: Tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespusă răbdare ! Că de bunăvoie Se pecetluieşte sub pământ, Cel ce locuieşte întru înălţime şi Se huleşte Dumnezeu ca un înşelător.

Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. Că iată, Se socoteşte între cei morţi, Cela ce locuieşte întru înălţime, şi în mormânt mic ca un străin se primeşte. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Nu te tângui pentru Mine, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, fiul tău, pe carele M-ai zămislit în pântece fără sământă; că Mă voi scula şi Mă voi prea slăvi şi voi înălţa întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste pe tine neîncetat te slăvesc.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întru străină naşterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire, m-am fericit, Fiul meu Cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfărâm cumplit cu sabia întristării. Ci Te scoală, ca să mă slăvesc.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Mă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmaşi cu Crucea, iarăşi voi învia şi te voi slăvi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să se bucure făptura, să se veselească toţi pământenii, că vrăjmaşul, iadul, s-a prădat; femeile cu miruri să iasă întru întâmpinare, că izbăvesc pe Adam şi pe Eva cu tot neamul, şi a treia zi voi învia.

(Ectenia…)

Luminânda nu cântăm, ci numai: Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru. *(de trei ori)*

La Laude

Toată făptura să laude pe Domnul…

Punem patru **Stihiri** și cântăm, pe glasul al 2-lea singur glasul:

Astăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme viaţa şi iadul se cutremură şi Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduielii Tale, prin care săvârşind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veşnică, prin sfântă învierea Ta cea din morţi.

Ce este această vedere ce se vede ? Ce este această Sâmbătă ? Împăratul veacurilor săvârşind rânduiala cea prin patimă, Se odihneşte în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să strigăm: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărăţeşti în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniți să vedem viaţa noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în mormânturi.Veniţi astăzi, ca văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I strigăm ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deştepta pe Tine, împărate? Ci Te scoală ca un însuţi puternic, cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea: Cerşit-a (Cerut-a) Iosif trupul lui Iisus şi L-a pus pe el în mormânt nou al Său; că era să iasă EI din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile Raiului, Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Ziua de astăzi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moise, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, întru care S-a odihnit de toate lucrurile Sale, unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii după trup odihnindu-Se. Şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică, ca un bun şi Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu), *glasul al 2-lea*

Prea binecuvântată eşti, Născătoare de Dumnezeu fecioară, că prin Cel ce S-a întrupat din tine, iadul s-a robit, Adam s-a chemat, blestemul s-a nimicit, Eva s-a liberat, moartea s-a omorât şi noi am înviat. Pentru aceasta sântând, strigăm: Binecuvântat eşti, Hristoase Dumnezeule, cel ce bine ai voit aşa, slavă Ţie.

Şi Doxologia mare

[În vremea Doxologiei, preotul intră în Sfântul altar şi se îmbracă în toate odăjdiile; iar când sunt mai mulţi preoţi şi diaconi, se îmbracă în toate odăjdiile numiţi preotul întâi stătător, adică protosul sau proestosul, și diaconii; ceilalţi având numai epitrahile şi sfite. Ieşind şi aşezându-se în jurul Epitafului, aşteaptă sfârşitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., preotul sau întâi stătătorul cădeşte Sfântul Epitaf de 3 ori, în chipul Crucii; iar la al treilea Sfinte Dumnezeule..., ridicând preoţii sau epitropii Bisericii Epitaful, încep ocolirea Bisericii, cu felinare, prapore şi lumini.

Mergi la cer şi Te aşează lângă Tatăl Creator, Tu ce laşi în lume pace, Iisuse Salvator!

Mergi la cer şi Te aşează lângă Tatăl Creator. Tu ce laşi în lume pace, Iisuse Salvator!

După aceasta, preotul și purtătorii Epitafului intră în Biserică şi ajungând în faţa uşilor împărăteşti, preotul sau cel mai mare între preoţi zice: Să luăm aminte! Pace tuturor! Înţelepciune!]

Şi intră în altar prin uşile Împărăteşti. Aşează, Epitaful pe Sfânta Masă şi cântă, o dată, **troparul:** Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Apoi, îndată **troparul** proorociei, glasul al 2-lea: Cela ce ţii marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuieşti firea omenească de căderea cea din iad; şi făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot acesta*

Apoi **Prochimen**, glasul al 4-lea: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău.

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit şi părinţii noştri ne-au spus nouă.

Din proorocia lui Iezechiil, citire:

Cap. 37, Vers. 1-4.

Fost-a mâna Domnului peste mine şi m-a dus Domnul cu duhul şi m-a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti, şi m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe faţa pământului şi foarte uscate. Şi mi-a zis Domnul: Fiul omului, mai învia-vor oare oasele acestea ? Iar eu am zis: Doamne Dumnezeule, numai tu ştii aceasta. Domnul însă mi-a zis: Proroceşte asupra oaselor acestora şi le zi: Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată eu voi face să intre în voi duh şi veți învia. Voi pune pe voi vine şi carne va creşte pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh şi veți învia şi veţi cunoaşte că eu sunt Domnul. Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Şi când am proorocit, iată s-a făcut un sunet şi o mişcare și oasele au început să se apropie fiecare os la încheietura sa. Şi am privit eu şi iată erau pe ele vine, şi carne crescuse şi piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era întrînsele. Atunci mi-a zis Domnul: Fiul omului, prooroceşte duhului, prooroceşte şi zi duhului: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi şi suflă peste morţii aceştia şi vor învia! Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise şi a intrat într-înşii duhul şi au înviat şi mulţime multă foarte de oameni au stătut pe picioarele lor. Şi mi-a zis iarăşi Domnul: Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israil. Iată ei zic: S-au uscat oasele noastre şi nădejdea noastră a pierit; suntem smulşi din rădăcină. De aceea prooroceşte şi le zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, eu voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre şi vă voi duce în ţara lui Israil. Astfel veţi cunoaşte că eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre. Şi voi pune la voi duhul meu şi veți învia şi vă voi aşeza în țara voastră, şi veţi cunoaşte că eu, Domnul, am zis aceasta şi am făcut, zice Domnul.

Prochimen, glasul al 7-lea: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu. Înalţă-se mâna Ta; nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea spune-voi toate minunile Tale.

Apoi Apostolul:

Din cartea întâia cea către Corinteni, a Sfântului apostol Pavel, citire:

Corinteni, Cap. 5, Vers. 6-8;
Galateni, Cap. 3, Vers. 13-14.

Fraţilor, nu vă lăudaţi bine. Nu ştiţi oare că puţin aluat dospeşte toată frământătura? Curăţiţi-vă dar de aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, ca şi cum aţi fi fără dospitură, căci Paştile nostru, Hristos, S-a junghiat pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul năravului şi al vicleşugului, ci cu azimile curăţiei şi ale adevărului.

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, căci scris este: blestemat e tot cel spânzurat pe lemn, pentru ca binecuvântarea dată lui Avraam să se reverse prin Iisus Hristos asupra păgânilor şi aşa noi să primim prin credinţă Duhul, care ni se făgăduise.

Corinteni 5, 6-8
6. Semeţia voastră nu e bună. Oare nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată frământătura?
7. Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, precum şi sunteţi fără aluat; căci Paştile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.
8. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutăţii şi al vicleşugului, ci cu azimele curăţiei şi ale adevărului.

Galateni 3,13-14
13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: "Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn".
14. Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.

Aliluia, glasul al 5-lea: Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui.

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topeşte ceara de fața focului, **Stih:** Aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu.

Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri..., Sfârşitul: ... Pecetluind piatra împreună cu custodia.

Matei XXVII, 62-66
62. Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii şi fariseii la Pilat,

63. Zicând: Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viaţă: După trei zile Mă voi scula.
64. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vină şi să-L fure şi să spună poporului: S-a sculat din morţi. Şi va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.
65. Pilat le-a zis: Aveţi strajă; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi.
66. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

Apoi Ecteniile: Să zicem toți din tot sufletul..., Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului..., Şi celelalte. Și se face Apolis.

Ceasul întâi se citeşte în pridvor; asemenea şi al treilea, al şaselea şi al noulea se citesc simplu în pridvor, cu fericirile la vremea lor.

În sfânta şi marea zi sâmbătă seara

La al zecelea ceas din zi toacă de Vecernie şi se îmbracă preotul în veşminte şi binecuvântând. Psalmul începător. După aceasta, Ectenia mare. Apoi Doamne strigat-am..., pe glasul 1 şi punem Stihirile pe 8. Şi cântăm Stihirile învierii, ale Octoihului trei şi ale Stihoavnei una.

Stihirile învierii, gtasul 1:

Rugăciunile noastre cele de seară primeşte-le, Sfinte Doamne şi ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu însuţi eşti Cel ce ai arătat în lume învierea.

Înconjuraţi, popoare, Sionul şi-l cuprindeţi pe dânsul şi daţi slavă într-însul, Celui ce a înviat din morţi. Că Acela este Dumnezeul nostru, carele ne-a mântuit pe noi de fărădelegile noastre.

Veniţi, popoare, să cântăm şi să ne închinăm lui Hristos, slăvind învierea Lui cea din morţi. Că Acesta este Dumnezeul nostru, carele de înşelăciunea vrăjmaşului a izbăvit lumea.

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am slobozit şi cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ţie.

Alte trei **Stihiri** ale Sâmbetei celei mari repetând una, glasul al 8-lea; singur glasul:

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aş fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porţile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le ţineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale. (de două ori)

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s-a puterea mea; primirăm mort ca pe unul din morţi, dar nu pot să-l țin pe dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu dânsul şi pe aceştia, peste care eram împărat. Eu am avut morţi din veac, dar acesta iată că pe toţi îi ridică. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând: Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit şi pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat m-am lipsit şi pe care i-am înghiţit, puternic fiind, pe toţi i-am vărsat. Deşertat-a mormânturile cel ce s-a răstignit; slăbit-a puterea morţii. Slavă Doamne, Crucii Tale şi învierii Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Ziua de azi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moise, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, întru care S-a odihnit de toate lucrurile Sale unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii, după trup odihnindu-Se; şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se, prin înviere, ne-a dăruit nouă viață veşnică, ca un singur bun şi Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu), *glasul 1*

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm, cântarea celor fără de trup şi podoaba credincioşilor. Că aceasta s-a arătat cer şi Biserică Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus şi împărăţia o a deschis. Pe aceasta dar având-o ancoră credinţei, apărător avem pe Domnul ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

Ieşire cu Evanghelia: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen nu zicem, ci îndată: Înţelepciune ! Și citeşte citeţul Paremiile.

De la Facere, citire:

Cap. 1, Vers. 1-13.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor. Şi a zis Dumnezeu: Să fie lumină! Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu, că e bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâia. Şi a zis Dumnezeu: Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape. Şi a fost aşa. A făcut Dumnezeu tăria, şi a despărţit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă; ziua a doua. Şi a zis

Dumnezeu: Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul! Şi a fost aşa. Şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Apoi a zis Dumnezeu: Să dea pământul din sine verdeaţă; iarbă, cu sământă într-însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sământă în sine, după fel pe pământ. Şi a fost aşa. Pământul a dat din sine verdeaţă; iarbă, care face sământă după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sământă după fel pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă; ziua a treia.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 60, Vers. 1-16.

Luminează-te, luminează-te Ierusalime, că vine lumina ta, şi slava Domnului peste tine a răsărit! Căci iată întunericul acoperă pământul, şi bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul şi slava lui străluceşte peste tine. Popoare se îmbulzesc la lumina ta şi împăraţi la strălucirea razelor tale. Ridică împrejur ochii tăi şi vezi, căci toţi se adună şi se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe şi fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci și inima ta se va zbuciuma şi se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăţia mării şi avuţiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi, şi dromadere de Madian şi Efa. Toate sosesc din Saba încărcate cu aur şi cu tămâie, vestind alcătuirile cele de slavă ale Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine şi ca o jertfă bineplăcută urca-se-vor pe jertfelnicul meu, ca să se proslăvească cea plină de slavă casă a mea. Cine zboară ca norii şi ca porumbiţa spre sălaşul ei ? Căci pentru mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul şi argintul lor pentru numele Dumnezeului tău şi pentru Sfântul lui Israil, care te slăveşte ! Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale şi împăraţii lor în slujba ta vor fi, căci întru urgia mea te-am lovit şi întru bunăvrerea mea m-am milostivit de tine. Porţile tale mereu vor fi în laturi, zi şi noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogăţiile noroadelor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci poporul şi împărăţia care nu vor sluji ţie vor pieri şi neamuri multe nimicite vor fi. Mărirea Libanului la tine va veni cu chiparoşi, ulmi şi molifţi ca să împodobească laolaltă lăcaşul cel sfânt al meu, ca eu să cinstesc locul unde se odihnesc picioarele mele. Şi feciorii apăsătorilor tăi, smeriţi la tine vor veni şi se vor închina la picioarele tale toţi cei ce te-au urât şi pe tine te vor numi; cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israil. Din părăsită şi defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria cea de-a pururi, bucurie din neam în neam. Tu vei suge laptele popoarelor şi la pieptul regilor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaşte că eu sunt Domnul, izbăvitorul și Răscumpărătorul tău, puternicul lui Iacov.

De la Ieşire, citire:

Cap. 12, Vers. 1-11.

Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis: Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului. Spune dar la toată obştea fiilor lui Israil şi le zi: În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luaţi fiecare. Iar dacă vor fi puţini în familie, încât să nu fie de ajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: număraţi-vă la un miel atâţia, câţi pot să-l mănânce. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă și să luaţi sau un miel, sau un ied. Să-l ţineţi până în ziua a patru-sprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israil să-l junghie către seară. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei, unde au să-l mănânce. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare. Dar să nu-l mâncaţi nefript de ajuns sau fiert în apă, ci să mâncaţi totul fript bine pe foc, şi capul cu picioarele şi măruntaiele. Să nu lăsaţi din el pe a doua zi şi oasele lui să nu le zdrobiţi. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeţi în foc. Să-l mâncaţi însă aşa; să aveţi coapsele încinse, încălţămintele în picioare şi toiegele în mâinile voastre; şi să-l mâncaţi cu grabă, căci este Paştile Domnului.

Din Proorocia lui Iona citire:

Cap. 1-4

Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând: Scoală şi te du în cetatea cea mare a Ninivei şi propovăduieşte acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în faţa mea! Şi s-a sculat Iona să fugă la Tarsis dinaintea Domnului. Şi s-a pogorât la Iope, unde a găsit o corabie care mergea la Tarsis şi plătind preţul călătoriei, s-a pogorât în ea ca să meargă la Tarsis împreună cu toţi cei de acolo, el fugind din faţa Domnului. Dar Domnul a ridicat un vânt năprasnic pe mare şi o vifornişă fără seamăn s-a stârnit şi corabia era gata să se sfărâme. Atunci s-au înfricoşat corăbierii şi fiecare a strigat către dumnezeul lui şi aruncau în mare încărcătura corăbiei ca să se mai uşureze. În vremea aceasta Iona se pogorâse în fundul corăbiei, se culcase şi adormise. Atunci s-a apropiat către el căpitanul corăbiei şi i-a zis: Pentru ce dormi? Scoală-te şi strigă către dumnezeul tău, poate el îşi va aduce aminte de noi ca să nu pierim! Şi au zis unul către altul: Haidem să aruncăm sorţi ca să ştim din pricina cui s-a prăvălit prăpădul acesta peste noi! Şi au aruncat sorţi şi sorţul a căzut pe Iona. Şi l-au întrebat pe el: Spune-ne nouă, din pricina cui s-a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră ? Care este meşteşugul

tău, de unde şi din ce ţară vii şi din ce popor eşti ? Atunci el le-a răspuns: Sunt evreu şi Domnului Dumnezeului cerului mă închin, celui care a făcut, marea şi uscatul. Şi toţi oamenii s-au temut cu frică mare şi i-au zis lui: Pentru ce ai săvârşit una ca aceasta ? Căci ei ştiau că el fuge din faţa lui Dumnezeu, căci el le spusese. Şi i-au zis lui: Ce să-ţi facem ca să se domolească marea, căci ea este învolburată şi înviforată ? Atunci el a răspuns: Luaţi-mă şi mă aruncaţi în mare şi ea se va potoli, căci ştiu bine că din pricina mea s-a pornit peste voi această vijelie. Şi marinarii cârmeau către ţărm, dar nu biruiau, căci marea era furioasă împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul şi au zis: O, Doamne, putea-vom noi pieri pentru omul acesta şi împovăra-ne-vei cu sânge nevinovat ? Căci tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut! Şi îl ridicară pe Iona şi îl aruncară în mare şi s-a potolit urgia ei. Şi oamenii s-au temut cu teamă mare de Domnul şi au adus jertfă lui Dumnezeu şi juruinţe i-au făcut lui.

Şi Dumnezeu a dat poruncă unui peşte mare să înghită pe Iona. Şi a stat Iona în pântecele peştelui trei zile şi trei nopţi. Atunci s-a rugat Iona din pântecele peştelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând: Strigat-am către Domnul întru strâmtorarea mea şi el m-a auzit; din pântecele iadului către dânsul am strigat şi el a luat aminte la glasul meu! Tu m-ai aruncat în adânc, în sânul mării şi undele m-au înconjurat; toate talazurile şi valurile tale au trecut peste mine. Şi gândeam: aruncat sunt dinaintea ochilor tăi! Dar voi vedea din nou templul cel sfânt al tău! Apele mă învăluiră pe de-a-ntregul, adâncul mă împresurase, iarba mării se împleticise pe capul meu; mă pogorâsem până la temeliile munţilor. În ţinutul cel cu veşnice zăvoare, dar tu ai scos din stricăciune viaţa mea, Doamne Dumnezeul meu ! Când se sfârşea întru mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, şi la tine a ajuns rugăciunea mea, în Biserica ta cea sfântă! Cei ce slujesc idolilor deşerţi nu iau seama la pronia ta; dar eu îţi voi aduce ţie jertfă de mulţumire şi toate făgăduinţele mele le voi plini, căci mântuirea vine de la Domnul!

Şi Domnul dădu poruncă peştelui şi peştele a aruncat pe Iona pe uscat. Şi a fost cuvântul Domnului către Iona de a doua oară zicând: Scoală şi porneşte către cetatea cea mare a Ninivei şi propovăduieşte acolo propovăduirea cea dintâi pe care eu ţi-am poruncit-o! Şi s-a sculat Iona şi a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Şi Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu, cale de trei zile. Şi a început Iona să meargă în cetate cale de o zi şi a strigat zicând: Patruzeci de zile mai sunt şi Ninive va fi distrusă! Atunci ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ţinut post şi s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari şi până la cei mai mici. Şi a mers vestea până la împăratul Ninivei. Acesta s-a sculat de pe scaunul său, şi a lepădat veşmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac şi s-a culcat în cenuşă. Apoi s-a dat de ştire şi s-a poruncit cu poruncă împărătească de către dregători: Oamenii şi dobitoacele, vitele

mari şi mici să nu mănânce nimic, să nu pască şi nici să bea apă; ci să se îmbrace cu sac şi către Dumnezeu să strige din toată puterea şi fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea şi mâinile lor să nu mai săvârşească fapte silnice; poate că Dumnezeu se va întoarce şi se va milostivi şi va ţine în loc iuţimea mâniei lui ca să nu pierim!

Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor de pocăinţă, căci s-au întors din căile lor cele rele. Şi s-a făcut milă Domnului, iar prăpădul care trebuia să-l facă aşa precum spusese, nu l-a mai prăvălit peste ei.

Şi Iona fu cuprins de mare supărare şi se aprinse de mânie. Şi a rugat pe Domnul zicând: O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, căci ştiam că tu eşti Dumnezeu îndurat şi milostiv, îndelung răbdător şi mult milosârd şi îţi pare rău de fărădelegi. Şi acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu.

Şi a zis Domnul: Faci tu oare bine că ţi-ai aprins mânia? Atunci Iona a ieşit din cetate şi s-a aşezat la răsăritul ei. Și-a făcut o colibă şi a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Şi Domnul Dumnezeu a gătit un vrej care s-a ridicat deasupra capului lui Iona cu să-i țină umbră şi să-i mai potolească mânia, şi s-a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej. Dar Dumnezeu, a doua zi la revă-rsatul zorilor, a poruncit unui vierme ca să reteze vrejul. Iar el s-a uscat. Şi la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit şi soarele a dogorât capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Şi şi-a rugat moartea zicând: Mai bine este să mor, decât să trăiesc! Şi a grăit Domnul către Iona: Făcut-ai lucru cuminte de te-ai mâniat pentru vrej ? Şi el a răspuns: Foarte m-am aprins până la moarte! şi a zis Domnul: Nu te-ai îndurat pentru un vrej pentru care nu te-ai trudit şi nici nu l-ai crescut, care şi-a luat fiinţă într-o noapte şi într-alta a pierit! Dar eu cum să nu mă îndur de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu nici dreapta şi nici stânga şi dobitoace fără de număr !

De la Iisus Navi, citire:

Cap. 5, vers. 10-15.

Fiii lui Israil au stat cu tabăra la Ghilgal şi au făcut acolo în şesul Ierihonului Paştile în ziua a patrusprezecea a lunii, seara. Iar a doua zi de Paşti au mâncat din roadele pământului acestuia azime şi pâine nouă. În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea, şi de-a doua zi după ce au mâncat din roadele pământului, fii lui Israil n-au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele ţării Canaanului.

Aflându-se însă Iisus aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi şi iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Şi opropiindu-se Iisus de dânsul, ia zis: De-ai noştri eşti, sau eşti dintre duşmanii noştri ? Iar acela a răspuns: Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum. Atunci Iisus a căzut cu faţa la pământ, s-a închinat şi a zis către acela: Stăpâne, ce porunceşti slugii tale ? Zis-a către Iisus căpetenia oştirii Domnului: Scoate-ți încălţămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt! Şi a făcut Iisus așa.

De la Ieşire, citire:

Cap. 13, Vers. 30. Cap. 15, Vers. 19.

Fiii lui Israil au pornit apoi din Sucot şi şi-au aşezat tabăra la Etam, la capătul pustiului. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua, şi noaptea. Şi n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului. Atunci a grăit Domnul cu Moise, şi a zis: Spune fiilor lui Israil să se întoarcă şi să-şi aşeze tabăra în faţa Pi-Hahirotului, între Migdal şi mare, în preajma lui Baal-Ţefon. Acolo în preajma lui, lângă mare să tăbărâţi. Că Faraon va zice către poporul său: Fiii aceştia ai lui Israil s-au rătăcit în pământul acesta, căci i-a închis pustiul. Şi eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi va alerga după ei. Şi-mi voi arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui; şi vor cunoaşte toți egiptenii că eu sunt Domnul. Şi au făcut aşa. Atunci s-a dat de ştire regelui Egiptului, că poporul evreiesc a fugit.

Şi s-a întors inima lui Faraon şi a slujitorilor lui asupra poporului acestuia, şi au zis: Ce făcurăm noi ? Cum de am lăsat pe fiii lui Israil să se ducă şi să nu ne mai robească nouă ? A înhămat deci Faraon carele sale de război şi a luat poporul său cu sine: a luat cu sine șase sute de căruţe alese şi toată călărimea Egiptului şi căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon, regele Egiptului, şi a slujitorilor lui, şi a alergat acesta după fiii lui Israil; dar fiii lui Israil ieşiseră sub mână înaltă. Şi au alergat după ei egiptenii cu toți caii şi căruţele lui Faraon, cu călăreţii şi cu toată oştirea lui, şi i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahirot, în faţa lui Baal-Ţefon. Dar când s-a apropiat Faraon şi când s-au uitat fiii lui Israil înapoi şi au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare; şi au strigat fiii lui Israil către Domnul, şi au zis către Moise: Oare nu erau morminte în ţara Egiptului, de ne-ai adus să murim în pustie ? Ce ai făcut tu cu noi, scoţându-ne din Egipt ? Nu ţi-am spus noi oare de aceasta în Egipt, când ţi-am zis; lasă-ne să robim egiptenilor, decât să murim în pustia aceasta ? Moise însă a zis către popor: Nu vă temeţi ! Staţi şi veţi vedea mântuirea cea de la Domnul, pe care vă va face-o

el astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeţi astăzi nu-i veţi mai vedea în veac şi pururea. Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiţi liniştiţi!

Atunci a zis Domnul către Moise: Ce strigi către mine ? Spune fiilor lui Israil să pornească, iar tu ridică-ţi toiagul şi-ţi întinde mâna asupra mării şi o desparte, şi vor trece fiii lui Israil prin mijlocul mării, ca pe uscat, iată, eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi a tuturor egiptenilor, ca să păşească pe urmele lor. Şi-mi voi arăta slava mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui. Şi vor cunoaşte toţi egiptenii, că eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui.

Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israil, şi s-a mutat în urma lor; şi s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor şi a stătut în urma lor. Astfel a trecut el şi a stat între tabăra egiptenilor şi tabăra fiilor lui Israil; şi era negură şi întuneric pentru unii, iar pentru ceilalţi lumină, noaptea şi toată noaptea nu s-au apropiat unii de alţii. Iar Moise şi-a întins mâna sa asupra mării şi a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit, şi s-a făcut marea-uscat, că s-au despărţit apele. Şi au intrat fiii lui Israil prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le era perete, la dreapta şi la stânga lor. Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării, toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui. Dar în straja dimineţii a căutat Domnul din stâlpul cel de foc şi din nor spre tabăra egiptenilor şi a umplut tabăra egiptenilor de spaimă. Şi a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii: Să fugim de la faţa lui Israil, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii !

Iar Domnul a zis către Moise: Întinde-ţi mâna asupra mării ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor şi asupra călăreţilor lor. Şi şi-a întins Moise mâna asupra mării şi spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Şi aşa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijiocul mării. Iar apele s-au tras la loc şi au acoperit carele şi călăreţii întregii oştiri a lui Faraon, care intrase după israeliţi în mare, şi nu a rămas nici unul din ei. Fiii lui Israil însă au trecut prin mare ca pe uscat, şi apa le-a fost perete la dreapta şi la stânga lor. Aşa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliţi din mâinile egiptenilor, şi au văzut fiii lui Israil pe egipteni morţi pe malurile mării. Văzut-a Israil mâna cea tare, pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, şi s-a temut poporul de Domnul şi a crezut în Domnul şi în Moise, sluga lui. Atunci Moise şi fiii lui Israil au cântat Domnului cântarea aceasta şi au zis: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit !

Şi citeţul zice **stihurile** înainte spre fiecare strană; Iar cetele întru amândouă stranele cântă, pe glasul al 5-lea: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit !

Pe cal şi pe călăreţ în mare i-a aruncat! Tăria mea şi mărirea mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi prea mări, Dumnezeul Părintelui meu şi-L voi prea înălţa !

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon şi oştirea lui în mare le-a aruncat.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roşie le-a înghiţit.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au pogorât.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Dreapta Ta, Doamne, şi-a arătat tăria.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmaşi i-a sfărâmat. Cu mulţimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Trimis-ai mânia Ta şi i-a mistuit ca pe nişte paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărţit apa.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete şi s-au închegat valurile în inima mării.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!
Vrăjmaşul zicea: Goni-i-voiu şi-i voi ajunge; pradă voi împărți şi-mi voi sătura sufletul de răzbunare; goli-mi-voi sabia şi mâna mea-i va stârpi.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Dar ai trimis Tu duhul Tău, şi marea i-a înghiţit, afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Doamne, cine-i asemenea Ţie între dumnezei ? Cine-i asemenea Ţie prea mărit în sfințenie, minunat întru mărire şi făcător de minuni?

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Tinsu-Ţi-ai dreapta Ta, şi i-a înghiţit pământul!

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Cu mila Ta ai povăţuit, şi Tu ai mântuit acest popor, şi Tu îl povățuieşti cu puterea Ta, spre locaşul sfinţeniei Tale.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Auzit-au neamurile şi s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteia:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului pe voievozii Moabului cutremur i-a cuprins şi toţi câți trăiesc în Canaan şi-au pierdut cumpătul.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Frică şi groază va cădea peste ei, şi de măreţia braţului Tău, ca pietrele vor încremeni.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câştigat Tu.
Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Tu îl vei duce şi-l vei sădi în muntele moştenirii Tale, în locul ce Ţi l-ai făcut sălăşluire, Doamne, în locaşul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Împărăţi-va Domnul în veac şi în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu căruţele şi călăreţii lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Iar fiii lui Israil au trecut prin mare, ca pe uscat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!

La urmă citeţul cântă tot acest: Căci cu slavă s-a proslăvit !

Din Proorocia lui Sofonie, citire:

Cap. 3, Vers. 8-15.

Aşa zice Domnul: Pentru aceasta aşteptați-mă, până în ziua când mă voi scula ca mărturie! Căci gândul meu este să strâng laolaltă toate neamurile şi să adun împărăţiile ca să vărs peste ele întărâtarea mea şi iuţimea urgiei mele. Şi tot pământul va fi mistuit de văpaia ciudei mele. Atunci voi da noroadelor buze curate, ca toate să se roage Domnului şi cu râvnă să-i slujească lui. Din ţinutul de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii mei, risipiţii mei îmi vor aduce prinoase. În ziua aceea nu te vei mai ruşina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva mea, căci atunci voi da la o parte pe cei ce în chip trufaş se veselesc, iar tu nu te vei mai proslăvi în muntele cel sfânt al meu. Şi voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit şi sărac care va nădăjdui întru numele Domnului. Rămăşiţa lui Israil nu va săvârşi nedreptate şi nici nu va grăi cuvânt de minciună şi nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor paşte şi se vor odihni şi de nimeni nu le va fi teamă. Bucură-te fiica Sionului, saltă de veselie Israile, veseleşte-te şi te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului! Căci Domnul a înlăturat judecăţile împotriva ta şi a întors pe vrăjmaşii tăi. Domnul, împăratul lui Israil, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nici o nenorocire.

De la a treia carte a Regilor, citire:

Cap. 17, Vers. 8-24.

Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: Scoală şi te du la Sarepta Sidonului, şi şezi acolo, căci iată am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească. Şi s-a sculat el şi s-a dus la Sarepta. Şi când a ajuns la porţile cetăţii, iată o femeie văduvă aduna vreascuri şi a chemat-o Ilie şi i-a zis: Adu-mi puţină apă ca să beau. Şi s-a dus ea să-i aducă, dar Ilie a strigat-o şi i-a zis: Adu-mi şi o bucată de pâine să mănânc. Ea însă a zis: Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nici o fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un chiup şi puţin untdelemn într-un ulcior. Şi iată, am adunat câteva vreascuri şi mă duc să o gătesc pentru mine şi pentru fiul meu, să mâncăm şi să murim. Atunci i-a zis Ilie: Nu te teme, ci du-te şi fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine şi mi-o adu, iar pentru tine şi pentru fiul tău vei face mai pe urmă. Căci aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israil: Făina din chiup nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ. Şi s-a dus ea şi a făcut aşa cum i-a zis Ilie; şi s-a hrănit ea şi el, şi casa ei o bucată de vreme. Căci făina din chiup n-a scăzut şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie. După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, şi boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. Şi a zis ea către Ilie: Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu ? Ai venit la mine ca să-mi pomeneşti păcatele mele şi să omori pe fiul meu ? Iar Ilie a zis: Dă-mi pe fiul tău. Şi l-a luat din braţele ei şi l-a suit în foişor unde şedea el, şi l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul şi a zis: Doamne Dumnezeul meu, oare şi văduvei, la care locuiesc, îi faci rău, omorând pe fiul ei? Şi suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul şi a zis: Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul copilului acestuia într-însul Şi a ascultat Domnul glasul lui Ilie; şi s-a întors sufletul copilului acestuia în el, şi a înviat. Şi a luat Ilie copilul şi s-a pogorât cu el din foişor în casă, şi l-a dat mamei sale, şi a zis Ilie: Iată copilul tău e viu. Atunci a zis femeia către Ilie: Acum cunosc şi eu că tu eşti omul lui Dumnezeu şi cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta.

Din proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 61, Vers. 10. Cap. 62, Vers. 5.

Bucura-mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu haina mântuirii şi cu veșmântul veseliei m-a acoperit. Ca unui mire mi-a pus mie cunună şi ca pe o mireasă m-a împodobit cu podoabă. Căci ca pământul care răsare ierburi, şi ca o grădină în care sământa încolţeşte, aşa Domnul, Dumnezeu va face dreptatea să răsară şi înaintea tuturor neamurilor proslăvirea sa. Pentru Sion nu voi tăcea şi pentru Ierusalim nu voi sta locului până

ce dreptatea lui va împrăştia raze ca o strălucire de slavă şi mântuirea va arde ca o flacără. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta şi toţi împăraţii slava ta şi te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Şi tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului şi ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Şi nu ţi se va mai zice ţie : alungată, şi țării tale: pustiită, ci tu te vei chema: întru tine am binevoit şi ţara ta: cea cu bărbat, căci Domnul a binevoit întru tine şi pământul tău va avea un soţ. Şi în ce chip se însoţeşte flăcăul cu fecioara, cel ce te-a zidit se va însoţi cu tine şi în ce chip mirele se veseleşte de mireasă, aşa se va veseli de tine Dumnezeul tău!

De la Facere, citire:

Cap. 22, Vers. 1-18.

După acestea, Dumnezeu a cercat pe Avraam şi i-a zis: Avraame, Avraame ! Iar el a răspuns: Iată-mă ! Şi Dumnezeu i-a zis: Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubeşti, şi du-te în pământul Moria şi adă-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ţi-l voi arăta. Sculându-se deci Avraam dis de dimineaţă, a pus samarul pe asinul său şi a luat cu sine două slugi şi pe Isaac, fiul său; şi tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat şi a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi ridicându-şi Avraam ochiii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale; Rămâneţi aici cu asinul, iar eu şi copilul ne ducem până acolo şi închinându-ne, ne vom întoarce la voi.

Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc şi cuţitul, şi s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, şi a zis: Tată! Iar acesta a răspuns: Ce este, fiul meu ? Zis-a Isaac: Iată, foc şi lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă ? Avraam însă a răspuns: Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale! Şi s-au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor. Apoi şi-a tins Avraam mâna şi a luat cuţitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer şi a zis: Avraame, Avraame ! Răspuns-a acesta: Iată-mă. Iar îngerul a zis: Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, şi pentru mine n-ai cruţat nici pe singurul fiu al tău.

Şi ridicându-şi Avraam ochii, a privit, şi iată la spate un berbece încurcat cu coarnele într-un tufiş. Şi ducându-se Avraam, a luat berbecele şi l-a adus jertfă în locul lui Isaac fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire şi de aceea se zice astăzi: În munte Domnul se arată. Şi a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către

Avraam şi a zis: Juratu-m-am pe mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat nici pe fiul tău unic pentru mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea mea, şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării, şi va stăpâni neamul tău cetăţile neprietenilor săi; şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul meu.

Din Proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 61, Vers. 1-10.

Duhul Domnului este peste mine, căci Domul m-a uns şi binevestesc săracilor, m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduesc celor robiţi slobozire şi celor prinşi în război libertate; să dau de ştire un an de milostivire al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei întristaţi; celor ce jelesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de veşminte de jale, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului spre slăvirea lui. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, ridica-vor de iznoavă străvechile ruine, înnoi-vor cetăţile distruse, pustiite din neam în neam. Oameni de neam străin vor veni şi îşi vor paşte turmele, feciori din alt norod vor fi plugarii şi vierii voştri. Şi voi, voi veţi fi numiţi preoţi ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătăţile popoarelor voi le veţi mânca şi cu averile lor voi vă veţi mândri! Fiindcă ocara lor era îndoită, batjocură şi scuipări partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor moşteni-vor şi de slava cea de-a pururi ei se vor bucura! Căci eu sunt Domnul care iubesc dreptatea şi urăsc jaful cel fărădelege. Eu le voi da cu credincioşie plata lor și legământul veşnic cu ei voi încheia. Cu nume mare va fi sămânţa lor între neamuri şi odraslele lor în mijloc de noroade. Cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt sămânţă binecuvântată de Domnul. Bucura-mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul meu întru Dumnezeul meu.

De la a patra carte a Regilor, citire:

Cap 4. Vers. 8-37.

Într-una din zile a venit Elisei la Şunem şi acolo o femeie bogată l-a poftit la masă şi după aceea ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce. Şi a zis aceasta către bărbatul său; Iată, eu ştiu că omul lui Dumnezeu care trece neconteni pe aici, este sfânt; să-i facem dar un mic foişor sus şi să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun şi un sfeşnic şi când va veni pe la noi, să se ducă acolo.

Venind deci Elisei într-o zi acolo şi intrând în foişor s-a culcat acolo. Şi a zis către Ghiezi, sluga sa: Cheamă pe şunamiteanca aceasta! Şi a chemat-o şi ea a stat

înaintea lui. Apoi a zis lui Ghiezi: Zi-i: iată tu te îngrijeşti atâta de noi. Ce să-ţi facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele, sau cu căpetenia oştirii ? Iar ea a zis: Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu. Zis-a iarăşi Elisei către Ghiezi: Atunci ce să-i fac? Iar Ghiezi a răspuns: Iată, n-are nici un copil şi bărbatul ei este bătrân. Şi a zis Elisei: Cheam-o încoace! Şi a chemat-o şi ea a stat în uşă. Iar Elisei a zis: La anul pe vremea asta vei ţine în braţe un fiu. Răspuns-a ea: Nu, omule al lui Dumnezeu şi stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta. Dar femeia aceea a zămislit şi în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei.

Crescând copilul acela, s-a dus într-una din zile la tatăl său, la secerători. Şi a zis către tatăl său: Vai, mă doare capul ! Iar acesta a zis către o slugă: Du-l la mama lui! Şi l-a luat şi l-a dus la mama lui. Şi a stat pe braţele ei până la amiază şi a murit. Atunci ea s-a dus şi l-a pus în patul omului lui Dumnezeu şi l-a încuiat acolo şi a ieşit. Apoi a chemat pe bărbatul său şi a zis: Trimete-mi o slugă şi o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu şi mă întorc îndată. Zis-a bărbatul: La ce să te duci la el? Astăzi nu-i nici lună nouă, nici zi de odihnă. Iar ea a zis: Ş-apoi! Şi punând şaua pe asină, a zis către sluga sa: Ia-o şi porneşte, dar să nu mă opreşti din mers până nu-ţi voi spune eu! Şi pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în muntele Carmelului.

Şi când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghiezi: Asta-i şunamiteanca aceea! Aleargă întru întâmpinarea ei şi întreab-o: eşti sănătoasă? Şi bărbatul tău e sănătos? Şi copilul tău e sănătos ? Şi ea a răspuns: Sunt sănătoşi! Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui.

Atunci Ghiezi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: Las-o, căci e cu sufletul amărât şi Domnul a ascuns aceasta de mine şi nu mi-a arătat. Iar ea a zis: Au cerut-am eu fiu de la Domnul meu? N-am zis eu oare: nu amăgi pe roaba ta? Atunci Elisei a zis către Ghiezi: Încinge-ți mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta şi du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi, şi să pui toiagul meu pe faţa copilului.

Iar mama copilului a zis: Pe cât e de adevărat că Domnul e viu, cum e viu şi sufletul tău, tot aşa-i de adevărat că nu te voi lăsa! Atunci s-a sculat şi el şi s-a dus după dânsa. Ghiezi însă s-a dus înaintea lor şi a pus toiagul pe faţa copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Şi a ieşit Ghiezi întru întâmpinarea lui Elisei şi i-a spus, zicând: Copilul nu se trezeşte!

Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Şi după ce a intrat, a încuiat uşa după sine şi s-a rugat Domnului. Apoi s-a ridicat şi s-a culcat peste copil şi şi-a pus buzele sale pe buzele lui, şi ochii săi pe ochii lui, şi palmele sale pe palmele lui, şi s-a întins pe el şi a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi Elisei, s-a plimbat prin foişor înainte şi înapoi. După aceea s-a ridicat iar şi s-a întins peste copil.

Şi a strănutat copilul de şapte ori şi şi-a deschis copilul ochii. Atunci a chemat pe Ghiezi şi i-a zis: Cheamă pe şunamiteanca aceea ! Şi acela a chemat-o, şi venind ea, i-a zis: Ia-ţi copilul! Iar ea apropiindu-se, a căzut la picioarele lui şi s-a închinat până la pământ. Apoi şi-a luat copilul şi a ieşit.

Din Proorocia lui Isaia, citire:

Cap. 63, Vers. 11, Cap. 64, Vers. 4.

Aşa grăieşte Domnul: Unde este cel ce a scos din mare pe păstorul turmei sale ? Unde este cel ce a pus în mijlocul ei duhul său cel sfânt? Cel care dreapta lui Moise a călăuzit-o cu braţul său slăvit ? Cel ce a despicat apele înaintea lor ca să-şi facă un nume veşnic? Care i-a povăţuit prin adâncurile mării, ca un cal în pustie şi ei nu s-au poticnit, ca dobitoacele care coboară la şes? Duhul Domnului îl ducea la hodină: aşa tu ai povăţuit pe poporul tău, ca să-ţi faci un nume slăvit. Priveşte din ceruri şi vezi, din sălaşul tău sfânt şi de slavă: unde este râvna şi puterea ta nesfârşită, zbuciumul lăuntrului tău şi milostivirile tale? Nu te stăpâni, căci tu eşti Părintele nostru! Avraam nu ştie nimic, Israil nu ne cunoaşte; tu, Doamne, eşti tatăl nostru, mântuitorul nostru, numele tău este din veac. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile tale şi ne-ai învârtoşat inimile noastre ca să nu ne temem de tine ? Întoarce-te pentru robii tăi, seminţiile moştenirii tale. Pentru ce au păşit cei nelegiuiţi în templul tău şi vrăjmaşii noştri au călcat în picioare altarul tău ? Am ajuns ca unii peste care tu de multă vreme nu mai stăpâneşti şi care nu mai sunt chemaţi cu numele tău. Dacă ai rupe cerurile şi te-ai pogorî, munţii s-ar cutremura. Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, ai face ştiut numele tău vrăjmaşilor tăi şi ar tremura înaintea ta noroadele, văzându-te, făcând minuni neaşteptate, despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un Dumnezeu afară de tine, care ar săvârşi unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în el. Tu te duci întru întâmpinarea celor ce săvârşesc faptele dreptăţii şi îşi aduc aminte de căile tale.

Din Proorocia lui Ieremia, citire:

Cap. 31. Vers. 31-34.

Aşa zice Domnul: Iată vin zile, când voi încheia cu casa lui Israil şi cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinţii lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deşi eu am rămas în legătură cu dânşii, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israil, după zilele acelea, zice Domnul: voi pune legea mea înlăuntrul şi pe inimile lor o voi scrie şi le voi fi Dumnezeu, iar ei îmi vor fi popor. Şi nu se vor mai învăţa unul pe altul şi frate pe frate zicând: Cunoaşteţi pe Domnul, căci toţi de la sine mă vor cunoaşte de la mic până la mare, zice Domnul, pentru că eu voi ierta fărădelegile lor şi păcatele lor nu le voi mai pomeni.

Din Proorocia lui Daniil, citire:

Cap. 3, Vers 1-23.

Împăratul Nabucodonosor făcu un chip de aur înalt de şasezeci de coţi, lat de şase coţi şi îl aşeză în câmpia Dura din ţinutul Babilonului. Şi Nabucodonosor împăratul, trimise să adune pe satrapi, pe mai marii dregători, pe ocârmuitori, pe conducătorii oştirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători şi pe toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor, ca să vină la înnoirea chipului, pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. Atunci se adunară satrapii, dregătorii cei mari, ocârmuitorii, conducătorii oştirilor, vistiernicii, cunoscătorii de legi, judecătorii şi toţi ceilalţi dregători ai ţinuturilor la înnoirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor, şi stătură înaintea chipului ridicat de Nabucodonosor. Şi îndată un crainic strigă cu glas tare: Iată ce vi se porunceşte vouă, popoarelor, neamurilor şi limbilor: De îndată ce veţi auzi glasul trâmbiţei, flautului, chitarei, harfei, psaltirii, cimpoiului şi al tuturor instrumentelor muziceşti, veţi cădea şi vă veţi închina chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nabucodonosor; iar cine nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. În urma acestora, când toate popoarele auziră glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii şi al tuturor instrumentelor muziceşti, toate noroadele, neamurile şi limbile căzură se închinară chipului de aur pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul, în acelaşi timp se apropiară bărbaţi caldei, care pârâră pe iudei.

Ei începură să spună împăratului Nabucodonosor: O, împărate, să trăieşti de-a pururi! Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului şi al altor instrumente muziceşti, să cadă la pământ şi să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Dar sunt bărbaţi iudei, pe care i-

ai pus ocârmuitori peste ţinutul Babilonului: Şadrac, Meşac şi Abed Nego. Aceşti bărbaţi nici că au luat în seamă porunca ta, împărate, dumnezeului tău nu îngenunchiază şi chipului de aur pe care l-ai înălţat nu-i aduc închinăciuni.

Atunci Nabucodonosor împăratul, plin de mânie şi de zbucium, porunci să se aducă înainte: Şadrac, Meşac şi Abed Nego. După ce aceşti bărbaţi au fost aduşi înaintea lui, împăratul Nabucodonosor începu a grăi, zicând: Este, oare, adevărat, Şadrac, Meşac şi Abed Nego, că voi nu vă închinaţi dumnezeului meu şi chipului de aur pe care eu l-am aşezat nu-i cădeţi la pământ cu rugăciuni ? Acum dacă voi sunteţi gata, ca atunci când veţi auzi glasul trâmbiţei, al flautului, al chitarei, al harfei, al psaltirii, al cimpoiului şi al altor instrumente muziceşti, să cădeţi şi să vă închinaţi chipului pe care eu l-am făcut... iar dacă nu vreţi să vă închinaţi, într-o clipă veţi fi zvârliţi în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Şi care Dumnezeu vă va scăpa din mâna mea ?

Răspuns-au Şadrac, Meşac şi Abed Nego şi au zis regelui: O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ţi dăm un răspuns! Dacă într-adevăr, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim poate să ne scape, ne scapă din cuptorul cel cu foc arzător şi din mâna ta, împărate! Dar dacă nu, ştiut să fie de tine, o, împărate, că noi nu ne vom închina dumnezeilor tăi şi înaintea chipului de aur pe care tu l-ai aşezat nu vom cădea la pământ!

Atunci Nabucodonosor se umplu de mâine şi îşi schimbă înfăţişarea chipului său faţă de Şadrac, Meşac şi Abed Nego. Şi începând iarăşi a grăi, porunci să încălzească cuptorul de şapte ori mai mult decât era de obicei. Şi porunci celor mai tari oameni din oştirea lui să lege pe Şadrac, Meşac şi Abed Nego, şi să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător.

Atunci aceşti oameni fură legaţi cu nădragii lor, îmbrăcaţi cu mintenele lor, cu pălăriile lor şi cu toată îmbrăcămintea lor şi fură aruncaţi în mijlocul cuptorului celui de foc. Fiindcă porunca împăratului era grabnică şi cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Şadrac, Meşac şi Abed Nego au fost mistuiţi de văpaia focului. Şi aceşti trei bărbaţi: Şadrac, Meşac şi Abed Nego căzură legaţi în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

Cântarea celor trei tineri

Cap. 1, Vers. 1-65.

Și stând Azaria la mijlocul focului, şi deschizând gura sa, aşa s-a rugat, zicând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi prea mărit este

numele tău în veci. Că drept eşti întru toate câte ai făcut nouă, şi toate lucrurile tale sunt adevărate, şi drepte căile tale şi toate judecăţile tale adevărate. Şi judecăţile adevărului ai făcut după toate cele ce ai adus asupra noastră şi asupra cetăţii celei sfinte a părinţilor noştri, Ierusalimul; că întru adevăr cu judecată ai adus acestea toate asupra noastră, pentru păcatele noastre. Că am păcătuit şi am făcut fără-delege, depărtându-ne de la tine. Şi am greşit întru toate, şi poruncile tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine. Şi toate câte ai adus asupra noastră, şi toate câte ne-ai făcut, întru adevărată judecata le-ai făcut. Şi ne-ai dat pe noi în mâinile vrăjmaşilor celor fărădelege şi potrivnicilor celor pizmătăreţi şi regelui celui nedrept şi mai rău decât tot pământul. Şi acum nu este nouă a deschide gura; ruşine şi ocară ne-am făcut robilor tăi şi celor ce te cinstesc pe tine. Nu ne da pe noi în sfârşit, pentru numele tău, şi nu strica legătura ta. Şi nu depărta mila ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de tine şi pentru Isaac, robul tău şi pentru Israil Sfântul tău, cărora ai grăit să le înmulţeşti sământa lor, ca stelele cerului şi ca nisipul cel de pe marginea mării.
Că, Stăpâne, ne-am împuținat mai mult decât toate neamurile. Şi suntem smeriţi în tot pământul, astăzi, pentru păcatele noastre. Şi nu este în vremea aceasta domn şi proroc şi căpetenie, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea ta pârga noastră şi să aflăm milă. Ci cu suflet umilit şi cu duh plecat să fim primiţi. Ca întru ardere de tot de berbeci şi de junci, şi ca întru zeci de mii de miei graşi, aşa să fie jertfa noastră înaintea ta astăzi, şi primire să găsească la tine, că nu este ruşine celor ce nădăjduiesc întru tine. Şi acum urmăm ţie cu toată inima şi ne temem de tine, şi căutăm faţa ta. Să nu ne ruşinezi pe noi, ci fă cu noi după blândeţile tale, şi după mulţimea milei tale. Şi ne scoate pe noi după minunile tale, şi dă mărire numelui tău, Doamne; şi să se ruşineze toţi cei ce arată robilor tăi rele. Şi să se ruşineze de toată puterea ta, şi tăria lor să se sfărâme. Şi să cunoască că tu eşti Domn, Dumnezeu singur, şi mărit peste toată lumea.

Şi n-au încetat slujitorii regelui cei ce i-au băgat pe dânşii, să ardă cuptorul cu catran şi cu smoală şi cu câlţi şi cu viță. Şi s-a vărsat para focului, deasupra cuptorului, de patruzeci şi nouă de coţi. Şi s-a vărsat, şi a ars pe cei ce s-au aflat împrejurul cuptorului caldeilor, iar îngerul Domnului s-a pogorât împreună cu cei dimprejurul lui Azaria în cuptor, şi a scuturat para focului din cuptor. Şi a făcut mijlocul cuptorului ca un duh de rouă suflând şi nu s-a atins de dânşii nicidecum focul, şi nu i-a întristat, nici mâhnit pe ei.

Atunci acei trei, ca dintr-o gură au lăudat, şi au mărit, şi au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând: Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat, şi prea înălţat întru toţi vecii. Bine este cuvântat numele cel sfânt, al slavei tale, şi prea lăudat, şi prea înălţat întru toţi vecii. Bine eşti cuvântat în

lăcaşul sfintei slavei tale, şi prea cântat şi prea mărit în veci. Bine eşti cuvântat cel ce vezi adâncurile, şi şezi pe Heruvimi, şi lăudat şi prea înălţat în veci. Bine eşti cuvântat pe scaunul slavei împărăţiei tale şi prea lăudat, şi prea înălțat în veci. Bine eşti cuvântat întru tăria cerului şi prea lăudat şi prea mărit în veci.

Aicea ne sculăm şi cântăm pe glasul al 5-lea: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Citeţul citeşte stihurile din Cântarea celor trei tineri: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului.

Iar noi cântăm: Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci. (se cântă după fiecare stih).

Binecuvântaţi ceruri şi îngerii Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi ape şi toate cele mai presus de cer, toate puterile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi soare, lună şi stelele cerului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi toată ploaia şi roua, toate duhurile pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.
Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi foc şi zăduf, frig şi căldură pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi rouă şi zăpadă, gheaţă şi ger pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi brume şi zăpezi, fulgere şi nori pe Domnul, lăudaţi-L şi prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi nopţi şi zile, lumină şi întuneric pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi pământ, munţi şi dealuri şi toate cele ce răsar pe pământ pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi izvoare, mări şi râuri, chiți şi toate cele ce se mişcă în ape, pe Domnul, lăudați-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi toate păsările cerului, toate fiarele şi toate dobitoacele pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi fiii oamenilor, binecuvântează Israil pe Domnul, lăudaţi-I, şi-l prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi preoţi şi slugi pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi duhurile şi sufletele drepţilor, cei cuvioşi şi smeriţi cu inima pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi Ananie, Azarie şi Misail pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Binecuvântaţi apostoli, prooroci şi mucenici ai Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Domnul să-L lăudăm şi să-L prea înălţăm în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântând şi prea înălţându-L în veci.

Apoi Ectenia cea mică. Şi în loc de: Sfinte Dumnezeule..., cântăm: Câți în Hristos v-aţi botezat...,

Prochimen, glasul al 5-lea: Tot pământul să se închine Ţie şi să cânte Ţie.

Stih: Strigaţi Domnului tot pământul; cântaţi numelui Lui.

Din cartea cea către Romani, a Sfântului apostol Pavel, citire:

Cap. 6, Vers. 3-11.

Fraţilor, nu ştiţi oare, că Cei ce ne-am botezat în Hristos Iisus, în moartea Lui ne-am botezat ? Deci prin botezare, în moarte ne-am îngropat împreună cu EI, ca după cum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, aşa şi noi să ducem o viaţă nouă! Căci dacă ne-am făcut una cu EI prin asemănarea morţii Lui, atunci trebuie să fim una şi prin o înviere asemenea cu a Lui, ştiind că omul nostru cel vechi este răstignit împreună cu El, ca să se desfiinţeze trupul cel păcătos, ca să nu mai fim robi păcatului. Pentru că cel ce a murit, a scăpat de păcat. Dacă însă noi am murit cu Hristos. Credem că vom şi vieţui împreună cu El, ştiind, că Hristos, Care a înviat din morţi, nu va mai muri, pentru că moartea nu-L mai stăpâneşte. Căci El moartea ce a suferit-o, a suferit-o o dată pentru păcat; iar viaţa ce o trăieşte acum, o

trăieşte pentru Dumnezeu. Aşa şi voi socotiţi-vă că sunteţi morţi pentru păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Hristos Iisus, Domnul nostru.

Fraţilor
3. Au nu ştiţi că toţi câţi în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat?
4. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, aşa să umblăm şi noi întru înnoirea vieţii;
5. Căci dacă am fost altoiţi pe El prin asemănarea morţii Lui, atunci vom fi părtaşi şi ai învierii Lui,
6. Cunoscând aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului.
7. Căci Cel care a murit a fost curăţit de păcat.
8. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi vieţui împreună cu El,
9. Ştiind că Hristos, înviat din morţi, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.
10. Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăieşte, trăieşte lui Dumnezeu.
11. Aşa şi voi, socotiţi-vă că sunteţi morţi păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

Aliluia! nu se cântă; ci îndată zice citeţul **Stihul**, glasul al 7-lea: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu vei moşteni întru toate neamurile.

Stih: Dumnezeu a stătut întru adunarea dumnezeilor şi în mijloc pe dumnezei va judeca.

Iar cântăreţul cântă, după fiecare stih: Scoală-te, Dumnezeule...

Stih: Până când judecaţi nedreptate şi feţele păcătoşilor le luaţi aminte.

Stih: Judecaţi orfanului şi săracului, pe cel smerit şi pe cel sărac îndreptaţi.

Stih: Scoateţi pe cel sărac şi pe cel mişel, din mâna păcătosului mântuiţi-i.

Stih: N-a cunoscut, nici a priceput, întru întuneric umblă.

Stih: Clătescu-se toate temeliile pământului: Eu am zis Dumnezei sunteţi şi fiii Celui Prea Înalt toţi; iar voi ca nişte oameni muriţi şi ca unul din boieri cădeţi.

Şi iarăşi: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu vei moşteni întru toate neamurile.

Evanghelia de la Matei şi pe rând dumnezeiasca Liturghie a marelui Vasile. În loc de Heruvic, se cântă acest **Tropar**, glasul al 5-lea: Să tacă tot trupul omenesc şi să stea cu frică şi cu cutremur şi nimic pământesc întru sine să nu gândească; că Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor merge să Se junghie şi să Se dea spre mâncare credincioşilor. Şi merg înaintea Lui cetele îngereşti, cu toată căpetenia şi puterea heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, feţele acoperindu-şi şi cântând cântare: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Şi în locul Axionului, Irmosul: Nu te tângui Maică... **Chinonicul:** Sculatu-s-a ca din somn, Domnul, şi a înviat mântuindu-ne pe noi.

Şi după Apolis, preotul dă anafură şi face binecuvântarea pâinii şi a vinului. Trebuie să aibă purtare de grijă Eclesiarhul, ca atunci când se va sfârşi Liturghia, să fie ceasul al doilea din noapte, iar după Apolis nu ieşim din Biserică, ci şedem la locurile noastre. Şi se face citire multă din faptele Sfinţilor Apostoli. Iar după citire, aprinde Eclesiarhul toate candelele şi, ieşind, loveşte în toacă şi încetează citeţul a citi.

Şi binecuvântând preotul, începem: Sfinte Dumnezeule..., şi celelalte, Veniţi să ne închinăm... (de trei ori) Psalnul 50.

Apoi, Canonul Sâmbetei celei mari cu Irmosul de două ori şi Troparele pe 12; iar la urmă, Irmosul în amândouă stranele. După a treia Cântare, Sedelna Sâmbetei celei mari. Mormântul Tău, Mântuitorule...,Şi citire din Cuvântul Sfântului Epifanie, al cărui început este: Ce este astăzi această tăcere?... Sau citim din Cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, pe care să le cauţi în tâlcuirea Evangheliei de la Matei, sau de la Ioan; Cuvântul învierii. După a şasea Cântare, Condacul Sâmbetei celei mari şi Irmosul, apoi citire. După sfârşitul Cântării a noua, Irmosul întramândouă stranele. Sfinte Dumnezeule..., Şi troparul, glasul al 2-lea: Când Te-ai pogorât la moarte..., Ectenia şi Apolisul.

